

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

KAKTUSUN

TELEGRAM

Kiran Millwood Hargrave

Ücretsiz PDF Kırıp Arşivi - <https://rantey.org>

Mila
ve kardeşleri,
ormanın kıyısındaki
bir kulübede yaşıyorlardı.

Babalarının ortadan kayboluşu ve
yıllardır bitmek bilmeyen kış onları tekdüze
bir hayata mahkûm etmişti. Derken bir gece
kapılarında bir yabancı belirdi. Tuhaf bir yabancıydı bu.
Ama tuhaflığı fark eden yalnızca Mila'ydı ve o da
gördüklerine kimseyi inandıramamıştı.
düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Ertesi gün uyandıklarında ortada ne yabancı vardı ne de abisi Oskar.

Abisinin asla kendi isteğiyle gitmeyeceğinden adı gibi emin olan Mila,
ablasının itirazlarına rağmen Oskar'ı geri getirmeye kararlıydı. Kuzeye doğru
çıkacağı yolculukta her türden yardıma ihtiyacı olacaktı, herkesin korktuğu
büyücünün ve daha isim günü gelmemiş küçük kardeşinin sunabileceklerine bile.

Bilinmeze doğru giderlerken, ormanın en büyük sırrı ve
suz kışın gizemi onları bekliyordu.

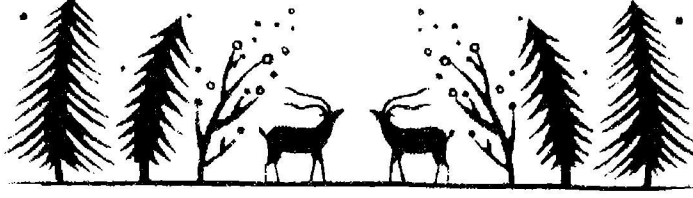
suz bir hikâye anlatımı.”

CATHERINE DOYLE

Sonsuz Kış

ıçın
Ovgüler

“Buz gibi kuzeye, kardeş sevgisine ve maceranın çağrısına dair bir destan.” —*The Guardian*

“Aksiyon dolu maceralar, insanı hemen saran bu folklorik anlatıya lezzet katıyor.” —*Horn Book Magazine*

“Hargrave’in duyulara hitap eden dili ve imgeleri, okurları efsanelerin gerçeklikle karıştığı İskandinav esintili bir dünyanın içine çekiyor.” —*School Library Journal*

“*Sonsuz Kış*, klasik fantazi ve çevre aktivizmine çağrının unutulmaz bir birleşimi.” —*BookPage*

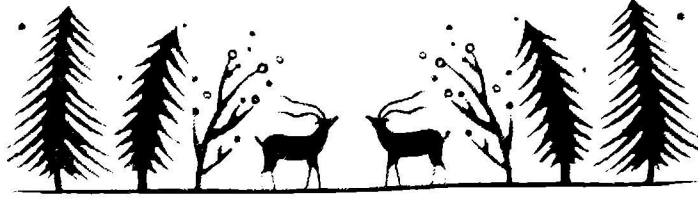
“Grimm Kardeşler’in masallarını andıran sahnelerle örülü bir masal.” —*Kirkus*

“Matilda Wood ya da Katherine Rundell seven okurlar bu kış macerasına bayılacak.” —*Booklist*, starred review

“*Sonsuz Kış*, özünü masallardan alan gerilim dolu bir yolculuğun hikâyesi.” —*Publishers Weekly*
düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Sonsuz Kış

Orçuler

“Buz gibi kuzeye, kardeş sevgisine ve maceranın çağrısına dair bir destan.” —*The Guardian*

“Aksiyon dolu maceralar, insanı hemen saran bu folklorik anlatıya lezzet katıyor.” —*Horn Book Magazine*

“Hargrave’in duyulara hitap eden dili ve imgeleri, okurları efsanelerin gerçeklikle karıştığı İskandinav esintili bir dünyanın içine çekiyor.” —*School Library Journal*

“*Sonsuz Kış*, klasik fantazi ve çevre aktivizmine çağrının unutulmaz bir birleşimi.” —*BookPage*

“Grimm Kardeşler’in masallarını andıran sahnelerle örülü bir masal.” —*Kirkus*

“Matilda Wood ya da Katherine Rundell seven okurlar bu kış macerasına bayılacak.” —*Booklist*, starred review

“*Sonsuz Kış*, özünü masallardan alan gerilim dolu bir yolculuğun hikâyesi.” —*Publishers Weekly*
düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Sonsuz Kış
Özgün Adı: *The Way Past Winter*
Kiran Millwood Hargrave

Yabancı Yayınları | 452

Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu
Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş
Düzeltili: Ece Yücesoy
Grafik Uygulama: Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ocak 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-59-9

© Kiran Millwood Hargrave, 2017

© Yabancı Yayınları, 2023

Türkçe Çeviri © Ece Çavuşlu, 2023

Sertifika No: 63989

İlk kez 2018 yılında The Chicken House tarafından yayımlanmıştır.
Çeviri hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Bu romanda yer alan bütün karakter ve yer adları KIRAN MILLWOOD
HARGRAVE'e aittir ve izni olmadan kullanılamaz.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Kiran Millwood
Hargrave

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Çeviren

Ece Çavuşlu

*N ve kardeşim John için,
cesur olanlar onlar...*

1. Kısım

EV

Birinci Bölüm

Eldbjørn Ormanı'ndaki Ev

Hakkında efsaneler anlatılabilecek bir kıştı. Öyle hızlı ve sert gelmişti ki kuşları dallara hapsetmiş, nehirlerin serpintilerini dingin sularının üzerinde kristal bulutlar misali dondurmuştu. Kış geldi ve hiç gitmedi.

Üç yıl geçti, sonra beş. İnsanlar lanetlerden bahsetmeye, sözler vermeye ve dualar etmeye başladı. Büyücüleri, komşularını, köyleriyle kasabalarını yöneten kontesi suçladılar. Fakat bu suçlamalar kışın gitmesini sağlamadı ve çok geçmeden ateşten başka sıcaklık, köknarların gümüşü renklerinden başka yeşil hatırlayabilen kimse kalmadı.

Arabalar bir kenara terk edilip yerlerini kızaklara bıraktı, dağ midillileri ya da inleyen husky yavrularıyla takas edilmedikleri sürece en iyi atların bir değeri kalmadı. Ayılar ebedi bir kış uykusuna daldı, kurtlar engin ormanın gölgelerinde sürünerek kayboldu. Ahalinin bir kısmı donmuş topraklarından göç etse de çoğu kişi kaldı ve değişen dünyaya uyum sağlayabilmek adına, insanlığın hep yaptığı gibi, değişti.

Hikâyelerini de değiştirdiler tabii. Bolluk bereket söylenceleri tarih olmuştu: Hikâyeler nasihatlere dönüşmüş, arı iğneleri gibi keskinleşmişti. Yazları güneşi sırtlarında taşıyan ateş kazları yerlerini, açıkta gördükleri el ve ayak parmaklarını ısırıp kökünden koparan buz-kuğularına bırakmıştı. Nehir perileri, yaramaz çocukları dibine çekmek üzere donmuş göllere musallat olmuş buz kızları hâline gelmişti. Güneşinden havuzlara dökülen altın şelalelerin olduğu, baharın beklediği adalardan bahseden özlem dolu sesler vardı ancak artık hepsi donmuş ufkun hemen ardında, erişilmez yerlerde kalmışlardı.

Kış, beşinci yılında hâlâ güneydeki nehir kasabalarını ve kuzeydeki dağ şehirlerini pençesinde sıktıkça sıkıyordu; yeni bir soğuk düzeni diyarın en ücra köşelerinde yaşayan ailelerin üzerine çöküyordu. Ve diz boyu karla kaplı ormanın bir kuytusuna sığışmış küçük bir evde, üç kız kardeş ve erkek kardeşleri bir lahana üzerine tartışıyorlardı.

En küçükleri olan Pípa, “Lütfen yine haşlama, Sanna,” diye yalvardı. Titreyerek oturdu; elleri soğuk kulaklarını örtüyor, sert yapraklı, pörsümüş sebzeye dikkatle bakarken dudakları titriyordu. “Bütün hafta haşlanmış şeyler yedik hep.”

Henüz on yedi yaşında olmasına rağmen yedi yaşındaki Pípa’ya, yaşının çok ötesinde batıl inançlı bir kadın gibi gelen Sanna, “İsim verilecek yařa dahi gelmemiş birinin bana ne yapacağımı söylemesine izin verecek

değilim,” dedi hızlıca. Üzerinden nazarın kalktığından emin olmaları ve gerçek adını alması için bir sene daha geçmesi gerekiyordu. “Ayrıca, en iyi bu yöntemle verim alabiliyoruz.”

Elinde bıçağıyla duraksamış, bu sert ve kuru lahanayı kesebileceği en iyi noktayı arıyordu.

“Donmuş yağ var,” dedi küçük kardeşinin sızlanmalarını tekrarlamamaya çalışan Mila. “Kızartabili–”

“Ne yani, donmuş yağ ısıtabilmek için yakacak odunlarımızın dibini mi kazıyalım?” diye çıkıştı Oskar, ateşin en uzağında kalan köşesinden. “Haşlamak zorundayız. Büyü artık, Pípa. Dudak titretmenden bıktım artık.”

“Onu rahat bırak, Oskar,” dedi Mila, kolunu Pípa’ya dolayıp abisine kaşlarını çatarak bakarken. Oskar’ın, babalarının gitmesinden önceki hâliyle alakası yoktu: Gitgide bir yabancıya dönüşüyordu. Artık sadece her sabah tuzaklarını kontrol etmek için diz boyu karla kaplı ormana dalmadan önce ablaları Sanna’nın verdiği yemeğe teşekkür etmek ya da kız kardeşlerinden birini paylamak için ağzını açıyordu.

Mila, Pípa’nın kaskatı parmaklarını yakalayıp sıcak nefesini üzerlerine üfledi. “Hadi, Píp, Sanna’nın canını sıkma; lahanasıyla ne yapacağını bilir o.”

“Aynen öyle!” dedi Sanna, lahananın en zayıf noktasını tespit edip tatmin edici bir *tak* sesiyle bıçağını indirirken. “Öyleyse, haşlama.”

Dışarıda köpeklerden biri havlamaya başladı. Mila

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

havlayanın Dusha olduğunu anlamıştı; onun sesi, erkek kardeşinin sesinden daha tiz, tıpkı Pípa'nunki gibi mız-mız ve ısrarcıydı. Bir an sonra, Danya'nın kırbaç gibi şaklayan uluması da ona katıldı.

“Şu köpekler!” diye huysuzlandı Sanna. “Oskar...”

Fakat Mila çoktan ayaklanmış, kürk şeritli botlarını ateşin yanından almıştı. “Ben giderim.”

Kızıl kahve pelerinini üzerine aldı ve tilki kürkünü kahverengi saçlarına sardı ama daha kapının kilidini açamadan biri kapıyı iki kere çaldı, sonra ailenin geçen aylarda aşına olmaya başladığı o neşeli ritimle iki kere daha çaldı.

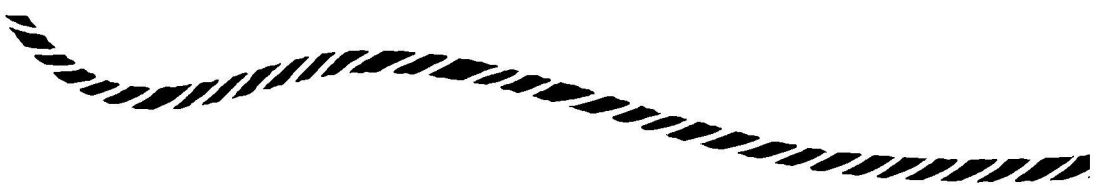
“Bekle!” dedi Sanna ama Mila sinsice sırtıtarak kilidi çekti. Ablasının yüksek sesle küfrettiğini ve ara sıra ayna olarak kullandıkları bakır kaplı tencereyi ararken diğerlerini tangırdattığını duydu.

Bahçedeki destek direğine bir dağ midillisi bağlıydı ve Mila'nın karşısında bir oğlan duruyordu. Sanna yaşlarında ve Oskar boylarındaydı, dolgun ve yakışıklı bir yüzü vardı, tüm Oreksonlar esmerken o beyazdı. Mila'nın muzip gülümsemesini gördüğünde kıpkırmızı oldu.

“Geri mi geldin, Geir?” diye sordu Mila. “Bu hafta bileylenmesi için bıçak yolladığımı bilmiyordum.”

Mila, Sanna'nın arkasına doğru yaklaştığını duyduğu sırada, “Bir tane sadece,” dedi Geir. Mila tilki kürkünün altından ablasına baktı ve kaşlarını oynattı. Sanna saçlarını açmış ve yanaklarını pembeleşinceye kadar çimdiklemişti. Hatta kızarma çabasıyla dudaklarını bile

ısırmış, altdudağını hafifçe yarmıştı. Mila'yı kerpeten gibi kavrayarak yolundan çekti.

"Merhaba Geir." Sanna'nın sesinde, sanki üşümüş gibi tuhaf bir boğukluk vardı.

"Merhaba Sanna," dedi Geir tiz sesle.

Mila homurdanıp ayaklarını vura vura mutfağa döndü, içerisi soğumasın diye kapıyı ardından çekti. Ablaları ve Stavgarlı bıçak bileycisinin sohbet niyetine yaptıkları acınası konuşmalara hepsi alışmıştı.

Oskar, Sanna'nın lahanasını avcı bıçağıyla dilimlemeyi bitirdiği yerden başını kaldırıp baktı. Bıçağın sapı, sanki çevresine kökler dolanıyormuş gibi karmaşık oyulmuştu ve sebzedense halat ve tahta kesmeye uygun, kalın bir ağzı vardı. "Yine mi Geir?"

"Evet," dedi Mila, şapkasını çıkarıp gözlerini devirerek.

"Öpüşüyorlar mı?" deyip kıkırdadı Pípa.

"Pípa!" diye azarladı Oskar. "Saçmalama." Sertçe Mila'ya baktı. "Öpüşmüyorlar, değil mi?" Bıçağı daha sıkı kavradı.

Mila onunla alay etmeyi düşündü ama sonra midesi kasıldı. Buna enerjisi yoktu. "Tabii ki hayır. Sadece bir bıçak getirmiş."

"Bir tane daha mı?"

"Hımm." Ateşin yanındaki sıraya kendini bırakıp haftalardır yedikleri yavan lahana çorbasına dönüşecek sudan yükselen buharı izledi.

Mila lahanayı parçalayan bıçağın sesini dinledi ve

Sanna'yla Geir'in mırıldanmalarını duymak için kendini zorladı. Ön kapı bir çatırtı ve gümlemeyle kapanınca mutfak kapısı da savrularak rüzgârın soğuk parmaklarının Mila'nın yanaklarını tırmalamasına neden oldu. Hemen öncesindeyse Sanna'nın sevimli kahkahası çınladı. Sanna süzülerek içeri girdi, avucundaki bir şeye bakan ince yüzünde uzaklara dalıp gitmiş bir ifade vardı.

"O ne?" diye sordu Pípa.

"Hiçbir şey," dedi Sanna aceleyle, o ısıltılı şeyi pelesine iğneleyerek. "Bir hediye." Dalgalı bir denizi anımsatan solgun burgaçlarla dolu, geyik boynuzundan oyulmuş bir broştı. Oldukça güzeldi.

"Ya sen karşılığında ne verdin?" diye sordu Mila, ablasının yanaklarında belirgin kızarıklıklar oluşmasına neden olarak.

Sanna yeni bileylenmiş bıçağı mahsusçuktan tehdit edermiş gibi Mila'ya doğru savurarak, "Hiçbir şey," dedi çabucak. "Bir hediye, karşılığında bir şey bekleyerek verilmemeli."

"Bu hafta dördüncü kez buralardan geçiyor," dedi Oskar.

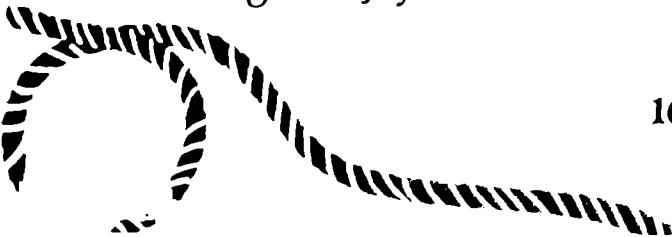
"Hımm," dedi Sanna, dudağını sarkıtarak.

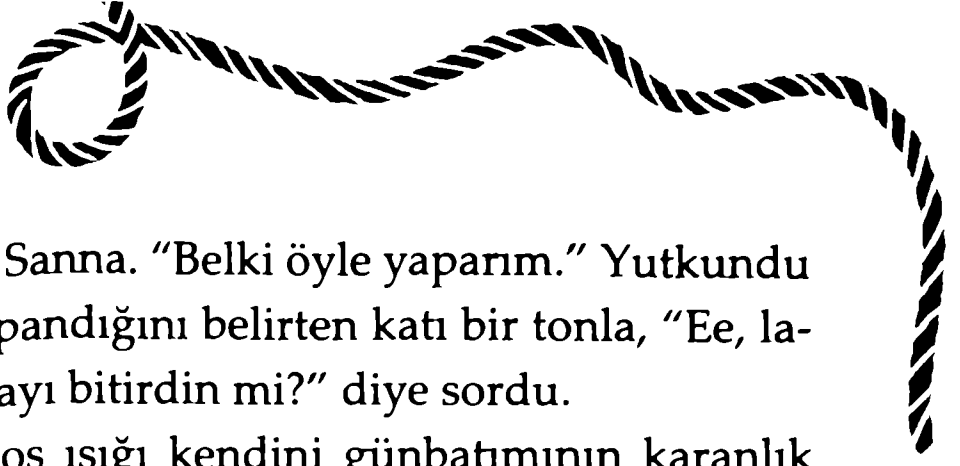
"Stavgar'a bayağı bir yol var, karanlıkta at sürmek zorunda kalacak."

"Hımm."

"Belki bir dahaki sefere onu yemeğe davet edersin?"

Mila, abisiyle ablasının bakıştıklarını gördü. Anlamadığı bir şeyler vardı bakışlarında.

“Evet,” dedi Sanna. “Belki öyle yaparım.” Yutkundu ve konunun kapandığını belirten katı bir tonla, “Ee, lahanayı doğramayı bitirdin mi?” diye sordu.

Gündüzün loş ışığı kendini günbatımının karanlık kucağına bıraktı ve küçük evin içi, akşam yemeğinin hazır olduğunu belli eden lahana çorbası kokusuyla doldu. Sanna, Pípa’nın payını yontulmuş tahta kâseye kepçeyle dökmek üzereydi ki Dusha çok geçmeden kardeşinin de katılacağı bir yaygara kopardı.

“Yine Geir olmasın?” dedi Oskar ve Sanna başını salladı.

“Muhtemelen sadece korkmuşlardır. Ben gidip onları sakinleştiririm,” dedi Mila. Açtı ama çorbadan payını almak için hiç acelesi yoktu. Pelerinini ve şapkasını ikinci kez taktı, gıcırdayan kapıyı açtı ve değişken ışığın altında gümüşü bir parıltı saçan kara adım attı.

“Geliyorum, Dush-Dush! Geliyorum, Danya!”

Isıran rüzgâra karşı başını eğik tutup kapıyı ardından çekti ve ellerini ısıtmak için koltuk altlarına sokarak ahşap kapılı köpek kulübesine doğru güçlükle yürümeye başladı. Ancak en fazla üç adım atmıştı ki bir şeyle çarpıştı.

“*Javoyt!*” Mila geriye doğru sendelerken pelerinine takıldı ve neredeyse düşüyordu. Dengesini tekrar sağladı ve yukarı baktı. Kalbi, en az rüzgâr kadar yüksek sesle çarpıyordu. Artık köpeklerin neden havladığını biliyordu.

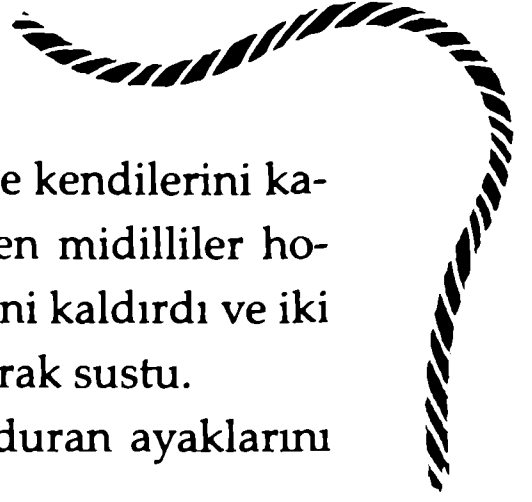
İkinci Bölüm

Yabancı

“**B**u kadar küçük bir kızıdan gelen erkeksi sözler,” dedi, Danya’nın giderek yükselen havlamaları gibi pes ve etkileyici bir ses. “Senin adın ne?”

Mila, çürümüş yapraklar kadar acı, dehşet verici, hayvansı kokuyu duyduğunda şalını dudaklarını örtecek kadar çekip ağzındaki korkunç tadı yutkundu. Önünde bir at duruyordu; öyle ağır, öyle büyüktü ki, ona bir ahır gibi göründü. Atın sırtındaysa, onu en az at kadar devasa gösterecek kalın kürklere sarınıp sarmalanmış bir adam oturuyordu. Babalarınıninkine benzer bir oduncu baltası kemerinde parıldadı ve yüzünü gölgeleyen kirli sakalının üzerinde kalan gözlerinden vahşi, altın rengi bir parıltı gelip geçti.

Hemen ardında da daha ufak görünen on on iki kişi vardı. Hepsi midillilerin üzerindeydi, pelerinlerini giyip kapüşonlarını çekmişlerdi ve meşaleler taşıyorlardı. İçlerinden birinin bir flama taşıdığını gördü Mila; ağaç altındaki bir ayı işlenmişti. Meşale ışığında, dibindeki altın dikişler parıldıyordu.

Hepsinden buharlar yükseliyordu ve kendilerini kapıya savurup duran köpeklerden ürken midilliler hohurdanıp yeri tekmeliyordu. Adam elini kaldırdı ve iki hayvan da içi boş çuval gibi yere yığılarak sustu.

“Hayır!” Mila karda donmuş gibi duran ayaklarını kurtardı. “Dush! Dan...”

Fakat köpekler burunları patilerinin üstünde, fal taşı gibi açık gözlerinin üzerinde kaşları kıpırdaşırken sessizce yatıyordu. Arkalarındaki ağaçlar bile kıpırtısız duruyor gibiydi.

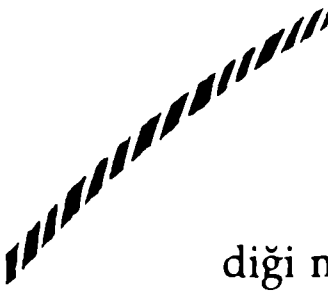
Mila toplanmış gruba doğru temkinli bir tavırla döndü. Sonraki binicinin ardındaki adama baktı. Çenesi, sanki Oskar’ın yaşında bir oğlanmışçasına pürüzsüzdü. Bu adamın oğluydu belki de? Sonra sıradaki yüzü inceledi, ardından bir diğerini. Tüm biniciler oğlandı, belki de bazıları ondan sadece bir yaş büyüktü. Adamın bu kadar çok oğlu olamazdı herhalde?

Sesi boğazında tıkanmıştı, kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu. Adam koca bacağını atın arkasından savurup karların içine indi. Hayır, bu tam olarak doğru değildi...

Mila adamın ayaklarına dikti gözlerini. Adam iyi görünümlü, gıcır gıcır, zorlu bir yolculuğa dair hiçbir iz taşımayan siyah deri çizmeler giyiyordu ama kızın asıl bakma sebebi bu değildi.

Adam karın içine değil, üzerine inmişti. Yumuşak kara batmamıştı, oysa Mila karın botunun üstünden sızdığını hissedebiliyordu ve adamın yoldaşlarının bin-

diği midilliler de neredeyse bileklerine kadar kara gömülmüşlerdi.

Mila zorla başını kaldırdı ve adamın o vahşi gözleriyle doğrudan kendisine baktığını gördü. Mila tekrar aşağı baktığında adam baldırlarına kadar karın içindeydi. Dahası, çizmeleri baldırlarında, tıpkı flamasındaki ağaç kökleri gibi altın rengi kayışlarla bağlanmıştı.

Mila gözlerini kırıştırdı ve adam gri ve kömürleşmiş odun gibi parlayan dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. Mila yutkundu, dilinin altında bir gelgit gibi acılık yükseliyordu.

“Kışın aydın olsun,” dedi adam ve Mila’nın vermediğı karşılığı bekleyerek duraksadı. “Bizi buyur etmeyecek misin?”

“Ben...” Mila boğazını temizleyip tekrar denedi. “Ben sizi tanımıyorum.”

Adam tıpkı sesi gibi kesik bir kahkaha koyuverdi. “Eh, ben de seni tanımıyorum, evlat. Fakat benim geldiğim yerde, kapımıza gelmiş yorgun ziyaretçileri her zaman buyur ederiz.”

“Mila?”

Kız kendi etrafında döndü. Kapının açıldığını duymamıştı ama üzerinde pelerin ya da kürk olmayan, botları bağlanmamış Oskar kapıyı ardından kapatıyordu. Mila onun arkasında kız kardeşlerinin buzlu cama ikiz aylar gibi yapışmış biçimsiz yüzlerini görebiliyordu.

“Mila, öyle mi?” diye mırıldandı adam. Mila gözlerinin ardında baş ağrısının başlangıcına benzeyen bir

sıkışma hissetti. Oskar'ın, ismini hiç dillendirmemiş olmasını diledi.

Abisi, etraflarında dönen bir kurt gibi kar yığınlarının arasından dikkatle yürüyerek yaklaştı ve Mila'yla adamın arasında durdu. Oskar onu sırtından hafifçe ittiğinde, içeri girmesini istediğini anladı Mila ama kardeşini o adamlarla yalnız bırakmak istemiyordu. Narin vücudu ve çıplak kafası adamın cüssesini daha da ezici gösteriyordu yalnızca: Yaşlı bir meşenin önüne dikilmiş bir fidan.

"Kimsin sen?" dedi Oskar. Sırtı dimdikti ve sesi olması gerekenden daha yüksek çıkmıştı. Mila, rüzgâr durulmuş gibi görüldüğü ve ağaçlar doğal olmayan bir şekilde hareketsiz durduğu hâlde Oskar'ın koyu renk saçlarının kulaklarının etrafında uçuştüğünü fark etti.

"Evin erkeğiyle konuşmak istiyorum," dedi adam, altın bakışları Oskar'ın başının üzerinde bir yere dikilmişti.

"Benim," dedi Oskar.

"Gerçekten mi? Baban nerede?"

Mila boğazında yükselen bir yumru hissetti ve aynı gerginliği Oskar'ın cevap veren sesinde de duydu, "Gitti."

"Kaç yaşındasın?"

"On beş kış yılı."

"Peki adın?"

"Oskar."

Zalim bir gülüş kirli sakallı yanaklarında gezinirken adam, "Oskar," diye tekrarladı. "Kışın aydın olsun, Os-

kar. Mila'ya da söylemek üzere olduğum gibi" –kızın gözlerinin ardındaki sıkışma arttı– "biz güneyden geliyoruz. Ticaret yapıyorduk."

"Neyin ticareti?"

"Define." Adam sırtıp parmaklarını şaklattı. Eşlikçileri, ayak bileklerindeki altın kordon iyice görülebilsin diye pelerinlerini yukarı çektiler. Mila daha önce hiç böyle işlenmiş, ince ve esnek tellere dönüştürülmüş altın görmemişti. Fakat ortaya çıkan sonuç çok güzel sayılmazdı. Karmaşık ve sert görünümlüydü, tıpkı Oskar'ın bıçağına kazınmış kökler gibi. Çirkin ve katıksız, tıpkı Yabancı gibi.

Oskar onlara doğru meraklı bir adım attığında adamlar hep birlikte pelerinlerini indirdiler.

"Bunca zenginliği nereye götürüyorsunuz?"

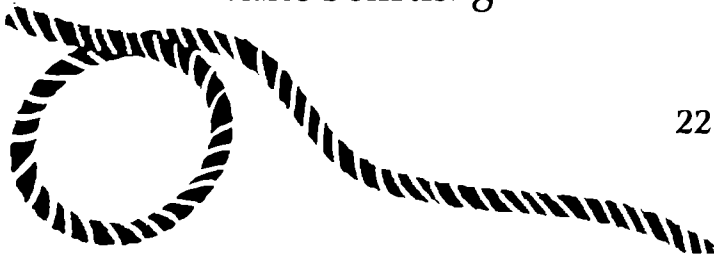
"Kuzeye." Adamın yüzündeki ifade, Mila'ya Oskar'ın bundan daha fazla bir bilgi edinemeyeceğini söylüyordu fakat oradan daha kuzeyi olmadığını da bilincindeydi: sadece dağ şehri Bovnik ve baharın hâlâ yaşadığı sihirli adaların hikâyeleriyle Boreal Denizi.

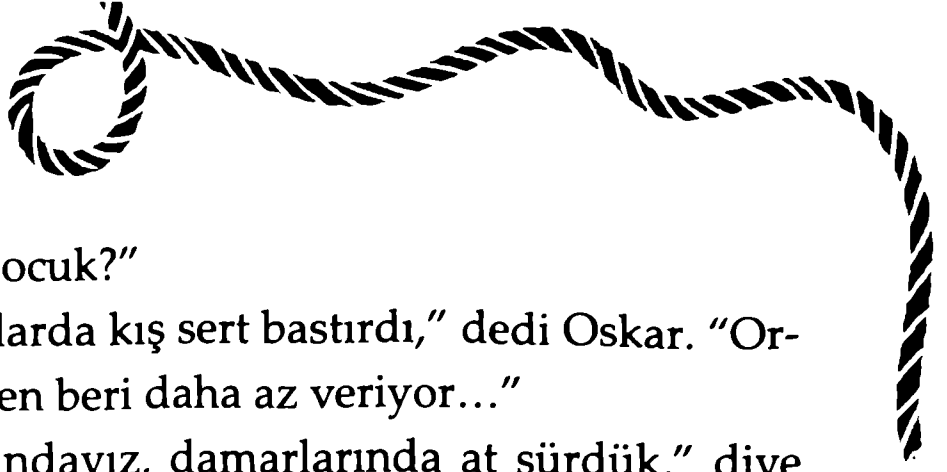
"Bovnik'te ne işiniz var?" diye sordu Oskar.

"Kendi işimiz," diye alay etti adam, sesi öncekine kıyasla daha sertti. "Yemek bulmayı ve ateş yakıp geceyi burada geçirmemize izin vermenizi umuyorduk."

Bir anlık tereddüdün ardından, "Bunu karşılayabileceğimizden emin değilim," diye yanıtladı Oskar.

Adam bir adım öne geldi ve Oskar sadece ufacık bir irkilme belirtisi gösterince Mila'nın kalbi gururla doldu.

“Ne dedin, çocuk?”

“Son zamanlarda kış sert bastırdı,” dedi Oskar. “Orman da o günden beri daha az veriyor...”

“Gayet farkındayız, damarlarında at sürdük,” diye tısladı adam. “Hem belki de orman yeterince verdiği içindir bu.”

Oskar yutkunup devam etti, “Fazladan yiyeceğimiz yok. Ailemi riske atamam.”

“Ah. Sizden daha var demek?”

Mila’nın göğsüne kötü bir his saplandı. *Ona cevap verme*, diye buyurdu Oskar’a içinden. Adamın bakışları bir anlığına ona kaydı, sanki onu duymuş gibi. Fakat adamın yumuşadığını düşünüyormuş gibi görünen Oskar atıldı.

“Evet. Sanna, Pípa ve Mila. Üç kız kardeşim var.”

“Üç mü? Ne büyük lanet.” Diğerleri tekrar güldü ve Oskar da isteksizce onlara katılırken Mila sinirlendi. “Fakat ne güzel isimler.”

Oskar gülmeyi kesti, yüzü birden korkuyla doldu. “İşte, görüyorsunuz, yiyeceksiz kalma riskine giremem.”

“Öyle, görüyorum,” diye mırıldandı adam. “Fakat eminim bizden biraz yeri, ateşimizi yakabilmek için biraz kuru yosunu esirgemezsiz?”

“Elbette,” dedi Oskar. “Birazdan yosun getiririm.” Omuzları gevşedi ve kız kardeşine doğru döndü. “Hadi, Mila.”

“İyi geceler, Mila,” diye seslendi adam.

Eşikten içeri adım atıp da Oskar kapıyı arkalarından kapadığında ağırlık bir kez daha şakaklarına saplandı. Mila tuttuğu nefesini bıraktı ve ürperdi. Bu kadar yakınlarında böyle bir vahşilik varken uyuyamayacağını biliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Pípa hızlı hızlı. Oskar titrediği için Sanna eğilip onun çizmelerini çıkardı. “Onlar kimmiş?”

Fakat Oskar elini sallayıp Sanna’yı geçiştirdi ve Mila’yı yanına çekip onu sıkıca kucaklamadan önce omuzlarını sıvazladı. “Sen iyi misin, Milenka?”

Mila abisine yaslandı. Birisi ona bu şekilde seslenmeye ya da herhangi birine sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Beş kış yılı önce babaları beyaza yürüdüğünden beri Oskar o kadar hızlı büyümüşü ki tıpkı babaları gibi onlara olan sevgisini ardında bırakması gerekmişti.

“Evet,” diye mırıldandı kız.

Oskar onu son bir kez sıkıp serbest bıraktı. “İyi. Şimdi, hiçbiriniz onlarla konuşmayacaksınız, tamam mı? Onlara biraz yosun götüreceğim, sonra da onlar gidene kadar içeride kalacağız. Yarın, ben tehlikenin geçtiğini söylemeden hiçbiriniz dışarı çıkmayacaksınız. Anlaştık mı?”

Küçük kardeşinden emir almaktan nefret eden Sanna bile başıyla onayladı. Mila başını buzlanmış pencereye çevirdi ve geri çekilen bir gölge görür gibi oldu. Adam onlara adını söylememişti. Ama o kardeşlerinin adını öğrenmişti. Onun adını da.

Üçüncü Bölüm

Buz Tutmuş Penceredeki Yüz

Saatler sonra bir şey Mila'yı uyandırdı, onu soluksuz bırakarak derin uykusundan çekip çıkardı. Kımıldamadan öylece uzanırken nabızı yavaşladı ve uykudaki ailesinin çıkardığı sesleri dinledi. Bitmek bilmez bir kışın içinde yaşamamanın bu yanını seviyordu: Isınmak için hepsi mutfakta, ateşin yanındaki paletlerin üzerinde beraber yatıyordu. Kış başladığında on iki yaşında olan Sanna, bir zamanlar yazları incecik pamuklu perdeleri olan kendine ait bir yatak odası olduğundan özlemle bahsederdi ama ince duvarları ve daha büyük pencereleriyle yaz odalarının kapılarına tahtalar çakılmıştı. Üstelik Mila tek başına uyumayı hayal dahi edemiyordu.

Pípa'nın hafif burun çekişleri hemen kulağının dibindeydi ve Sanna'nın derin derin iç çeken nefesi diğer yanındaydı, kuzgun kanadına benzer mavi-siyah saçları her zamanki gibi hasır yastığını işgal ediyordu. Fakat ablasının diğer yanında, Oskar'ın hafif soluğu eksikti.

Mila dikkatlice doğruldu, ağır kürkler üzerinden kayıyordu. Hemencecik üşüdü, oysa geçen hafta

Sanna'nın tekrar doldurduğu yeni kış yeleği üstüne dikilmiş gibi sıkıydı. Ateşe bu kadar yakınken bile nefesi, babasının anlattığı hikâyelerden birindeki ejderha gibi küçük buhar bulutları çıkarıyordu.

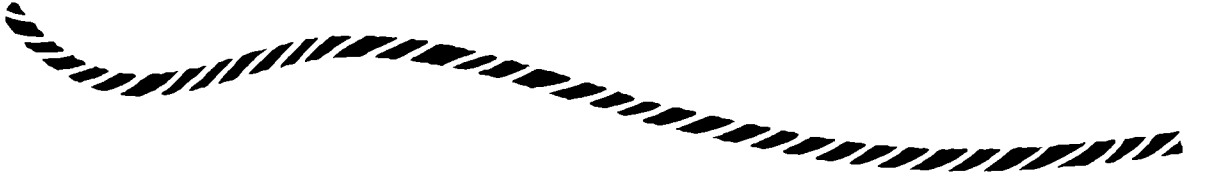
Baba. Mila, aylar sonra ilk kez bu kelimeyi nefes verir gibi söyledi kendi kendine. Aralarında, onun hakkında konuşmayacaklarına dair sözsüz bir anlaşma vardı, oysa o her yerdeydi; Oskar'ın geçenlerde giymeye başladığı pantolonda, ateşin yanında duran ve sapı kullanılmaktan kayganlaşmış oduncu baltasında.

Fakat babasının nerelerde olduğunu soran Yabancı, çığ gibi büyüyen hatıraları çağırıyordu. O kadar çok hatırladı ki canı yandı. Babaları bitki özü ve yanık odun kokardı. Gözleri tıpkı Sanna'nunkiler gibi buz mavisi taşları andırırdı. Vahşi bir kahkahası, daha da vahşi ama nazik de bir kalbi vardı. Babası bile hiçbir zaman dışarıdaki adam gibi vahşi olmamıştı ama.

Kendini bomboş hissetti, sanki tutulmaya alışkın bir elmiş de birden bırakılmış gibi. Yıllar sonra ilk kez, babasını uzaklaştıracak değil de yakına getirecek şeyler yapmak istedi. Belki de yarın, Yabancı ve adamları gittiğinde, tıpkı eskiden yaptıkları gibi Kalp Ağacı'na gider ve oturup hikâyeler anlatırlardı.

Adamın flamasına işlenmiş ayıyı düşündü. Babaları Bjørn hakkında hikâyeler anlatırdı: Ağaçları koruyan ayı ruhu, Eld, güneşe âşık olan yalnız ayı. Hüzünlü, hoş hikâyelerdi, Yabancı'yla alakası bile yoktu.

Mila karanlık, buzlanmış pencereye doğru baktı ve

çığlık atmamak için elini ağzına kapamak zorunda kaldı. Pencerede, çarpılmış ve kocaman bir surat vardı. Onu olduğundan daha geniş ve canavarası gösteren ateşle grotesk biçimde aydınlatılmıştı, sanki sınırları yokmuş gibi esneyip uzuyordu. Altın rengi gözler titreyen ışıktaki parıltıydı. Ve pencerenin önünde duran...

“Oscar?” diye fısıldadı Mila.

Yabancı’nın yüzü kayboldu ve Oskar durduğu yerden dışarı baktı. Mila yataktan fırlayıp onun yanına gitti, çıplak ayakları sazlıkların inceldiği zeminin şiddetli soğuğuyla büzüldü. Ona değmeden önce durdu. Sarılmalarının üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi; şimdi aralarındaki mesafe uzadıkça uzuyordu. Yüzündeki bütün kan çekilmişti sanki, gözleri iri ve cam gibiydi.

“Oskar, ne yapıyorsun?”

“Adamları izliyordum.” Oskar’ın sesi alçak, pürüzlüydü.

“Ne yapıyorlar?”

“Hiç.”

Mila görebilmek için onun üzerinden boynunu uzattı. “O adamla konuşuyordun.”

“Hayır, konuşmuyordum.” Oskar, görüşünü engellemek için yer değiştirdi. Üstdudağının üzerinde bir ter tabakası vardı. Ateşi varmış gibi görünüyordu.

“Çorbaya mı ihtiyacın var? Sanna’yı uyandırayım mı?”

“Hayır,” dedi Oskar öfkesini zar zor kontrol bastırarak. “Yatağına dön.”

Mila çenesini kaldırdı ve ona gözlerini kıсарak baktı. “Neler oluyor?”

Gölün hemen yüzeyinin altında titreşen bir yılanbalığı misali bir gölge abisinin yüzünü değıştirdi. Birden daha yaşlı görünmeye başladı. Hiç... kendisine benzermiyordu.

Mila abisinin yanağındaki tuhaf şişkinliğe dokunmak için uzandı ama Oskar sert bir hareketle bileğini kavradı; Mila’nın yatağın sıcağından yeni çıkmış tenini yakalayan parmakları soğuktu. Mila’nın nefesi kesildi ve aniden çarpan acıyla gözyaşları gözlerinden dökülmeye başladı. Oskar yaklaştı. “Uykuna dön, Mila.”

Serbest kaldığında, şakağına saplanan acı bileğindeki ağrıya katıldı. Göğsü inip kalkarken kendisine söylene-ni yaptı ve hızla kardeşlerinin arasına sokulup kürkleri başının üzerine çekerek nefes alıp verişini düzene sokmaya çabaladı. Küçük bir el onunkini bulunca Pípa’nın da uyanık olduğunu fark etti. Küçük kardeşinin fal taşı gibi açılmış gözleri karanlıkta parlayana kadar örtüleri karıştırdı.

“Oskar’ın nesi var?” diye fısıldadı Pípa.

Mila bir parmağını dudaklarına götürmekle yetindi. Abisinin ya da Yabancı’nın onları duymasını istemiyordu.

Dördüncü Bölüm

Gitmiş

“**K**alk!”
Kürkler Mila’nın üzerinden sertçe çekildi. Kendini korumak için yumruklarını kaldırarak bağırdı ama tepesindeki Sanna’ydı.

“Kalk artık, Mila. Hadi.” Sabahın soluk gri aydınlığında ablası iş elbisesini giymiş, Geir’in broşunu kalbinin üzerine ilıştirmiş, siyah saçlarını gergin bir topuz hâlinde toplamıştı. Gözleri kısılmıştı ve çenesi sinirden gergindi.

“Ne olu–” diye başladı Pípa, eli hâlâ Mila’nın parmaklarına dolanmışken.

“Adamlar gitmiş,” dedi Sanna sertçe.

Mila titreyerek, “İyi,” dedi ve örtüleri tekrar üzerine çekmeye yeltendi.

Sanna kısa, acı bir kahkaha koyuverdi. “Kardeşimiz de öyle.”

Mila göğsüne buz sarkıtını andıran bir korkunun saplandığını hissetti.

“Oskar gitti mi?” diye ciyakladı Pípa.

Mila gözlerini ovuşturup beyninin daha çabuk uyanmasını sağlamaya çalıştı. “Belki de onları Stavgar sınırına kadar takip edip gittiklerinden emin olmak istemiştir? Ya da Kalp Ağacı’na...”

Sanna ona sert bir bakış attı. “Oraya neden gitsin?”

Mila, “Adam,” diye lafa girdi tereddütle. “Dün, babamızın nerede olduğunu sordu ve... bu da aklıma onu getirdi. Belki Oskar’ın da aklına düşmüştür de oraya gitmiştir.”

“Oskar bize oraya gitmememizi söyledi,” dedi Pípa ciddiyetle.

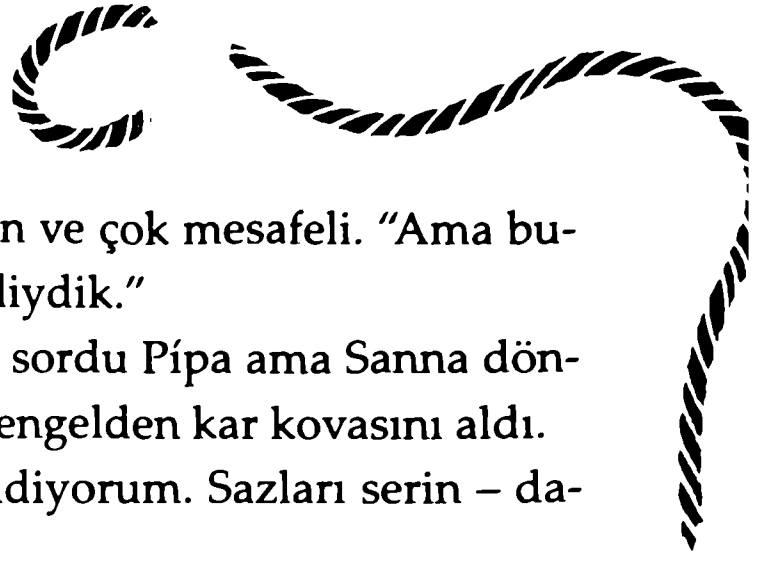
“Bilirsin ki o kimsenin tavsiyesini dinlemez, kendisinininkileri bile,” dedi Mila. “Belki de erkenden tuzakları kontrol etmeye gitmiştir?”

Sanna gözlerini devirdi ve Mila’nın göğsündeki buz parçası eriyip sıkıntı damlalarına dönüştü. Sanna neden daha endişeli değildi?

“Gidip kontrol etsek mi?” dedi Mila, kendini sabah serinliğine hazırlayıp tuniğinin asılı olduğu ocağa doğru aceleyle atılırken. Tuniğini başının üzerinden geçirdi ve kemerini beline üç kez doladıktan sonra yanda düğümledi, ardından da yün çoraplarını giydi. Çoraplar sıcak ve isliydi, Mila derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi. “Dusha’yı alabilirim ve kızağı...”

Sanna’dan yine tuhaf, hıçkırıkvari bir kahkaha kaçtı. Mila, “Bu kadar komik olan ne?” diye çıkıştı.

“Hiç komik değil,” dedi Sanna, derin bir nefes aldı ve omuzlarını gerdi. Çok güzel görünüyor, diye düşün-

dü Mila öfkесinin arasından ve çok mesafeli. “Ama bunun olacağını tahmin etmeliydik.”

“Neyin olacağını?” diye sordu Pípa ama Sanna döndü ve ocağın arkasındaki çengelden kar kovanını aldı.

“Ben taze kar almaya gidiyorum. Sazları serin – dağılmaya başlamışlar.”

“Neyin olacağını tahmin etmeliydik?” diye sordu Pípa ama Mila başını iki yana sallamakla yetindi. Sazlardan bahsetmesi onun çıplak ayakla donmuş toprakta dikildiği zamanı, Oskar’la aralarında geçen tuhaf bakışmayı hatırlatmıştı.

“Dün gece bir şey gördüm,” dedi Mila. “Oskar camın önünde dikiliyordu. Dışarıdaki biriyle konuşuyordu, sanırım...”

Sanna kasıldı, yüzünde Mila’nın adlandıramadığı bir ifade vardı. “Buz çok kalın. Ardındaki sesleri duymazsın.”

“Eh, birini izliyordu o zaman. Biri de onu izliyordu.”

Sanna hızlıca döndü ama Mila yüzünün hafifçe çarpıldığını görmüştü. “Git de sazları getir.”

“Onu aramaya gidemez miyim? Tuhaf görünüyordu, sanki...”

“Bana rüya görmüşsün gibi geliyor,” dedi ablası sertçe. “Dediğimi yap.”

Şalını savurup başına doladı ve mutfaktan çıktı. Bir an sonra rüzgârın uğuldayışını duydular ve Sanna kapıyı arkasından kapamadan ani kış havası mutfağın içlerine doğru esip ateşi titretti.

Mila o ses tonunu biliyordu: Tartışmanın anlamı yoktu. Kilerin kapısını açtı ve askıda kurumaya bırakılmış sazlara uzandı. Yenlerinden biri sıyrıldı ve bileğindeki kurşuni çürüğü gördü, fırtına bulutları kadar mor ve maviydi. *Rüya değildi*, diye düşündü. Arkasında bir hışırtı duydu ve döndüğünde, pijamaları hâlâ üzerinde ve kürk terlikleri ayağında olan Pípa'yı gördü.

“Gel hadi, Pípa. Üzerini değiştir, sonra da şunları yere sermeme yardım et.”

Onlar kilerden çıkarken Sanna taze karlarla içeri girdi; gözlerini yeteri kadar hızlı silememişti.

“Niye ağlıyorsun?” diye sordu Pípa.

Sanna yüzünü buruşturdu. “Ağlamıyorum.” Kapıyı ardından çarparak kapadı. Solgun yanakları soğuktan kızarmıştı, kocaman gözleri sertti. “Bana *dik dik bakmayı* kes, Pípa.”

Mila, “Hiç iz var mıydı? Ne tarafa?..” diye soracak oldu ama Sanna başını iki yana salladı.

“Sadece hayvan izleri,” dedi tersleyerek. “Onun dışında kar pürüzsüz. Sanki hiç gelmemişler gibi.”

Karları eritmek için kovayı ateşin tepesine asmak üzere mutfığa gitti. Mila gidip ön kapıyı araladı. Ablası yalan söylememişti – Sanna’nın kapıya doğru uzanan sürüklenme izleri dışında avlu el değmemişti. Geyik ya da kurda ait olamayacak kadar büyük, evin yanında kaybolup Mila’nın görüş alanından çıkan, kütük boyutunda izler vardı. *Kuzey*.

“Hepsi gitmiş mi?” diye sordu Pípa, onun üzerinden bakmaya çalışarak.

Mila başıyla onayladı ve sertçe yutkundu. Sanna’nın neden gidip Oskar’ın nerede olduğuna bakmasına izin vermediğini anlayamıyordu. Pípa beline yaslandı. “Gündelik kıyafetlerimi sonra giysem olur mu? Oskar geldiğinde?”

Mila başını yukarı aşağı salladı. “Önce kilerden başlarız. Kahvaltının ardından mutfakı hallederiz, yani... yani Oskar geldiğinde.”

Fakat kilerdeki, mutfaktaki ve koridordaki sazları tekrar yaymayı bitirdiklerinde bile Oskar geri dönmedi.

“Doğrudan tuzaklara gitmiş olmalı,” dedi Mila, Pípa’dan çok kendini rahatlatmaya çalışarak.

“Kahvaltı yapmadan mı?”

“O zaman sınıra...”

“Danya olmadan mı?” diye araya girdi Sanna tersçe. “O köpek olmadan asla ormana gitmez. *Onlarla* gitti.”

Mila onu sarsmak istedi. “Ne?”

“Bariz değil mi?” dedi Sanna, aptal bir çocukla konuşur gibi. “*Onlarla* gitti.”

“Neden öyle bir şey yapsın? Yapmaz,” dedi Mila, birden ateş basmış gibi hissederek.

“Neden yapmasın? Neden macera peşinde koşmayı üç kız kardeşine tercih etmesin? Adam bize ne demişti? *Lanet.*”

“Oskar bizi sever,” dedi Pípa, altdudağı titremeye başlamıştı. “Uzaklara gitmez.”

Sanna boş bir kahkaha attı. “Ah, evet. Oskar bizi sever, tıpkı babamızın bizi sevdiği gibi, tıpkı anne—”

“Onlar bizi sevdiler!” diye haykırdı Mila, sanki yumruk yemişti.

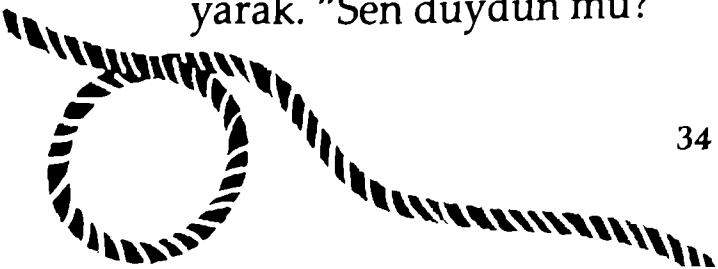
Fakat Sanna’nın bakışları parlak ve vahşiydi. “Babamız bizi o kadar sevdi ki bizi bıraktı, çekip gitti ve ardına bile bakmadı. Şimdi de Oskar aynısını yaptı.”

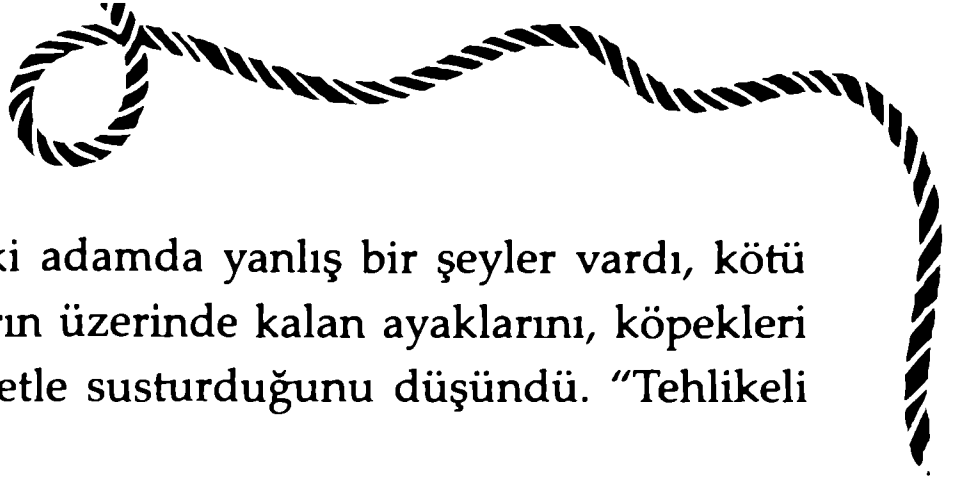
Mila’nın nefesi iğne gibi batıyordu. Babalarının nasıl gittiğinden asla bahsetmezlerdi; annelerinin ölüm yıldönümünde nasıl erkenden kaldığından ve şapkası ya da pelerini olmadan öylece kışa yürüdüğünden. “Bunu bilemezsin. Oskar, babamızın bizi sevdiğini söylüyor ama babamız, annemizi daha çok seviyordu. O olmadan yaşayama—”

“Annemiz zaten gitmişti!” Sanna ayağa kalkmış, bağıırıyordu. Mila onun ağzından fırlayan tükürükleri gördü ve Pípa’ya gergin bir bakış attı. Anneleri onu doğururken ölmüştü ve bundan bahsetmemeye çok dikkat ederlerdi. “Babam onun ardından gitti ama o zaten yıllardır ölüydü. Ailesini dönek erkek kardeşimizin ellerine bırakmayı tercih etti. O da karşısına çıkan ilk fırsatta...”

Mila’nın öfkesi büyüdü, ellerini titretti ve onun da ayağa fırlamasına neden oldu. “O bizi bırakmaz. Götürülmüş olmalı.”

“Boğuşma duymadım. Kapının zorlandığına dair bir işaret, karda kan izleri yok,” dedi Sanna, öfkeyle soluyarak. “Sen duydun mu?”

“Başlarındaki adamda yanlış bir şeyler vardı, kötü bir şeyler.” Karın üzerinde kalan ayaklarını, köpekleri nasıl tek hareketle susturduğunu düşündü. “Tehlikeli bir şeyler.”

“Belki senin tehlike gördüğün yerde Oskar heyecan gördü,” dedi Sanna, sesi daha alçaktı şimdi. Ayaktaydı, omuzları çökmüş, boynu bükülmüştü ve Mila avucuna batan tırnaklarını görebiliyordu. “Ve onu suçlamıyorum. Eğer erkek olsaydım ben de giderdim. O kapıdan çıkar ve bir daha dönmezdim.”

Mila nefesinin göğsünden söküldüğünü hissetti. Pípa koşup Sanna’nın eteğine asıldı. “Gitme, San.”

Sanna onu sertçe itti ve yine mutsuz bir kahkaha attı. “Gitmem.” Yerden kaldırdığı gözleri yaşlarla parlıyordu. “Gidecek yerim yok.”

Pelerinini omuzlarına attı, biraz sonra da kapının çarptığını ve köpeklerin havlamaya başladığını duyular. Mila onlarla köpek kulübesinde oturacağını biliyordu. Üzüldüklerinde öyle yaparlardı.

Zeminin ayaklarının altında karla ıslandığını hissetti ve kendini sertçe banka bıraktı. Pípa sessizce ağlıyordu, Mila onu kucağına çekti ve nazıkçe sallamaya başladı.

“O... gidecek... mi?” dedi Pípa hıçkırarak.

“Hayır, sadece köpeklerin yanında surat asacak. Onunla beraber sızlandıklarını duyuyor musun?” dedi Mila, sesini elinden geldiğince canlı tutarak.

“Yani...” diye başladı Pípa. “Oskar’ın bizi terk ettiğini düşünmüyorsun, değil mi? Geri gelecek?”

Mila yüzünü Pípa'nın kalın örgüsüne gömdü ve buna kafa yordu. "Ben gidip onu arayacağım. İki köpekle daha hızlı olur. Tuzakları kontrol ederim, Kalp Ağacı'nı. Yaralanmış olabilir ya da..." Yutkundu. "Şimdi çıkarsam hava tamamen kararmadan dönerim."

"Ben de gelebilir miyim?"

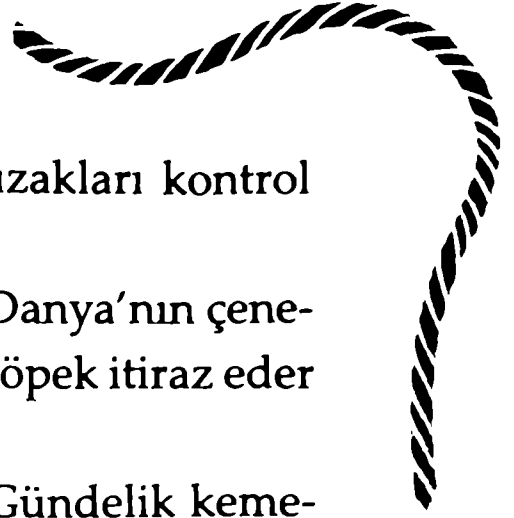
"Kesinlikle olmaz." Kalkmak istediğini anlatmak için Pípa'yı pırpıpladı. "Gideceğimi Sanna'ya söylesem iyi olur."

Mila kendini şapkası ve peleriniyle sarıp sarmaladı, Sanna'ninkini de almadan önce bir an durdu – aslında acımasızlığı yüzünden donmasına izin vermeyi tercih ederdi. Köpek kulübesine gitmeden önce Pípa'ya tekrar hızlıca sarıldı.

Kulübe alçak, çim çatılı bir yapıydı; her zaman sıcaktı, kışın bile. Annesine dair nadir hatıralarından biri, onun babalarını kızdırmasıydı: *Sen bu köpekleri şımartıyorsun. Burası bizim kendi evimizden bile iyi yapılmış!* Kısmen doğrudu: Rüzgâra karşı koruma sağlamak için duvardaki tüm delikler samanla kapatılmıştı ve çatı da evin çatısının iki katı kalınlıktaydı. Mila içeri girerken derin bir nefes aldı ve köpeklerin, en üzgün anlarında bile rahatlatıcı olan o sıcak bisküvimsi kokusunu içine çekti.

Sanna karanlık bir köşeye sıkışmıştı; Danya kucağında dertop olmuştu, Dusha da yanında yatıyordu. Normalde çok sakin olan ablasının köpeklerin altında bir paçavra yığını gibi çöktüğünü gören Mila öfkesinin yatıştığını hissetti.

“Kalp Ağacı’na gideceğim, bir de tuzakları kontrol etmeye.”

“Neye yarayacak?” dedi Sanna elini Danya’nın çenesinin altından çıkarırken sert bir sesle. Köpek itiraz eder gibi sızlanıp burnuyla onu dürttü.

“O gitti, Mila. Tıpkı babamız gibi.” Gündelik keme-
rindeki geyik derisi kesesinden bir şey çıkardı. “Kar al-
maya giderken bunu kapı eşiğinde buldum.”

Avucunda babalarının yüzüğü duruyordu: Yıllar-
ca takılmaktan paslanmış, pürüzsüz büyük bir lal taşı
olan bronz bir halka. Mila onu aldı, zar zor nefes ala-
biliyordu. Bovnik’te çalıştığı madenden çıkarılmış o
taşı, nikâhları sırasında anneleri vermişti. Hatıranın net
ve parlak bir ânında, annelerinin ölüm yıldönümünde
donmuş geyik yağı çanağındaki fitili yaktıktan sonra
babasının yüzük için endişelendiğini hatırladı. *Hatırası-
nı aydınlığa çıkarmak için.*

Oskar için duyduğu endişe, panikleyen bir balık
sürüsünün üzerine kapanan bir ağ gibi birden ortaya
çıkan korkunç bir hüznün altında kaldı. *Baba.* Geniş,
sakallı yüzü; sürekli taşın üzerinde olan, parlasın diye
taşı ovalayıp duran başparmağı; buz mavisi gözlerinin
çaresizliği...

Ertesi gün, gitmişti. Oskar kardeşlerine seslenmiş ve
karla kaplı ormana dalmıştı, neredeyse bir gün sonra
geri döndüğündeyse yüzüğü ellerinde tutuyor, perişan
hâlde ağlıyordu. *O gitti. Gitti.* Sakinleştğinde, ormanı
nasıl aradığını anlatmıştı.

Bunu Kalp Ağacı'nın orada buldum, diye anlatmayı bitirmişti, avucunu açıp da teninde oyuklar oluşturmuş yüzüğü gösterirken.

Ağaca da baktın mı? Babamın ağaca tırmanmadığına emin misin? diye sormuştu Mila. Belki de annemi anmaya gitmiştir.

Oskar ona öyle yılgın bir şekilde bakmıştı ki Mila'nın korkudan benzi atmıştı.

Ne oldu?

Orada değildi. Biz de bir daha asla Kalp Ağacı'na gitmeyeceğiz, dedi ki sesi de en az gözleri kadar ölgündü. Söz verin.

Hepsi söz vermişti. Ve sanki onları o günün berbat anısına hapsetmek için kış uzadı da uzadı. Sanki babaları baharı yanında götürmüş ve onları ayazda bırakmıştı.

"Mila?"

Mila, bakışları Sanna'nın yüzüyle –babalarının çıkık elmacikkemikleri ve gözleriyle– yüzük arasında gidip gelirken boğazının dehşetle dolduğunu hissetti. Başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Oskar onu ardında bırakmaz. Belki de onlarla mücadele etti. Belki de yüzük parmağından düştü..."

Sanna acı acı gülümsedi. "Eşiğin ortasındaydı, Mila. Bulmamız için bırakılmıştı. Bu bir mesaj."

Mila başını daha da sertçe iki yana sallayınca şapkasının uzantıları dans eder gibi oldu. Her ne kadar böyle yapsa da, ilk şüphe tohumu içine düşmüştü bile. Ama

Mila o şüpheyi bastırdı, üzerini örttü, sesinin güçlü ve net çıkmasını sağladı.

“Ben Kalp Ağacı’na gidiyorum.” Yüzüğü ve Sanna’nın şapkasıyla pelerinini uzattı. “Köpekleri yanıma alacağım, yani ısınmak için bunlara ihtiyacın olacak.”

Sanna iç geçirdi ve yüzüğü kemerindeki keseye geri koydu. Danya’yı üzerinden nazikçe çekti ve ayağa kalkıp pelerinine uzandı. “Ben de seninle geliyorum.”

“Peki ya Pípa?”

Sanna bir an tereddüt etti, sanki artık üçünün yalnız kaldıklarını unutmuş gibi. “Git onu da getir. Yiyecek bir şeyler de al. Ben köpeklerin koşumlarını takarım.”

Mila tuttuğunun farkında bile olmadığı nefesini verdi. Ormanı sevse de bütün gün tek başına kızakla ormanda dolaşmaya can atmıyordu. Ağır adımlarla eve dönerken, etrafı saran patikaları ve ötesindeki karaçamları taradı. O kadar çıplak ve solgunlardı ki kemikleri andırıyorlardı; buz gibi rüzgârda salındılar ve sanki onlar da gözlerini dikip ona baktılar.

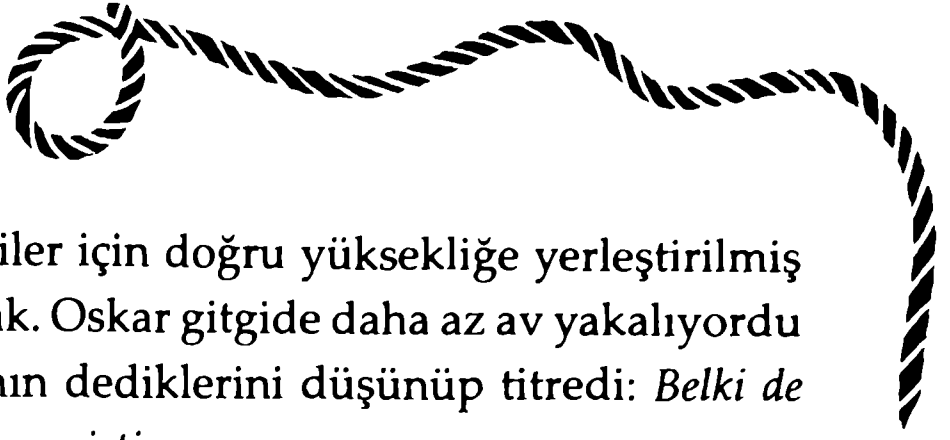
Beşinci Bölüm

Tuzaklar

Mila'nın yanakları, her nefeste parmaklarını boğazına sokup burnundan çıkan bir soğukla titriyordu. Dusha ve Danya iyi iş çıkarıyor, onları karda hızla çekiyorlardı; Mila bunu derisinin altında endişe verici bir enerji şeklinde hissediyordu: Sıcak bir kömürün cızırdaması gibi koyu bir köpürme. O ve Sanna köpeklerle yardımcı olmak için karların üzerinde ayaklarını ittiriyor, eğilip sonra öne atılıyorlardı.

Kızak da köpekler gibi iyiydi. Hafif, boyasız huş ağacından yapılmışlardı ve Oskar daha bir ay önce kızakların altındaki demirleri yenilemişti. Hepsini bizzat eğelemiş, iyice keskinleştirmişti. Biri önde biri arkada olmak üzere iki sürüş çitası ve aralarında ayakta durmak için tahtalar vardı. Sanna ve Mila daha iyi bir denge sağlamak için arkada ayakta dururlarken, Pípa fok derisinden geniş yatakta örgüleri uçuşarak oturuyordu.

İlk dört tuzağın yanından yavaşlamadan geçtiler: hafif bir kar ve yaprak örtüsünün altındaki üç tavşan kapanı, donmuş bir yem ve bozuk zemine basmayacak

kadar akıllı tilkiler için doğru yüksekliğe yerleştirilmiş bir ağırlıklı tuzak. Oskar gitgide daha az av yakalıyordu ve Mila o adamın dediklerini düşünüp titredi: *Belki de orman yeterince vermiştir.*

Babaları tuzakları ağaçların izin verdiği düz kurmuştu, en sevdiği yere doğru uzanacak şekilde. Mila, Oscar'ın onları kontrol etmekle uğraştığını ve gitgide ormanın derinliklerine daldığını hayal etti. Fakat şimdi burada olmadığı gibi, geceki kar yağışından sonra burada olduğuna dair bir iz de yoktu.

Mila yanağının içini ısırdı. Sanna'nın yüzü görebildiği kadarıyla gergindi, dudakları koyu bir çizgi hâlini almıştı. Mila demir çubuğun üzerinde elini kaydırarak ablasının elini tutmak istedi ama tutunduğu yeri bırakma riskini almak istemiyordu. Ayrıca, Oskar'ın kendi rızasıyla gittiğini ve fırsatı olsa kendisinin de gideceğini söylediği için Sanna'ya hâlâ kızgındı.

Mila, kulağının yanından ısıklık çalarak geçmeden önce şapkasına takıldığını hissettiği kötücül bir dalın altından eğilerek geçerken midesi buruldu. Orman iyice sıklaşmaya başlamadan önce beş altı tane daha kapanın ve iki çukurun yanından geçtiler; ağaçlar yakınlaştı, soluk gökyüzü giderek kapanan dalların paramparça ettiği bir yapbozu andıran daha da kapanan dallar tarafından parça parça bir fikir hâline geldi.

Henüz Pípa doğmamışken, hatta kendi isim gününden bile önce, aynı yolda yürüdükleri uzak bir baharı hatırlıyordu Mila. Babası onu sırtına almıştı, alçak dal-

lardaki yapraklar başını okşuyordu. Birbirine yakın bir dizi ağaç gövdesini geçmişlerdi ve karşılarında kadim bir huş belirmişti: Kalp Ağacı. Doğal olamayacak kadar genişlemiş, daha çok bir meşeye benzemişti. Mila'ya evleri kadar geniş, gökyüzü kadar uzun görünüyordu. Yaprakları başlarının üzerinde bir battaniye oluşturuyor, yosunlar ayaklarının altına seriliyordu. Güneşin vurduğu yerlerde yaban çiçekleri, ballı bir koku yayan kırmızı ve mor parlak lekeler büyüyordu.

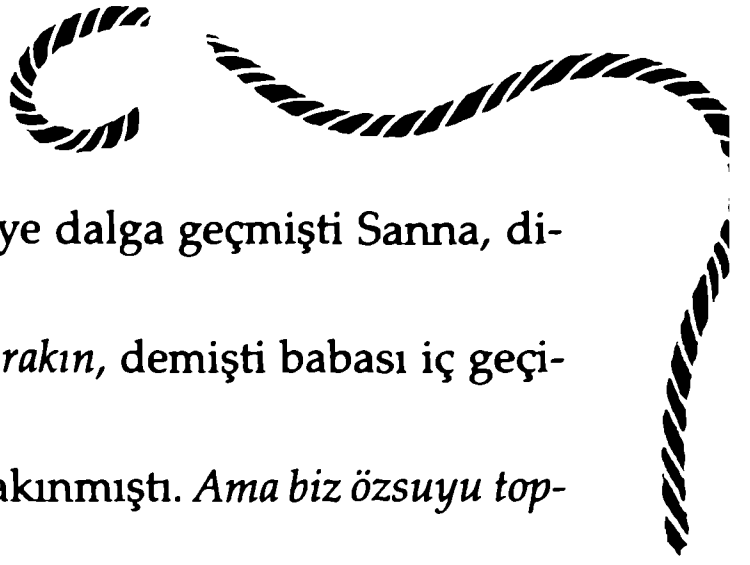
Babası onu nazikçe yere indirmişti. *Yarışalım.*

Ağaca tırmanmaya başladılar, hepsi nefes nefese kalmıştı ve gülüyorlardı, gitgide daha yukarılara çıkıyorlardı, Oskar ve Sanna pervasızca hızlılardı. Mila'nın kalbi güm güm atsa da korkmuyordu, annesi yanındayken korkmazdı. Tırmanmak için mükemmel bir ağaçtı, kabuğunun kıvrımları yumuşak ama güçlüydü, küçük ellerine tam uyuyordu.

Tepeye vardıklarında Mila'nın tek görebildiği ormandı, bütün dünyası dallardan ve yapraklardan oluşan bir arapsaçıydı. Hiç o kadar mutlu hissetmemişti.

Bütün ormandaki en özel yer burası, demişti annesi. Diğerleri bu ağacın etrafında büyür. Diğer ağaçların nasıl da salyangoz gibi etrafını sarıp onu koruduğunu görüyor musun? Mila dikkatlice dönüp spirali takip etmişti, ta ki şekil gözden kaybolana kadar. *Karşılığında o da bizi korur, ormanın ihtiyaçlarımızı karşıladığından emin olur.*

Bjørn burada yaşıyor, demişti Oskar, Mila'nın kolunu çimdiklemek için uzanarak.

Umalım da aç olmasın, diye dalga geçmişti Sanna, diğer kolunu çimdikleyerek.

Küçük kardeşinizi rahat bırakın, demişti babası iç geçirerek.

Mila titreyip annesine bakınmıştı. Ama biz özsuyu topladık – bu onu kızdırmaz mı?

İhtiyacımızdan fazlasını almadık, demişti annesi.

Ama Mila emin olamıyordu. Bjørn Kalp Ağacı'na zarar veren birini öldürmez – o sadece bir masal, değil mi?

Masallar gerçekleri anlatmanın başka bir yoludur sadece, demişti annesi. O sadece ormanı korumak için insanlara zarar verir. Her halükârda, Kalp Ağacı değerlidir. O zarar görürse orman ölür.

Artık gitmemiz lazım, demişti babası hüznle ve Mila ona yaslanmıştı. Ormana duyduğu sevgiyi ondan öğrenmişti.

Ama öyle bir şey olmaz, değil mi?

Tabii ki olmaz, demişti annesi nazikçe.

Sen de asla gitmezsin?

Babasının sesindeki gülümsemeyi duymuştu Mila. Asla.

Ama yine de gitmişti ve sanki o Kalp Ağacı'nın ta kendisiymiş gibi, kış da onun gidişiyle birlikte mutlak bir biçimde kalmış, ormanı buz ve kardan oluşan bir kafese hapsetmişti. Mila o zamandan beri hiç ağaca tırmanmamıştı.

Tuzakların sonuncusuna, Kalp Ağacı'nı çevreleyen huş korusuna yaklaşıyorlardı. Mila onları görebiliyor-

du – loş kış aydınlığında, köknar ve karaçamın karanlık gövdelerine karşı parıldayan ince gümüş ruhlar. Hatırladığından daha küçük ve daha sönük duruyorlardı, gerçi herhalde kendisi büyümüştü. Derisinin altındaki kömürler yeniden tısladı. *Kalp Ağacı'na asla zarar verme. Bjørn seni yakalar.* Babaları bunu o kadar çok tekrarlamıştı ki isim günlerinden çok önce bile akıllarına kazınmıştı.

Sanna da yaklaştıklarını gördü ve Dusha'yla Danya'yı yavaşlatmak için dizginleri çekerek dilini şaklattı. Hayvanlar ânında ona itaat etti ve nefesleri büyük bulutlar oluştururken hafif bir yürüyüş tutturdular.

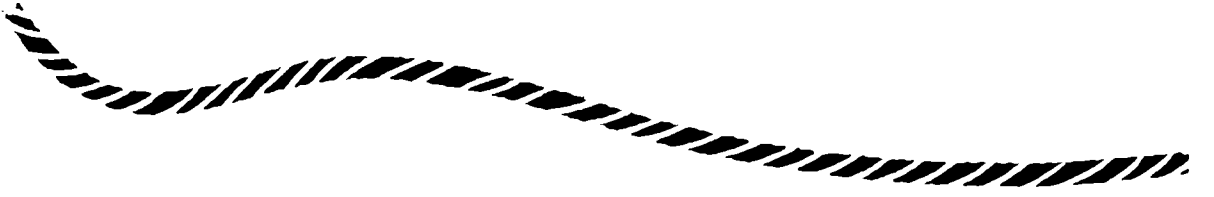
Mila kızaktan atlayıp yanlarında yürümeye başladı, eli Dusha'nın yüksek böğründe idi. Mila, eldivene rağmen hayvanın sıcak olduğunu ve boş bir ağaç gövdesinin içindeki kovan gibi nefesinin vızıltısını hissedebiliyordu. Sanna kızakta kaldı ve dengeyi sağlamak için ortaya geçti.

“*Stuta!*” Sanna, S sesini ayırık dişlerinin arasında oynatarak, hor kullanılmış çaydanlıktan çıkan ısıklık gibi çıkardı ve köpekler durdu.

Mila durmadı. Son tuzağın altından geçti – kuşları yakalama umuduyla donmuş dallar boyunca sabit aralıklarla yerleştirilmiş, gece donuyla kaplı bir dizi ilmik kapanı. Babaları onlara bir zamanlar bütün ormanın nasıl da kanatlarla dolup taşıdığını anlatmıştı. *Eskiden şarkıları beni uyandırırdı. Hayal edebiliyor musun?*

Mila asla hayal edemezdi.

Tuzaklardan biri aşığı inmişti, Mila onu kaldırınca yavrudan hallice bir örümcekkuşunun gövdesiyle yağlı lekesini buldu.

“Mila?” Sanna’nın sesi nazikti.

“Ne kadar küçük olduğuna baksana,” diye mırıldandı Mila, ormanın sessiz hışırtısı ve köpeklerin yumuşak solukları üzerinden. “Sadece yem olarak iş görür.”

Kızıktan dolayı ağrıyan bacaklarının üzerine çömel-di ve kuşu hafifçe dürttü. Tüyler parmaklarının arasında hafifçe gevşedi. Kuş donmamıştı, bu da Oskar’ın onu önceki ziyaretinde gözden kaçırmadığı anlamına geli-yordu. Fakat aynı zamanda bugün tuzaklara uğramadığı anlamına da geliyordu. Oskar burada değildi.

“Yeni mi?” diye sordu Sanna.

Mila başıyla onaylarken gözlerinin kıyısından hızlı hızlı birkaç damla süzüldü. Onları sabırsızlıkla silip yoluna devam etti, son birkaç adım onu koruya, Kalp Ağacı’nın olduğunu bildiği yere götürdü. Ormandaki tüm diğer ağaçlardan daha uzun ve yaşlı olan, güçlü dallarını sanki bütün gökyüzü kalp...

Mila gördüğü şey karşısında dizlerinin üzerine çöktü.

Altıncı Bölüm

Kalp Ağacı

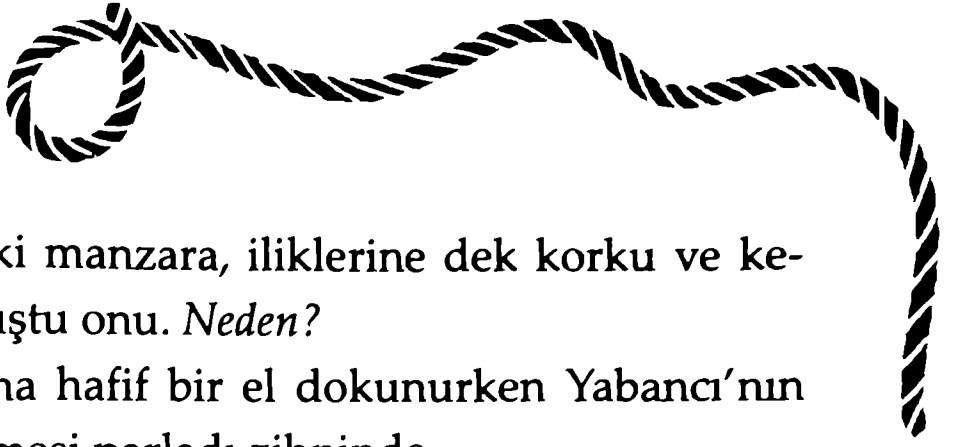
Mila'nın arkasındaki Sanna'nın nefesi kesildi ve hatta daha önce buraya hiç gelmemiş olan Pípa bile çığlık attı.

"Ne olmuş böyle?"

Bir zamanlar ormanın en uzununu olan Kalp Ağacı baş hizasında sona eriyordu, kabukları büyük toplar hâlinde soyulmuştu. Gövdesi, ezici bir uykuya dalmış bir dev gibi yan devrilmiş yatıyordu. Kökleri budanmıştı; kesikler sert ve etliydi, çoktandır donmuş özsuyu kurumuştı ve beyaz içleri taze dökülmüş kanla karışık bal gibi parlıyordu. Buz içine sızmış ve kesikleri daha da derinleştirmişti. Ne zamandır böyle yattığına dair kesin bir şey söylemek imkânsızdı. Kış her şeyi yavaş yavaş akan bir zamana hapsedmişti, ölümü bile. Etrafındaki diğer huş ağaçları, bir mezarın başında yas tutanlar gibi ona doğru eğilmişse benziyordu.

Kalp Ağacı katledilmişti.

Mila'nın zihni hızla çalışıyordu. *Bunu kim yaptı? Gö-*

zünün önündeki manzara, iliklerine dek korku ve ke-
derle doldurmuştu onu. *Neden?*

Kürklü sırtına hafif bir el dokunurken Yabancı'nın
zalim gülümsemesi parladı zihninde.

"Milenka..." diye başladı Sanna ama Mila sanki ab-
lası ona vurmuş gibi irkildi.

"Bana öyle seslenme," diye tısladı, korkunun karnı-
na geçirdiği pençelerini çıkardığını hissederek. "Sana
onun zorla götürüldüğünü söylemişim ama işte onla-
rın peşinden gitmemiz gereken bunca zamanı, neredey-
se çeyrek güneşi boşa harcadık."

Sanna'nın yüzü karardı, çıkık elmacıkkemiklerinin
altında gölgeler belirdi. Konuşurken sesi hâlâ nazikti.
"Buraya gelmenin aptalca olduğunu, yanlış bir ümit..."

Mila, Danya'nın sızlanmasına ve Pípa'nın irkilmesi-
ne sebep olarak, "Aptal olan sensin!" diye bağırdı. Bir
kar yığınını tekmeleyerek ablasının ince yüzüne toz zer-
releri kaçmasına neden oldu. "Oskar gitmedi, götürül-
dü!"

Sanna kesesine uzandı ve ışıldayan bir şey çıkardı.
"Yüzük..."

Mila eline vurup yüzüğü karların içine yolladı. "Hiç-
bir anlama gelmiyor!" diye haykırdı. "Oskar gitmez!"

Pípa tereddütle durdu ve karların içinde bir damla
kan gibi parıldadığı yerden yüzüğü aldı. "Oskar'ın yü-
züğü neden sizde?"

İkisi de cevap vermedi, bakışlarını birbirlerinin yü-
züne dikmişlerdi. Pípa, yüzüğün Oskar'dan önce baba-

larına ait olduğunu hatırlayamayacak kadar küçüktü. Yüzüğü başparmağına geçirdi.

“Dikkat et, Pípa,” dedi Mila kindarca. “Sen de gidebilirsin.”

Sanna’nın yüzü daha da kararırken Pípa kaşlarını çattı. Sanna kızağa dönmeden önce buz mavisi gözlerini kıstı. “Gitmemiz lazım. Havada kar kokusu var.”

Mila da hissetmişti; dilinin altındaki bariz soğuğu, açığıtaki kulakmemelerinin etrafındaki havanın ısırışını. Ama öfkeyle yanıyordu. Eğilip yerden bir avuç kar aldı ve Sanna’nın sırtına sertçe fırlattı. Karlar mükemmel duran topuzunun altından tam ensesine çarptı ve pelerinin içine doğru kayd.

Sanna döndü ve pelerininini hışırdatarak ona doğru yürüdü. O kadar yakınında durdu ki Mila nefesini hissetti, yumruklarını sıktı. Mila öfkesinin, ablasının yüzündeki ifadeyle aynı olduğunu gördü.

“Kartopu savaşı için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun? Bebek gibi davranıyorsun, Pípa gibi...”

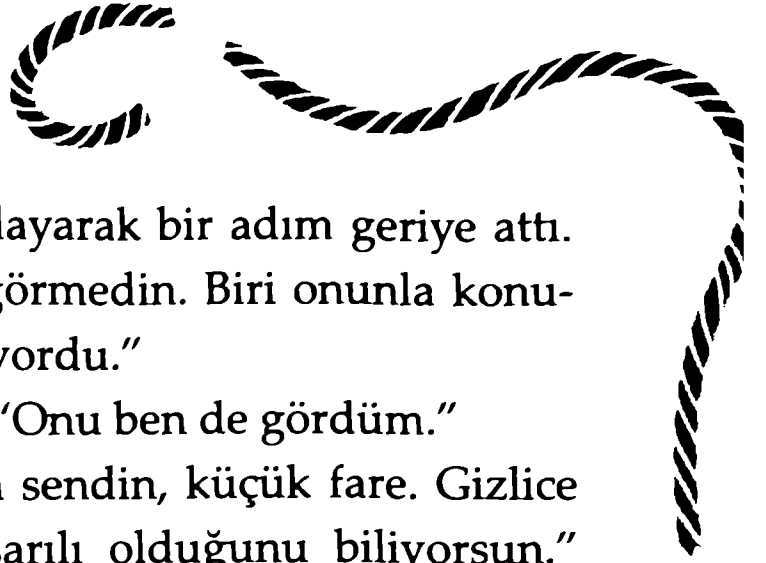
“Hey...” diye çıkıştı küçük kardeşleri.

“Sen de babam gibi davranıyorsun!” diye haykırdı Mila.

Sanna’nın çenesi kasıldı. “Bu da ne demek?”

Mila boğazındaki yumruyu yuttu, gözyaşlarının geri çekilmesini diledi. “Sen vazgeçtin. Babamın bizden vazgeçtiği gibi sen de Oskar’dan vazgeçtin.”

“Milenka.” Sanna ona tekrar uzandı ama Mila geri çekildi. “Babam gibi olan Oskar, ben değilim.”

Mila başını iki yana sallayarak bir adım geriye attı. “Sen onu camın yanında görmedin. Biri onunla konuşuyordu. Biri onu korkutuyordu.”

“Bu doğru,” dedi Pípa. “Onu ben de gördüm.”

“Belki de onu korkutan sendin, küçük fare. Gizlice sokulmakta ne kadar başarılı olduğunu biliyorsun.” Sanna’nın dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme titreşti ama gözleri hüznüydü. Kollarını Mila’ya uzattı. “Muhtemelen tam gitme planları yaptığı sırada onu ürküttün.”

Mila, Sanna’nın ona sarılmasına izin verdi. Birden kendini çok yorgun hissetti, uzuvları karlarla ağırlaşmış dallar gibi sarkıyordu. Derin bir nefes aldı. Sanna’dan evlerindeki odun ateşinin ve katranlı huş ağacı sabunun keskin kokusunu duydu. Tıpkı dün gece Oskar ona sarıldığında olduğu gibi. Mila gırtlığını temizledi, ablasını yavaşça uzaklaştırdı ve kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Stavgar’a gitmek istiyorum.” Sesini bilerek sakın tuttu. Ablasının aklını çelme konusunda bağırmanın bir faydası olmuyordu – başka bir yol denemeliydi.

Sanna’nın koyu renk kaşları çatıldı. “Neden?”

“Buradan geçerse çok uzak sayılmaz,” dedi Mila, sağlarındaki daha cılız ağaçları göstererek. “Adamlar kuzeye gittiklerini söylediler, yani en hızlı rotayı kullanıyorlarsa Stavgar’dan geçmiş olmalılar. Eğer biz...” Sanna yüksek sesle söylenmeye başladığında sesi gitgide kısıldı.

“Mila, onun peşinden gitmeyeceğiz. Kalmak istemeyse kendi bilir...”

Mila dişlerini gıcırdattı. “Stavgar’dan geçtilerse, Oskar’ın onlarla olup olmadığını öğrenebiliriz.”

Sanna sessiz suçlamayı duyabiliyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bak, Mila. Yakında kar yağacak. Eğer Stavgar’a gidersek, zifiri karanlık olmadan eve dönmemiz çok zor olur.”

“Şimdi gidersek dönebiliriz.”

“Karanlık çöktüğünde Pípa’yla dışarıda olma riskini göze...”

“Benim için sorun değil,” dedi Pípa hevesle. “Karanlığı severim.” Bazı yönlerden, kardeşlerin en cesuru oydu.

“Gördün mü?” diye ısrar etti Mila. “Emin olmak istemiyor musun?”

“Ben zaten eminim.” Sanna iç geçirdi. Mila sessiz kaldı. Sanna’nın düşündüğünü biliyordu yoksa çoktan köpekleri eve doğru yönlendirmiş olurdu. Sonunda ablası başını onaylar gibi salladı.

“Peki,” dedi, bıkkın bir nefes vererek.

Mila zaferinin tadını çıkarmak için durmadı; Sanna köpeklere küçük bir u dönüşü yaptırıp kuzeye yönlendirirken kızığa atıldı. Ablası dizginleri kırmadan önce kızığı tutacak zamanı bile zor bulmuştu Mila.

“*Farash!*”

Yedinci Bölüm

Kordon

Stavgar'a giden yol, Kalp Ağacı'na uzanan patika-ya kıyasla daha yoğun karla kaplıydı, gerçi ağaçların daha sık oluşu onları beterinden korumuştı. Sonsuz Kış gelmeden önce burası ana ticaret yoluydu; kuzeyden gelen yün, bakır ya da demir gibi değerli mallara karşılık güneyden tuz, balık ve kumaş gelirdi. Şimdiyse çoğunlukla, tuzaklar işe yaramadığında et almak için Stavgar'a giden Oreksonlar ya da bıçak teslim etme bahanesiyle Sanna'yı ziyaret eden Geir tarafından kullanılıyordu.

Ara sıra kar biraz hafiflediğinde tüccarlar hâlâ buradan geçerci, o yüzden o günlerde Sanna'nın yeni bir tencereye ya da tamirat için bağırsakların kullanılamayacağı durumlarda ipliğe ihtiyacı olduğunda Oskar'ın şafakta ayağa dikilmesi gerekirdi. Elinde kürklerle beklemesi için kavşağa gönderilirdi. Erken kalmak gerekmesine rağmen, Pípa ve Mila da izin verildikçe ona eşlik ederdi. Mila ormanının dış sınırlarını görmeyi severdi ve bazen saçları günışığı renginde, Geir'inkilerden bile

daha açık renkli olan güneylilere ya da sakallarını kuzeyde eskiden duyduğu bir tarzda örüp boncuklarla süsleyen uzun adamlara hayret ederdi.

İpek iplikten ya da tuzdan daha değerli olan şey, annelerinin büyüdüğü deniz kıyısındaki dağ şehrinde gelen dedikodulardı. Bovnik'te neredeyse Eldbjørn'deki ağaçlar kadar maden ocağı vardı ve kendi sonsuz kışları tarafından kapana kısıp buzla kaplandığı söylenen büyülü ada Thule'nin olduğu Boreal Denizi'ne tepeden bakıyordu. Kasaba o kadar yükseğe kurulu ki, demişti anneleri, kıştan önceki günlerde dağlar günbatımında güneşi deler ve ışığını solgun evlere yumurta sarısı gibi damlatırdı. Bir zamanlar gelişen bir yermiş ama duyduklarına göre, kış başladığından beri madenler tehlikeli yerler hâline gelmiş ve şimdi de tamamen terk edilmiş.

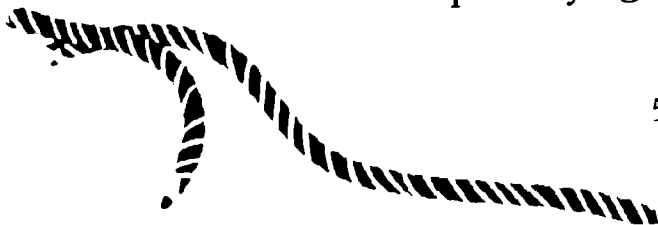
Ticaret kavşağına geldiklerinde Mila karda bir şey gördü. Yaradaki bir kum tanesi gibi hafif bir parıltı.

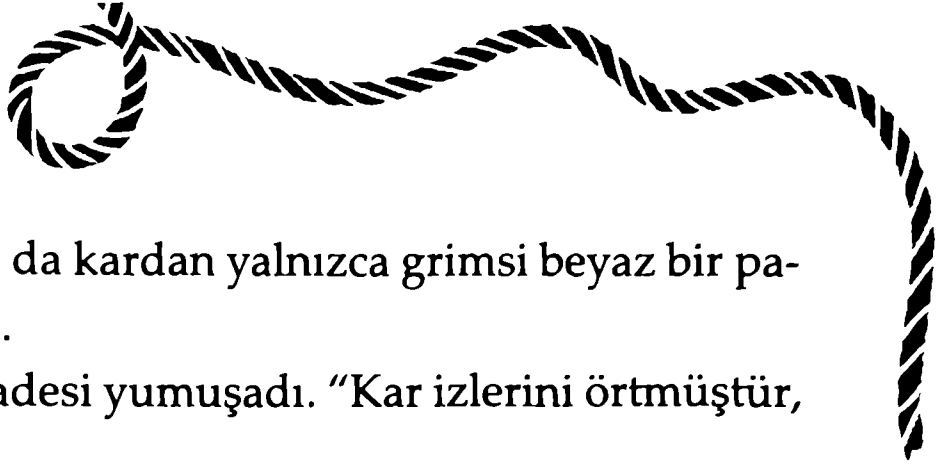
"Stuta!"

Aniden durmaya hazır değildi. Dizginler Sanna'da olmasına rağmen köpekler ona itaat edince tutma yeri kaburgalarına saplandı ve Mila onların sadakatinden dolayı bir tatmin hissiyle doldu.

Pípa yana yuvarlandı ve Sanna neredeyse tutacağı devirerek öne atıldı. *"Javoyt!"* diye bağırdı karnını ovuşturarak. *"Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"*

Mila yüzündeki gülümsemeyi sildi. *"Ben... İstemiştim ki..."* Ama parıltıyı gördüğü yeri kaybetmişti. Ne

kadar taradıysa da kardan yalnızca grimsi beyaz bir parıltı yansiyordu.

Sanna'nın ifadesi yumuşadı. "Kar izlerini örtmüştür, Mila."

Mila başını salladı. "Şöyle bir bakacağım sadece."

Sanna tekrar iç geçirdi. "Fikrimi değiştirip eve dönmeyen önce acele et."

"Ya köpekler senin yerine beni dinlerse," diye mırıldandı Mila bıyık altından.

"Ne?"

"Hızlı olurum."

Mila kızaktan atlayıp gözlerini kara dikti. Yolun üzerinde bir çarşaf gibi uzanıyor, ağaç köklerinin yattığı yerlere kadar nazikçe değiyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Pípa ama Mila omuz silkmekle yetindi. Belki de hayal etmişti. Olağandışı bir şey görünmüyordu ancak Mila kızağa doğru döndüğünde bir kökün yolun ortasına doğru uzandığını fark etti. Botunu üstüne sürttüğünde ayağının altında yuvarlandı. Kök falan değildi.

Sanna ayağını yere vurarak söyleniyordu. "Hadi artık, Mila. Yoksa köpeklere bizi eve götürmelerini söyleyeceğim. Üç... Otur oturduğun yerde, Pípa!"

Mila onu duymazdan geldi. Eğilip karları kenara süpürdü. Beyazın üzerinde bir şey parıldadı. Hemen hızlıca etrafı aradı. Sanna'nın bir eli Pípa'nın ayakta durduğu fok derisinden yatağı işaret ederken diğeri dizginlerdeydi.

“İki...”

Altın kordon. Yabancı’nın çizmelerinin etrafına tak-
tığı altın kordonun bir parçasıydı – tüm adamlarında
olan o kordon. Mila tereddüt etti. Aslında dokunmak
istemiyordu, eldivenle bile.

“Bir! Bu kadar, eve dönüyoruz.”

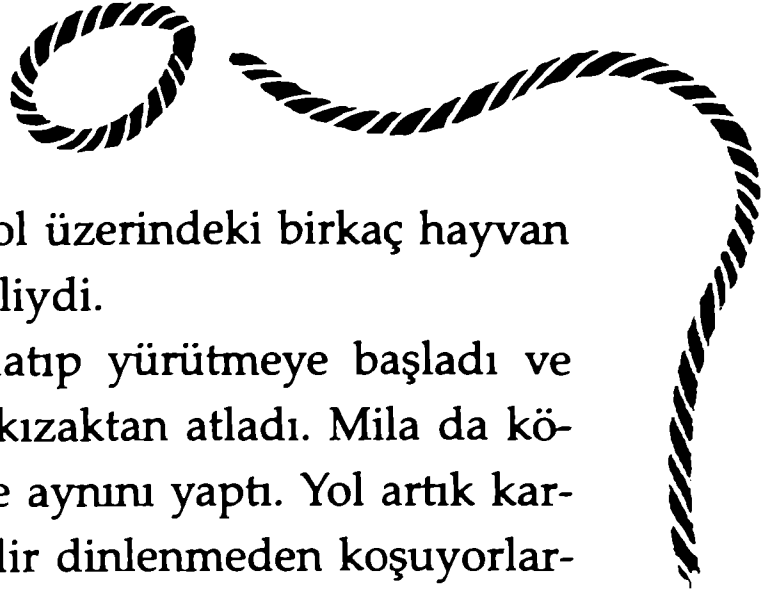
“Hayır, geliyorum.” Mila daha iyi bir fikir bulama-
dan kordonu alıp pelerinin içine koydu. Kalbi gümbür-
düyordu.

Bu sefer Sanna, “*Farash!*” diye bağırdığında hazır-
lıksız yakalanan Mila oldu. O tutunmaya çalışırken
ablasının sinsi sırtışı, bulduğu şeyi ona göstermediği-
ne memnun olmasına sebep oldu. Altın kordonun hiç-
bir anlama gelmediğini söyleyip yok sayardı ama Mila
önemli olduğunu hissedebiliyordu.

Sanna en iyisini kendisinin bildiğini düşünürdü; er-
kek kardeşlerini tanıdığını, onun da kendisi gibi oldu-
ğunu sanırdı. Mila ileriye, koşan köpeklerle ve ötesine,
kışa hapsolmuş ormanın derinliklerine baktı. Yakın-
da Stavgar’da olacaklardı ve Sanna gerçeği öğrecek-
ti – Oskar’ın onunla ya da babalarıyla alakası yoktu, o
Mila’ya benziyordu.

Stavgar kendini göstermeye, uygarlık işaretleri ağaçla-
rın arasından yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladığı sı-
rada kar taneleri Mila’nın yüzüne düşüyordu. Buraya
son gelişinin üzerinden en az bir yıl geçmişti ve pek bir

şey değişmemiş gibiydi. Yol üzerindeki birkaç hayvan ağılı alçak çim evlerle çevriliydi.

Sanna köpekleri yavaşlatıp yürütmeye başladı ve bacaklarını esnetmek için kızaktan atladı. Mila da köpeklere yardımını olsun diye aynını yaptı. Yol artık kardan arınmıştı ama saatlerdir dinlenmeden koşuyorlardı. Mila elini Danya'nın sırtında gezdirdi, omurgasının kaygan yumrularını hissetti.

"Yoruldular," dedi.

"Yiyecek getirdin mi?" diye sordu Sanna ve Mila perlerinindeki kurutulmuş geyik eti şeritlerini hatırladı. Bir avuç çekip Pípa ve Sanna'ya uzattı, ardından birer avuç da köpeklere uzatıp yemelerini bekledi. Yolun kenarındaki alçak tümseklere bakarken şeritlerden birinin tadına baktı, keskin tuzlu tadı rahatlatıcıydı. Ensesinde bir korku dalgası hissetti.

"Sanna?"

"Hı?" Ağzı doluydu.

"Nerede olduğumuza bir bak."

Sanna baktı. Mila onun çiğnemeyi bırakmasını, soğuktan kızarmış yanaklarının renginin atmasını izledi. Hemen dizginleri aldı ve Mila'ya yatağa, Pípa'nın yanına geçmesi için başıyla işaret etti.

"Ne?" diye sordu Pípa çevresine bakınarak ve Mila küçük kardeşinin keskin bir nefes alışını hissetti. Yolun bir dönemecinin köşesine çöreklenmiş bir ev vardı, o kadar yayılmıştı ki evden çok bir ormana benziyordu. Avını takip eden bir canavar gibi sinmiş, çim çatısı orta-

sından bel vermiş, çıplak dikenler gibi kabaran sarmaşıklar tarafından eğilmişti.

Sanna köpeklerle emir verirken Pípa, “O... Büyücü’nün evi mi?” diye fısıldadı.

Mila başıyla onayladı. Onu hiç görmemiş, sadece Geir’in anlattığı hikâyeleri dinlemişti ama duydukları bile kara büyüye karşı parmaklarını çaprazlamasına yetiyordu.

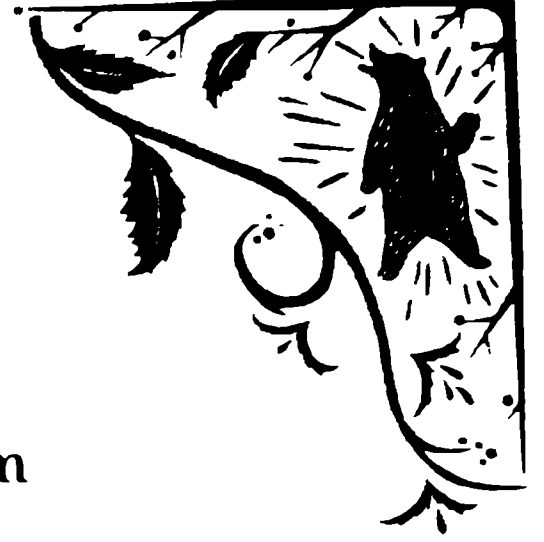
Pípa’nın pelerinin cebi şişmişti ve ablasının da aynı-sını yaptığını biliyordu. Köşeyi döndüler ve ev görüş alanlarından çıktı.

“Sizce bizi gördü mü? Bize göz koydu mu?”

“Sus, Pípa.” Mila kolunu küçük kardeşine doladı.

“Onlar sadece masal.”

Gerçekleri anlatmanın başka bir yolu sadece. Annesinin sözleri istemsizce kulaklarında çınladı ve Mila onları uzaklaştırıp soğuk bir nefesle kendinden uzağa üfledi.

Sekizinci Bölüm

Stavgar

Yol boyunca konutlar sıra sıra belirmeye başladı ve sonunda, Kontes'in ve diğer zengin köylülerin derin oymalı lentoları ve taş döşeli çatıları olan evlerde yaşadığı meydana ulaştılar. Meydanın bir tarafını, cephelerini bölen ahşap sütunlarıyla devasa bir yapı olan Buluşma Evi kaplıyordu.

"Kutlama yapıyorlar gibi," dedi Sanna ve Mila içlerinden yükselen sesleri duydu. Şimdi buraya varınca Oskar'a dair korkusu bütün gücüyle geri dönmüştü. Ya adamla oğlanların geçtiğini kimse görmediyse? Ya da daha kötüsü, ya gördülerse?

Meydan kardan temizlenmiş ve buzlu zemini çakıl taşlarıyla kaplanmıştı, ki bu da yürümeyi kolaylaştırırsa da kızakla ilerlemeyi zorlaştırıyordu. Kızlar kızaktan indi; Mila'nın bacakları kasılmıştı ve kan geri gelirken sızlandı, Sanna da köpekleri Buluşma Evi'nin karşısındaki uzun bir oluğa bağladı.

Dusha donmuş suyu yalamaya meyletti, dili buza sürterken kederli bir sesle burnunu çekti.

Köpekler altındaki suyu içebilsin diye buz tabakasını dirseğiyle çatlatırken, “Kes şunu, seni şapşal,” dedi Mila. Elini Dusha’nın boynuna koydu, zemin altında sallanıyordu. Yakında gerçeği öğreneceklerdi. Sanna kendinden çok emin görünüyordu. *Yani ben de öyle olmalıyım.*

Mila omuzlarını dikleştirdi ve kardeşlerinin peşinden Buluşma Evi’nin kapısına –kulp olarak demir halkalı, devasa, kıvrımlı meşe levhaya– doğru ilerledi. Sanna bir an duraksadı ve Mila onun zaten kızarmış yanaklarını çimdikleyip broşunun düzgün olup olmadığını kontrol ettiğini gördü.

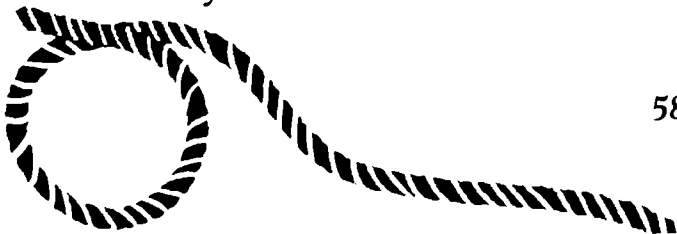
“Gerçekten mi, Sanna?” Mila’nın dudakları tiksintiyle büküldü. “Geir’in seni göreceğinden mi endişeleniyorsun?”

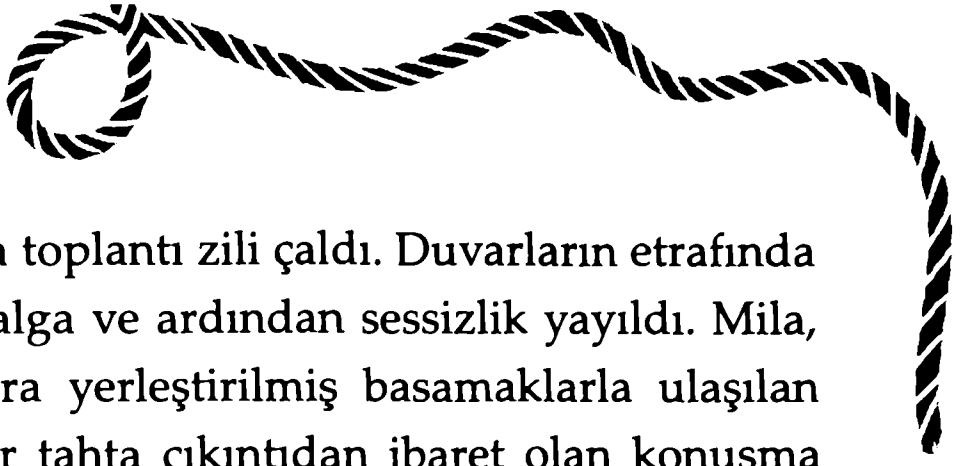
Cevap beklemeden ablasının yanından geçti, kapıyı itip açarken metalin soğuşunu kürk astarlı eldiveninden bile hissetti.

Salonun ortasında devasa bir ateş yanıyor, alevler etrafını saran insanların boyunu aşıyordu. Isı duvarı Mila’nın donmuş yüzüne çarpıp yanaklarına kan gelmesini sağladı; kafa derisi terden kaşınmaya başlayınca da şapkasını çıkardı.

Ancak onu cebine koyarken başını kaldırıp baktığında salonun sessizleştiğini ve tüm yüzlerin onlara döndüğünü fark etti. En yakındaki adam, “Orekson kızları!” dedi ve salon yeniden gürültüyle doldu.

Mila adamın kolunu çekeledi. “Affedersiniz, merak ediyorum da...”

Fakat o anda toplantı zili çaldı. Duvarların etrafında alçak, tiz bir dalga ve ardından sessizlik yayıldı. Mila, kerpiç duvarlara yerleştirilmiş basamaklarla ulaşılan yükseltilmiş bir tahta çıkıntıdan ibaret olan konuşma platformuna baktı.

Yeşil pelerinli bir kadın, eli zilin dilinde duruyordu. Mila onun geniş, güzel yüzünü tanıdı. Bretta, kasabanın kontesi.

“Bu kadar didişme yeter,” dedi, zilinki kadar pes bir sesle. “Talepleri tek tek dinleyeceğim ancak can sıkıcı ayrıntılardan kaçınmak için, hepimizin katıldığını düşündüğüm gerçekleri konuşalım. Şafakta on dört adam meydanımıza geldi...”

“On dört,” diye tısladı Mila, yanında dikilen Sanna’ya; Pípa da öteki tarafındaydı. “Evimize on üç kişi geldi. Oskar onlarla olmalı.”

“Şşşt!” diye çıkıştı Sanna. “Dinliyorum.”

“Kuzeye doğru olan yolculukları için takas yoluyla malzeme almak istediler. Alışıldığı üzere onları buraya davet ettik ve onları karşılamak için adamlarımızı gönderdik.”

“Ve oğullarımızı,” diye feryat etti zavallı bir ses. Mila boynunu kaldırdı ve bakır saçlı bir kadın gördü, yüzü çarpılmış ve gözyaşlarıyla lekelenmişti. “Oğlum Geir gitti.”

“Ah, Sanna!” Pípa elini ağzına götürdü ve Mila hızla ablasına baktı. Sanna, Geir’in broşunu kavrayarak oldu-

ğu yerde sallandı. Mila, Sanna'nın öteki elini kavradı ve sıkıca tuttu.

"Oğlun on yedi yaşında ve neredeyse bir erkek," diye tersledi Bretta. "Kendi aptalca seçimlerinden kendi sorumlu. Ben şahsen liderleriyle tanıştım." Belli belirsiz ürperdi. "Ve bize yolculuklarını anlattı. Gördükleri zenginliklerden bahsetti ve geri döneceklerinden... Memleketinde her şeyden büyük bir hazinesi olduğunu iddia etti."

Sesi hüzünlü geliyordu. "Bana fantazi gibi geldi, özellikle de bu kadar derbeder bir gruptan geldiği düşünülünce ve çocukların da benimle aynı şeyi gördüğünü düşündüm. Yanılmışım. Gittiler, hem de hepsi."

"Kardeşim de aralarında mıydı?"

Sanna'nın sesi Mila'nın irkilmesine ve terleyen elini çekmesine neden oldu.

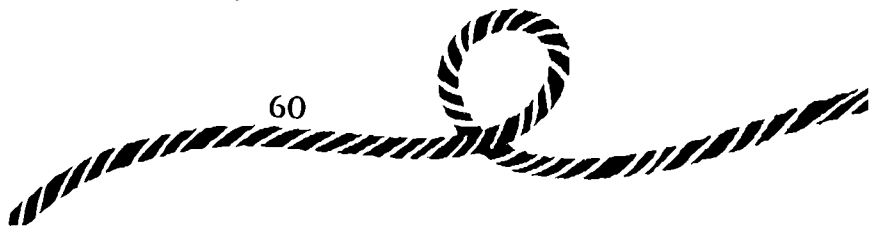
"Kim konuştu?" dedi Bretta sertçe ve kalabalık, tırpanın altındaki buğday gibi ayrıldı.

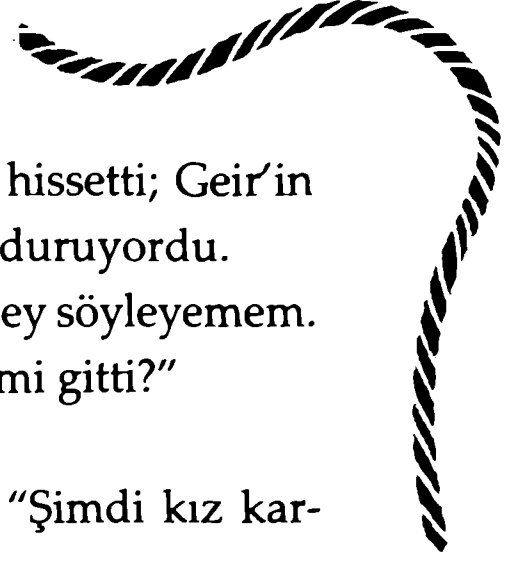
Sanna ateşin yanında durmak için öne çıktı. Siyah saçları parlak bir maviye boyandı. Mila kök saldığını hissetti.

"Güney Ormanı'ndan geliyorum. Yelfer Orekson'un en büyük kızıyım."

"Ah, evet," dedi Bretta. Sesi ânında kınamayla doldu. Babalarının ihaneti burada, Stavgar'da iyi bilinirdi. "Ne sormuştun?"

"Kardeşim onlarla mıydı? Oskar." Sanna'nın sesi tit-

redi. Mila bir anlayış ve gurur dalgası hissetti; Geir'in gidişi yeni bir şoktu ama kardeşi güçlü duruyordu.

Bretta ona dikkatle baktı. "Kesin bir şey söyleyemem. Yoldaşları kapüşonluydu. Kardeşin de mi gitti?"

"Evet."

"Bencil çocuk," dedi Bretta acı acı. "Şimdi kız kardeşlerinle mi kaldınız?"

Sanna başıyla onayladı. "Yani onlar –oğlanlar– götürülmediler mi? Ya da gitmeye zorlanmadılar mı?"

Bretta başını iki yana salladı ve Mila kendini uçurumun kenarındaymış gibi hissetti. Başı dönüyordu. Bu doğru olamazdı.

"Hazine aramaya gittiler," dedi Bretta küçümseyerek. "Görünüşe bakılırsa, gitmek erkeğe düşerken kadının görevi arkada bırakılmak oluyor."

Salondaki adamlar Bretta'nın keskin bakışları altında rahatsızca kıpırdandılar.

"Yerinde olsam o kadar emin olmazdım." Meşe kapının yanındaki karanlık bir köşeden yeni, hafif ve neredeyse şarkı söyler gibi bir ses geldi.

Salon sanki tek bir hayvan gibi hareket ediyor ve kısa, pelerinli bir şekil ateşin ışığının ulaştığı noktaya doğru adım atarken küçülüyordu. Mila'nın yanındaki adam yere tükürdü ve kız, adamın karısının parmaklarını çaprazladığını gördü. Oğlan aydınlığa çıktığında, herkesin üzerinden örümcek ağı kadar ince bir ürperti geçmiş gibiydi.

Dokuzuncu Bölüm

Büyücü

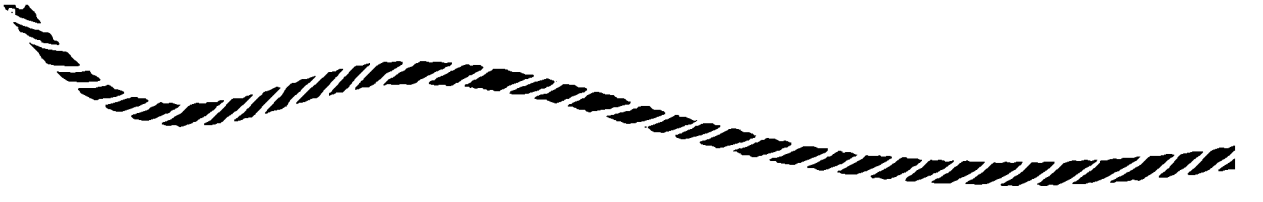
Mila'dan birazcık daha uzundu ve çok da büyük sayılmazdı. Güzel sarı-beyaz saçları bir bulut gibi omuzlarına dökülüyordu, yırtık pırtık lacivert cübbesi biraz fazla uzundu. Çocuk başını kaldırdığında Mila irkilmekten kendini alamadı. Gözleri aytaşı gibi soluktu.

Pípa'nın Sanna'ya, "Kör mü?" diye fısıldadığını duydu.

Mila'nın bile zar zor duyabileceği kadar alçak sesle konuşmuş olmasına rağmen çocuğun gözleri Pípa'ya çevrildi ve başını iki yana salladı. Ağrı andıran soğuk, Mila'nın boynuna korku örümcekleri gibi dolandı.

"Senden gelmemen istendi," dedi Bretta. Boyun eğmez kontes bile gerilmiş görünüyordu. "Sana uzak durmanı söylemiştik."

"Söyleyecek bir şeyim var, tabii dinlemek isterseniz." Sesi fısıltı gibi hafif ama buyurgandı. "Bunun olacağını söylemiştim. Gelmesinin an meselesi olduğunu söylemiştim."

Bretta bir elini kaldırdı. "Lütfen, Rune. Şu anda bir hikâyeye ihtiyacımız yok."

Rune...

Stavgar'ın çok korkulan büyücüsü bu çocuk muydu? Onu her zaman bir meşe gibi heybetli hayal etmişti ama işte karşısındaydı ve aralarında en fazla birkaç yaş vardı.

Rune ayırık dişlerini göstererek gülümsedi. "Hikâyeden söz eden kim? O geldi, onu gördün. Onunla konuştun."

"Pek çok kişiyle konuşuyorum," dedi Bretta, sabrının sonuna geldiğini açıkça ortaya koyan bir ses tonuyla. "Söyleyecek bir şeyin varsa lafı dolandırmadan hızlıca söyle."

"Gönüllü gitmediler." Rune irkilen Sanna'ya döndü. "Ayı onları aldı."

Flama Mila'nın zihninde dalgalandı: Altından kökleri olan bir ağacın altındaki ayı. Elini cebine sokup kordonu kavradı. Garip bir şekilde sıcak gelince bıraktı.

"Ben ayı falan görmedim," dedi Bretta.

"Kendini gizliyor," dedi Rune, hâlâ Sanna'ya bakıyordu. Mila kardeşlerine yaklaşıncı Rune'un gözleri ona kaydı. "Görmek için özel bir tür insan gerekir."

"Yeter!" diye çıkıştı Bretta ve Mila irkildi. "Ayı görmedim, mücadele görmedim. Ailesi pahasına macera peşinde koşan oğlanlar gördüm."

Mila birden bunları duymak istemedi – hiçbirini. Köpekleriyle evde olmak istedi, Pípa'yla ve Oskar'la ve...

Hıçkırıklara boğuldu... "Sanna," diye fısıldadı...

ve bacaklarıyla göğsü ağrıyarak sazlık zemine düştü. Sanna'yla Pípa da yanına diz çöktüler, Kontes de onlara katıldı.

Mila gözlerini kırpıştırarak puslu zihnini temizlemeye çalıştı. Kontes yakından daha da etkileyiciydi; burnu ok gibi düz, kalın kahverengi kaşları tüy gibi, gözleri çakmaktaşı gibi griydi.

Bretta onları bir an değerlendirdi. "Ormanda bir başınıza kalamazsınız. Benim evimde kalabilirsiniz. Şimdi oraya gidin." Elini kaldırdı ve bütün salonun duyabilmesi için sesini yükseltti. "Bunu birlikte atlatacağız."

"Teşekkürler," dedi Sanna başını eğerek.

Bretta salona döndü ve kendileriyle işinin bittiğini düşünen Sanna, Mila'nın ayağa kalkmasına yardım etmeye başladı. Mila tekrar düşecek gibi oldu ama şaşırtıcı derecede güçlü, kemikli bir el onu koltuk altından destekledi.

"Sen gördün," dedi şarkı söyleyen ses.

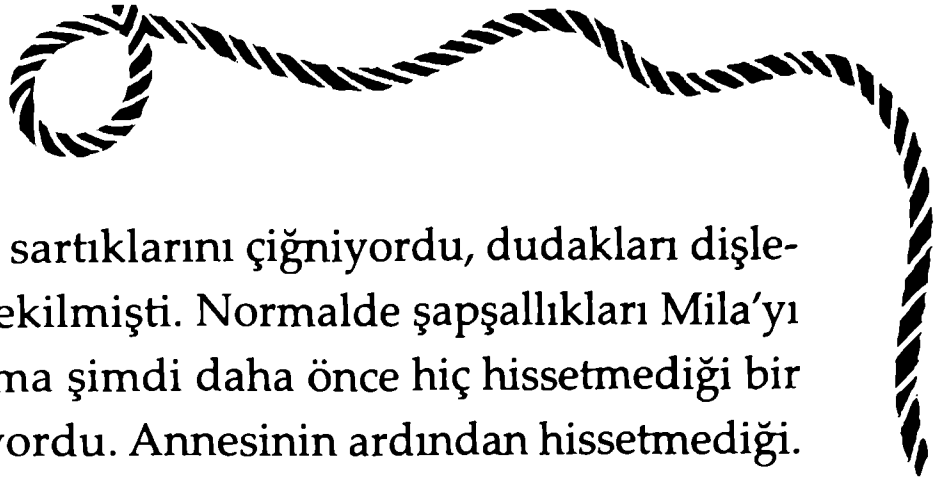
"Ne yapıyorsun?" dedi Sanna sertçe, Mila'yı Rune'dan uzaklaştırarak.

Mila süt gibi gözlerle buluştu, Rune doğrudan kafasının içinde konuşuyordu sanki. "Beni ilk evde bulacaksın."

Mila'ya Rune'un bunu sesli söylediğini hissettiren şey Sanna'nın yanıtıydı: "Ne evine gelecek ne de seninle konuşacak. Bizi rahat bırak."

Mila daha Pípa kapıyı açmadan uyuştüğunu hissetti. Kar durmuştu ve Dusha'yla Danya yalakların kenarın-

dan sarkan buz sartıklarını çiğniyordu, dudakları dişlerinden geriye çekilmişti. Normalde şapşallıkları Mila'yı gülümsetirdi ama şimdi daha önce hiç hissetmediği bir boşluk hissediyordu. Annesinin ardından hissetmediği. Hatta babasının ardından bile.

"Şu Kontes'in evi, değil mi?" Pípa meydandaki en büyük ikinci binayı işaret ediyordu: Kapısı kan kırmızısına boyanmış, sağlam, taş duvarlı bir ev. Kapıyı çaldılar ve bir hizmetçi açtı. Sanna neden orada olduklarını açıkladıktan sonra kadın kenara çekildi.

Mila, Sanna'nın onu Kontes'in evine yönlendirmesine izin verdi. Çizmeli ayaklarının altında kalın kürkler vardı ve Sanna onu ateşin önüne nazikçe yerleştirdiğinde sıcaklık hissetti. Pípa, Mila'nın yanına sokuldu ve hâlâ parmağında olan babasının yüzüğüyle oynamaya başladı. Yüzüğe bakmak Mila'nın midesini bulandırıyordu.

"Sence kalmalı mıyız?" diye sordu Pípa.

Sanna iç geçirdi. "Mantıklı görünüyor."

"Ya Oskar geri dönerse? Nerede olduğumuzu bilmeyecek."

Sanna'nın gözlerini sımsıkı yumuşu, Mila'ya onun kardeşlerinin bir daha asla dönmeyeceğini düşündüğünü söylüyordu. Eli hâlâ pelerinine iştirilmiş olan Geir'in broşuyla oynuyordu.

"Oskar kuzeyden dönerse, nasılsa Stavgar'dan geçecek," dedi nihayet. "O zaman ne yapacağımıza karar verebiliriz. Ne de olsa ev sadece çeyrek güneşlik kızak mesafesinde."

Kararsız bir sessizlik çöktü ve Mila, Sanna'nın aytaşı gözlü çocuk hakkında hiçbir şey söylemeyeceğini anladı.

"Peki ya Büyücü?" diye sordu.

"Evet, o muydu?" dedi Pípa, doğrulmak isterken sivri dirseğini Mila'nın yanına batırarak. "Büyücülerle cadılar aynı mı?"

"Cadılar gerçek değil," diye çıkıştı Sanna. "Kendilerini sihirli sanan deli insanlar. Otlar hakkında biraz bilgileri var ve Rune'un annesine zamanında saygı duyduklarını duydum." Kırıışmış burnu, Sanna'nın o saygı duyanlardan biri olmadığını gösteriyordu. "Ancak Geir..." Sanna kucağına baktı ve Mila gözlerinde yaşların pırlırtısını gördü. "Geir o çocuğun deliden biraz fazlası olduğunu söylerdi. Rune sana her ne söylediye unut gitsin."

"O sadece bir oğlan," dedi Mila ürpererek. "Düşünmüştüm ki..."

"Tuhaf canavar," diye tısladı Sanna ama Mila ablasının tiksintisinin ardındaki korkuyu hissedebiliyordu. "O neden diğerleriyle gitmedi?"

Sustular. Oskar ve Geir'in yokluğu boşluğu dolduracak kadar büyümüş gibiydi. Sonunda Sanna yorgunlukla esneyip gerindi.

"Yatma vakti bence."

Kürklerin içine sokuldular ve Mila ağır bedeni onu aşağı, daha aşağı sürükler ve izleri örten kar gibi üzerini kaplarken uykuya daldı.

Onuncu Bölüm

İlk Ev

*B*eni ilk evde bulacaksın.

Mila'nın rüyaları Büyücü'nün sözleriyle doluydu ve ne yapması gerektiğini bilerek uyanı. Gizlice dışarı çıkarken Sanna ve Pípa hâlâ uyuyordu. Önce, kulübelere yerleştirilip yerleştirilmediklerini kontrol etmek için köpeklerin yanına uğradı. Kızakla gitmek daha hızlı olurdu ama Dusha ve Danya çok heyecanlıydı, yüzünü yalamak için atılıp havladılar. Mila onları dışarıda koşarsa şamata çıkaracaklarını biliyordu.

Omzunun üzerinden baktı. Kimse peşinden gelmiyordu, çim evlerin pencerelerinden kimse bakmıyordu. Adımlarını uzattı. Daha dün Büyücü'nün evinden aceleyle uzaklaşmış, parmaklarını çaprazlamışlardı. Şimdiyse buradaydı, o eve doğru aceleyle ilerliyordu.

Ayrıca bacaklarındaki ağrı kaybolmuş ve yerine huzursuz, seğiren bir enerji dolmuştu. Yürüyüşün onları yoracağını umuyordu. Midesi, Rune'un ona Oskar hakkında bir şeyler söyleyebileceğine dair parlak bir umut noktası etrafında fırıl fırıl dönen güvelerle dolmuştu.

Her iki taraftaki ağaclar eğilip fısıldadı. Konuşabilmelerini, Oskar'ın gittiği gece gördüklerini ona anlatabilmelerini diledi. *Götürüldüğü*, diye düzeltti kendini, Bretta isteyerek gittikleri konusunda kendinden emin görünse de. Kontes, düşünceleri gerçeğin ta kendisiymiş gibi gelen insanlardandı.

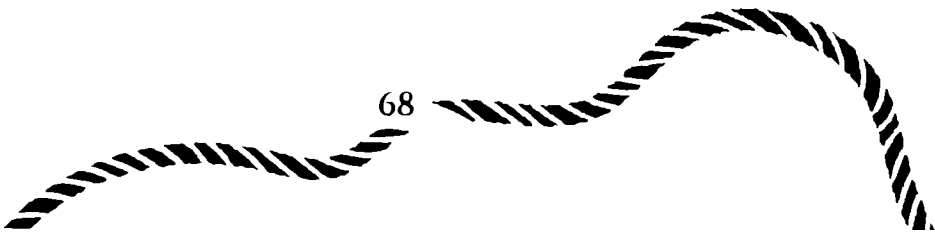
Mila ellerini pelerininin ceplerine soktu ve sağ elini ânunda geri çekti. Sanki bir buz saçağı tutmuş gibiydi. Kordonu unutmuştu. Artık altın rengi ve esnek değil de kuru bir kök kadar bükülmüş ve koyu olduğunu görünce boğazına safra yükseldiğini hissetti. Elinde kaskatı duruyordu, sanki koparılmış canlı bir şeymiş ve şimdi de ölüp buruşmuş gibi şiddetli bir soğuk yayıyordu.

Mila ürperdi ama onu fırlatıp atmadı. İçgüdüğü onu bu kordonu bulmaya yönlendirmişti, şimdi de onu saklamasını söylüyordu. Kordonu cebine geri koydu ve sağ elini sol koltuk altına sokup ısıtmaya çalışarak yürüme-ye devam etti. O şeye bir daha dokunmak istemiyordu.

Sonunda, solundaki tepe yükseldi ve Büyücü'nün evinin çim çatısı tepeden göründü. Mila'ya hâlâ ev hareket etmek üzereymiş gibi geliyordu, tıpkı babasının anlattığı hikâyedeki cadının tavuk bacaklı evi gibi. Mila yaklaştıkça, soğuk bir sabah gibi puslu bir şarkı duydu. Tepeye tırmandı, çizmeleri kara buzda kayarken dinledi.

Yuvanda uyursun

Yuvanda güvendesin

*Ta ki pencerede bir yüz
Seni çağırana dek*

Kalbi çarparak buzsuz pencereye gitti, daha iyi duyabilmek için şapkasını kaldırırken soğuk kulaklarını ısırdı.

*Korkularını bilir
Eğer adını da bilirse
Yüz çeviremezsin
Kış'ın çağrısına*

Şarkı durdu. Bir an sonra, boyanmamış kapı açıldı.
"Kışın aydın olsun, Mila."

Sanna cadıların yalnızca hikâyelerde olduğuna inanabilirdi ama Mila şimdi kendini bir peri masalındaymış gibi hissediyordu; karşısındaki de çocuk olsa bile, bir yabancının evine girmek üzere olan bir çocuğun masalında. Mila artık oğlanın gözlerinin gözbebeğinden gözkapağına bembeyaz olmadığını görebiliyordu. Öyle görünüyordu çünkü irisleri nehir buzu gibi uçuk grimaviydi. Belki ondan yarım karış daha uzundu, sarı-beyaz saçları da şimdi düzgünce taranmıştı ve buluttan çok nehre benziyordu.

Mila derin bir nefes alıp içeriye adım attı.

"Hoş geldin," dedi Rune. "Ayakkabılar çıkacak."

Mila çizmelerinin bağcıklarını çözdü ve onları kapı-

nın yanına yerleştirip Rune'un uzattığı yumuşak keçe terlikleri aldı.

Sadece bir oda vardı ve ev dışarıdan görüldüğünden çok daha küçük gibiydi çünkü içi eşya doluydu. Her boyutta cam şişeler –gerçek cam!– tüm yüzeylere –koyu renk ahşap masaya, banka ve kürk örtülü yatağa– gelişigüzel dağılmıştı. Rune Mila'nın arkasından kapıyı kaparken, sarkan bitki demetleri ışıklarla titredi.

Odanın arka köşesinde bir ateş tıslayıp tükürdü ve onun üzerinde duvara yerleştirilmiş, alevleri filtreleyip bacaya sadece dumanın gitmesini sağlayan bir ızgara vardı. Duman beyaz kadar solgun, sanki bir tutam sis gibiydi ve elma kokuyordu.

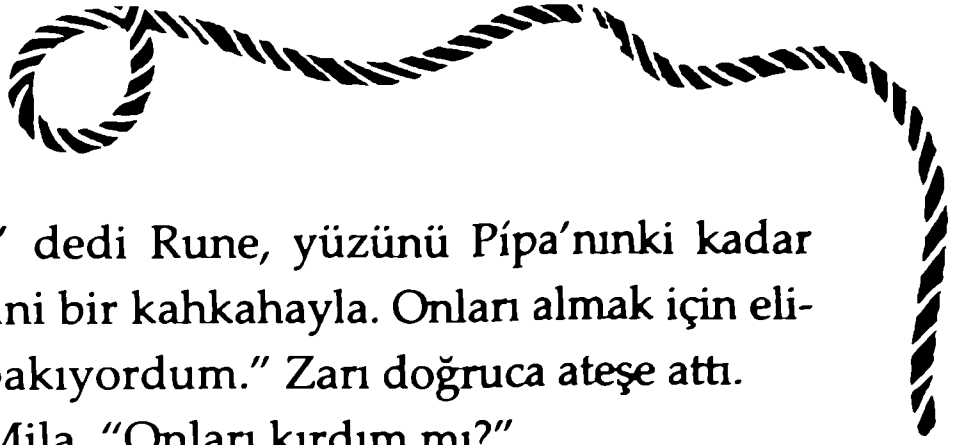
Dumanın üzerinde birkaç balık parçası asılıydı. Mila, pembe etlerinden ve boyutlarından somon olduklarını tahmin etti ama ancak yalnızca en zenginler somon alabilirdi. Yalnızca bir kere tadına bakmıştı, o da annesinin bir bahar gündönümünde bal gibi tatlı ve altın renkli Kalp Ağacı özsuyu eşliğinde ikram ettiğı yaprak inceliğinde gül renkli bir dilimden ibaretti.

“Dağınıklığa aldırma,” dedi Rune, ateşin yanındaki sandalyeye ustalıkla ilerlerken. “Ziyaretçilere alışkın değilim. Gel. Otur.”

Mila pelerininin yerdeki adını bile bilmediğı nesnelere takılmasını engellemeye çalışarak ateşe giden yolu takip etti.

“Ah!” Küçük, sert bir şeye bastı ve ayağını kaldırdığında üzerine semboller kazınmış iki kemik zar gördü.

“Üzgünüm,” dedi Rune, yüzünü Pípa’nınki kadar genç gösteren ani bir kahkahayla. Onları almak için elini uzattı. “Fal bakıyordum.” Zarı doğruca ateşe attı.

“Ah!” dedi Mila. “Onları kırdım mı?”

“Hayır, hayır. Sadece onları tazelemem gerekiyor. Rünlerin kafasını karıştırdın, ayaklara alışkın değiller.”

Mila ona baktı. “Sen burada... yalnız mı yaşıyorsun?” Etraftaki dağınıklığa baktı. “Yetişkin olmadan?”

“Yeterince yetişkinim, sağ ol,” dedi Rune terslemekten. “Hem bir yetişkin bunu yapmana izin verir miydi?”

Ateşe elini uzattı ve Mila ona dikkatli olması için bağırırken dumanı tüten iki zar çıkarıp kürklü ocağın üzerine koydu. Zarlar tütmeye başlayınca Rune onlara kol yenleriyle birkaç kez vurdu.

“Bu kadar çabuk gelmene çok sevindim,” dedi dikkati dağılmış bir hâlde. “Çünkü zaman az ve sana yalnızca iki kez sorabilirdim.”

Mila gözlerini zardan ve yanmış kürkten ayırıp tekrar tuhaf çocuğa odaklandı. “İki kez sormak mı?”

“Gelir misin diye. Aksi hâlde burada olmak istemiyorsun demektir. Ve burada olmak istemiyorsan da gönüllü değilsindir. Gönüllü değilsen de...”

“Gönüllü mü?” dedi Mila, gergin bir şekilde etrafına bakınarak. Ya Rune ondan fal bakmaya katılmasını isterse ya da Sanna’nın asla onaylamayacağı başka bir karanlık sanata? Mila’nın şu anda yaptığı veya gördüğü herhangi bir şeyi onaylayacağından da değildi hani.

“Gönüllü değilsen de,” diye devam etti Rune, “bunun için yüreğin yok demektir.”

“Ne için yüreğim?”

“Sana söylemek üzere olduğum şey için,” dedi Rune, Mila sanki Pípa yaşıdaymış gibi ağır ağır. Bir cam şişedeki kehribar rengi sıvıya uzandı ve şişenin kapağını açtı. Mila güçlü ve tatlı bir koku aldı. “Biraz bal likörü ister misin? Yüreği güçlendirdiğini düşünüyorum.”

“On iki yaşıdayım,” dedi Mila. “Sen kaç yaşındasın?”

“Sert değil.” Rune omuz silkip sallandı.

Mila, Sanna’nın öğrettiği gibi bir kaşını kaldırdı.

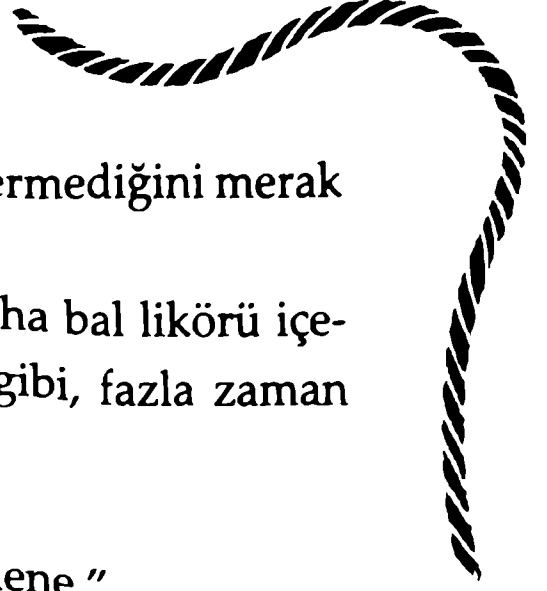
Rune dudaklarının arasından hava üfleyerek bir poff sesi çıkardı. “Süt o hâlde? Keçimden taze sağabilirim.”

Mila süt içmek için de yanlış yaşta olduğunu hissediyordu ama başıyla onayladı ve Rune bir manevra yaparak karşı köşeye, arka kapının yanına gitti. Büyük siyah bir keçinin üzerinde yün battaniyeyi gösterişle kaldırdı. Mila irkilerek bir eliyle ağzını kapattı ve Rune bakır bir tencereyi keçinin memelerinin altına tuttu.

“Hadi, Lunka, kibar ol.”

Keçi bir kez meledi, sonra da önüne serilmiş samanı çiğnemeye geri döndü. Tencere dolduktan sonra Rune yünü keçinin üzerine geri attı ve ateşin başına dönüp tencereyi kulplarından alevlerin üzerine astı.

“Bir dakikaya hazır olur,” dedi oğlan, sanki evinde battaniyeye sarılı bir keçi olması dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi.

Mila gelmekle doğru kararı verip vermediğini merak ederek ağzı açık bakakaldı.

“Şimdi,” dedi Rune, bir yudum daha bal likörü içerek. “Biz de başlayabiliriz. Dediğim gibi, fazla zaman kalmadı.”

“Neye fazla zaman kalmadı?”

“Kardeşini sonsuza kadar kaybetmene.”

On Birinci Bölüm

Ara Yer

Mila, göğsünde sanki kalbi ona nefes almasını hatırlatıyormuş gibi bir gümbürtü hissetti. “Ne demek istiyorsun? Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Gördün, görüyorsun. Kardeşinin kendi isteğiyle gitmediğini biliyordun, onun...”

“Götürüldüğünü.” Mila cümlesini onunla beraber tamamladı.

Rune başıyla onayladı. “Tıpkı diğerleri gibi. Ayı tarafından alındılar.”

“Yabancı tarafından mı?” dedi Mila. “Adı bu mu?”

“Bu, diğerlerinin ona verdiği isim,” dedi Rune. “Hikâyesini mutlaka duymuşsunuzdur ama belki de onu başka bir isimle tanıyorsundur. Bjørn, ormanın koruyucusu. Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Ayı olduğunu ve şeyde yaşadığını...” Tereddüt etti, huş ağacının korkunç görüntüsü zihnini gölgeledi. “Kalp Ağacı’nda yaşadığını ve ormanı koruduğunu.”

“Ormanı korur, evet,” dedi Rune düşünceli bir biçimde. “Ne pahasına olursa olsun.”

Mila yıkılan Kalp Ağacı’nı hatırlayarak ürperdi. “Bu da ne demek?”

“Ona zarar veren her şeyi yok edecek demek,” dedi Rune. “Ve biz insanlar bir şeylere zarar vermeye meyilliyizdir, değil mi?”

Mila’nın zihni hiç de yardımcı olmuyordu; kendine engel olamadan, *İşte Bjørn geliyor, toprağa mısır gibi yünrekler ekiyor*, diye söyledi.

Rune şarkıya tekrar başladı.

Korkularını bilir

Eğer adını da bilirse

Yüz çeviremezsin

Kış’ın çağrısına

“Eğer adını... O adını bilirse...” diye kekeledi Mila.

“Seni çağırabilir,” dedi Rune. “Seni kontrol edebilir. İnsanlar adlarını çok kolay söylerler. Nazar çıkana kadar çocuklara yanlış isim vermenin eski geleneklerdeki anlamını anlayamıyorlar. Senin gerçek adın var mı?”

Mila başını onaylarcasına salladı.

“Yazık. Bilmesen daha kolay oluyor. O zaman o da daha zor öğreniyor. Adını ondan saklaman lazım yoksa peşinden gitmene yardım etmenin anlamı yok.”

Mila, Bjørn’ün ismini çoktan bildiğini söylemek üzereydi: Oskar’ın evdeki açıklıkta bunu ona söylediğini.

Fakat Büyücü, Ayı onun adını bilirse Mila'nın gidemeyeceğini söylüyordu. Cümlesini yutup yerine, "Peşinden nereye gitmeme?" diye sordu.

"Kuzeye."

"Evet," dedi Mila sabırsızlanarak. Rune'un dolambaçlı konuşması hikâyelere ve şarkılara uygun olabilirdi ama çok sinir bozucuydu. "Ama kuzeye nereye? Kardeşimi nereye götürdü? Ve diğerlerini?"

"Thule'ye."

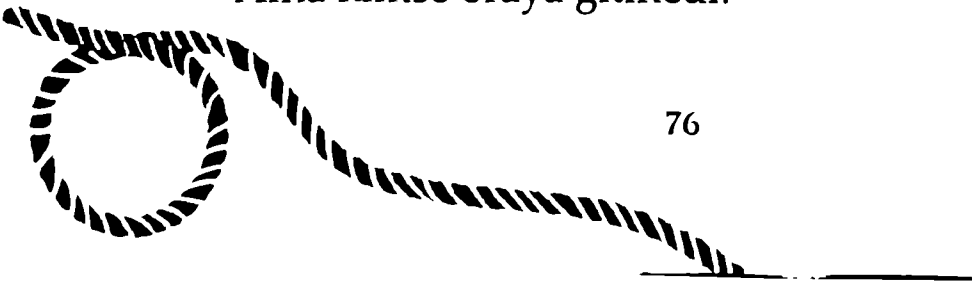
Mila sandalyeye geri oturdu. Tehditkâr bir yabancı'nın kardeşini götürdüğüne inanabilirdi; boyutlarını gördükten sonra ona Ayı dediklerine de inanabilirdi ama şimdi ona adamın Thule'de, kış tarafından kapana kısıtılmış büyülü adada yaşadığı söyleniyordu. Saçmalığın daniskasıydı bu.

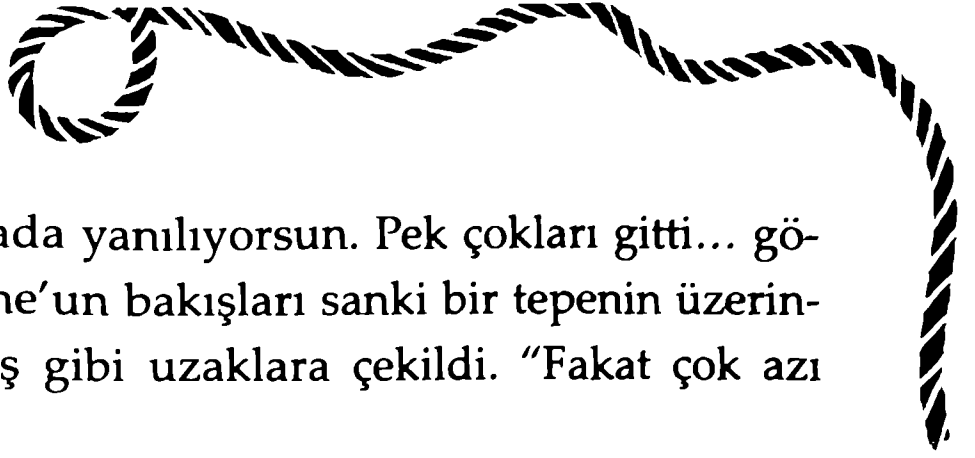
"Ne düşündüğünü görebiliyorum." Rune'un bakışları, Buluşma Evi'nde Sanna'nın üzerinde durduğu gibi odaklandı ve keskinleşti. "Bu Thule sadece perimasalı. Fakat yeterince gerilere gidersen, periler kendi hikâyelerini anlatmak için yaşadılar. Bazılarımız imkânsız yerlerin mümkün olduğunu anlayabiliyoruz."

"Ama Thule gerçek bir yer değil," dedi Mila bıkkınlıkla.

Rune ince ellerini üst üste koydu. "Görünen ve görünmeyen pek çok âlem var, Mila. Balık pulları gibi biraz üst üste binerler. Bazen de iç içe geçerler." Parmaklarını birbirine geçirdi.

"Ama kimse oraya gitmedi."

“İşte o noktada yanılıyorsun. Pek çokları gitti... götürüldü...” Rune’un bakışları sanki bir tepenin üzerinde duruyormuş gibi uzaklara çekildi. “Fakat çok azı döndü.”

Mila, Sanna’nın söylediklerini hatırlayarak kaşlarını çattı. “Sen neden götürülmedin?”

“Ben bir büyücüyüm, Mila. Kendimi korumak için yollarım var.”

“Ama diğerlerini korumak için yok, öyle mi?” Mila’nın öfkesi alev gibi alazlandı.

Rune sanki Mila onu itmiş gibi aniden arkasına yaslandı. “Onları uyarmaya çalıştım!” Sesi acı dolu, neredeyse somurtkandı. “Ama benimle nasıl konuştuklarını gördün. Bretta benden asla hoşlanmadı. Bana hastalıklı bir hayvan ya da deli bir çocuk gibi davranıyorlar.”

“Ama neden?” diye haykırdı Mila. “Onları neden aldı?”

Rune yumuşayıp öne eğildi, ateşin ışığı dudaklarına, dar burnuna, kocaman aytaşı gözlerine vuruyordu. Mila’ya hem Pípa kadar genç hem de bir ağaç kadar yaşlı görünüyordu.

“Çünkü ormandan gitmemizi istiyor, Mila. Ölmemizi istiyor. Bu yüzden Kış’ı gönderdi ve baharı kendisi için Thule’ye aldı. Bu yüzden oğlanları...”

“Kış’ı o mu gönderdi?” Mila nefesini tuttu. Rune arkasına yaslanıp ciddiyetle başını salladı. “Neden?”

“İşte bu gerçek bir gizem,” dedi Rune. “Yine de teorilerim var.”

“Anlat bana,” dedi Mila.

Rune gözlerini ateşe dikti. “Kış’ın ötesine geçmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Bu da ne demek?” Mila’ya gına gelmişti. Ellerini kaldırıp ayağa kalktı ama Rune onu sakinleştirmek için avucunu uzattı.

“Söylediklerimin anlamsız geldiğinin farkındayım, Mila ama bu ablanın söylediğinden, yani kardeşinin sizi terk etmesinden daha mantıklı değil mi?”

Mila göğsünde ablasına olan inancını bir arada tutan ince ipliğin koptuğunu hissetti.

“Evet,” dedi basitçe.

Oğlan gülümsedi. “Gördüğünü biliyorum. Sen önemsiyorsun, Mila, hem de derinden ve bu dikkat etmeni sağlıyor. Ayrıca bir noktada Ayı’ya benzemeni de sağlıyor...”

“Benim onunla alakam yok!”

“Sertsin,” diye devam etti Rune. “Sevdiklerini korumak için her şeyi yaparsın, bunu sende görebiliyorum. Bu da seni onun için tehlikeli hâle getiriyor. Dünyada, gözlerinden fazlasıyla bakman, kulaklarından fazlasıyla duyma, parmaklarından fazlasıyla dokunma gereken şeyler var. Ve sen bunu yapabilirsin; buraya gelerek, Ayı’nın bir insandan çok daha fazlası ve çok daha kötü bir varlık olduğunu fark ederek bunu kanıtladın. Bu da kardeşini geri getirebilirsin demek.”

Umut Mila’nın yüzünde kendini göstermiş olmalı ki Rune ciddi bir şekilde devam etti. “Ama onu getirmek

istiyorsan, bunun kolay olmayacağını da biliyorsun demektir, değil mi? Kolayın tam zıddı olacak. Thule'ye yolculuk tehlikelidir. Ve fazla zamanın yok."

Hava artık elma değil yanık süt kokuyordu.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" dedi Mila, sesi fısıltıdan birazcık yüksekti.

Rune yüzünü tamamen ateşe çevirdi. "Ben bir büyücüym, Mila. Desenleri okuyabilir, gerçekleri hissedebilirim. Çoğu kişinin benden korktuğunu, hatta bu yüzden beni hor gördüğünü biliyorum. Ama ben buyum." Tuhaf gözlerini ona çevirdi. "Kardeşini geri getirmek istiyorsan, bu gece Thule'ye doğru yola çıkmalıyız. Ve nereye gittiğimizi kimseye söyleyemeyiz. Yoksa bizi durdurmaya çalışırlar."

"Biz mi? Sen de mi geliyorsun?" Sanna'nın onun Büyücü'yle birlikte bir yolculuğa çıkmasını onaylayacağını sanmasa da rahatlamaya benzer bir şey hissetti; gerçi Sanna onun gitmesini hiçbir koşulda onaylamazdı sonuçta.

"Her zaman kaderimdi."

Mila tereddüt etti. Rune'un anlattıklarına gerçekten inanıyor muydu? Sonsuz bir kışa sebep olan ve oğlanları almaya gelen Ayı adında bir ölümsüz. Büyülü bir ada. Oskar'ın yaşamlarından bıktığına ve zenginliklerin peşine düştüğüne inanmak daha basit değil miydi?

Daha basit ve daha zor.

Büyücü'nün anlattığı tüm o imkânsız şeyler için bir çeşit kanıt istemesi gerektiğini hissediyordu. Ama

Yabancı'yı gördüğünde bir şeylerin farklı –tehlikeli, zor– olduğunu hissetmemiş miydi? Köpekleri susturuşu, karın üzerindeki ayakları, altın bağları, aniden batışı.

“Bir şey buldum,” dedi, pelerinininden kordonu çıkararak. “Ama bulduğunda böyle değildi. O...”

Devam etmedi çünkü Rune yüzünde zafer parıltısıyla kordona bakıyordu.

“Sana söylemiştim,” dedi boğuk bir sesle. “Görebileceğini söylemiştim.”

Mila kordonu uzattı ama Rune başını iki yana sallayarak geri çekildi. “Hayır, hayır. Sende kalmalı. Bunu ve kardeşinin üzerinde taşıdığı, sevdiği bir şey getir.”

“Av bıçağı bende.” Göstermek için kemerinden çıkardı.

“Güzel,” dedi Rune. “Ailen bir kızak ve bir köpeğin yokluğuyla baş edebilir mi?”

“Dusha ikimizi idare eder,” dedi Mila. “Yanımıza çok bir şey almazsak.”

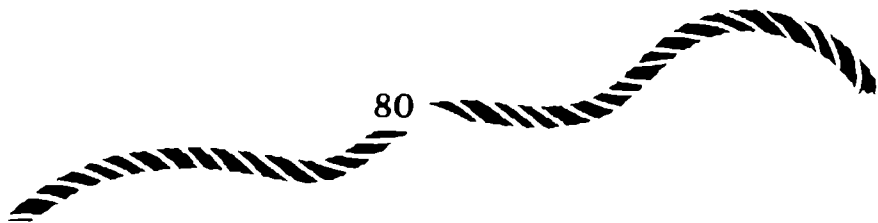
“Fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Erzak ve malzemeyi bana bırak,” diye ekledi pratik bir tavırla, “ve ay en tepeye çıktığında kavşağın tepesinde benimle buluş.”

Rune ayağa kalkınca Mila da kalktı, çizmelerini giymek için oda boyunca ilerlerken kanı damarlarında çalkalanıyordu.

“Ve Mila?”

Kapıda duraksadı, soğuk yanaklarını ısıırıyordu.

“Giderken kimseye görünme. Gecikme olmamalı.”

Mila başını onaylarcasına salladı ve kapı arkasından kapandı. Tepenin üzerinden hızla geçti ve yola döndü. Nefesi kulaklarında batı rüzgârı gibi gürültülüydü. *Gidiyorum*, diye düşündü, bunu gerçek yapmak için. *Oskar'ı kurtaracağım.*

On İkinci Bölüm

Yalanlar

Sanna'yı Büyücü'nün evinde olmadığına ikna etmek için en iyi yalancı yüzünü takınması gerekmişti.

"O zaman neredeydin? Köpeklerin yanında değildin, oraya baktım."

"Ben..." Mila hızla düşündü, "tırmanıyordum."

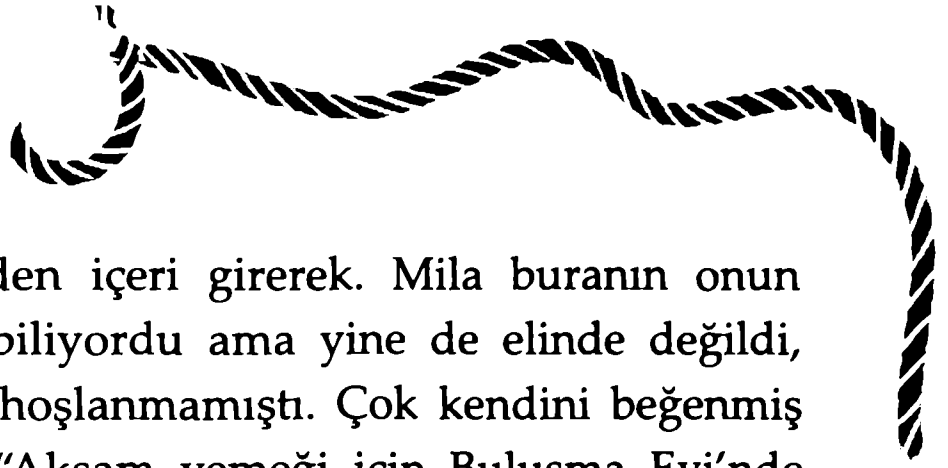
Sanna şüpheyle gözlerin kıstı. "Tımanıyor muydun? Bunu bayadır yapmıyordun, şeyden beri..."

Babalarının gidişi aralarından sessizce geçti. Sanna'nın ifadesi yumuşarken Mila başıyla onayladı. Ablasının sadece Oskar'ın değil, Geir'in de yasını tuttuğunu biliyordu.

Onlar için yalan söylüyorum, diye hatırlattı kendine. *Oskar'a yardım edebileyim diye.*

Günü sessizce geçirdiler, Sanna takıntılı bir şekilde zaten tertemiz olan odalarını süpürdü, Pípa ve Mila da ateşin yanında oyunlar oynadılar. Kapı çaldığında, Mila göze çarpmadan çıkabileceği umudunu kaybetmeye başlamıştı.

"Kışınız aydın olsun," dedi Bretta, karşılık verme-

lerini beklemeden içeri girerek. Mila buranın onun evi olduğunu biliyordu ama yine de elinde değildi, Kontes'ten hiç hoşlanmamıştı. Çok kendini beğenmiş görünüyordu. "Akşam yemeği için Buluşma Evi'nde bize katılmanızı istemeye geldim."

Sanna neredeyse eğilip, "Teşekkür ederiz, Kontes Bretta," dedi.

Pípa, Mila'nın bakışlarını yakaladı ve gözlerini devirdi.

"Harika," dedi Bretta gösterişli bir tavırla ve hepsini tepeden tırnağa süzdü. "Sandıkta temiz giysiler var."

Kapıyı ardına kadar açık bırakarak tekrar dışarı çıktı. Sanna buzlu camdaki yansımasıyla uğraşmaya başlarken Mila kalkıp kapıyı kapadı.

"Darmadağın görünüyorum! Mila, bana bir şeyler getir, olur mu?"

Mila sandığın meşe kapağını açıp gri ve yeşil ince yünlü elbiseler buldu. Sarı dikişli yeşil bir elbise çıkardı ve Sanna'ya uzattı.

"Siz ikiniz üzerinizi değiştirmiyor musunuz?" diye sordu Sanna, saçlarını karıştırarak.

Mila köşedeki leğenle ibriği göstererek, "Yıkanmam lazım," dedi. "Sen neden önden gitmiyorsun? Ziyafetin hiçbir kısmını kaçırmayı istemem."

"Pípa'nın da yıkanması gerekiyor," dedi Sanna kararlılıkla. "İkiniz de acele edin."

Sanna pelerinini giyip odadan çıkarken neredeyse mutlu görünüyordu.

Pípa ateşin yanında tünediği yerden aşağı kaydı ve Mila'nın elini çekiştirdi. "Burada olduğu için pek üzgün görünmüyor, değil mi?"

"Ziyafeti iple çekiyordu sadece," dedi Mila, en küçük kardeşinin yanına çömelirken göğsünde bir şey yumuşadı. "Karnı aç. Benim de öyle. Yine de çoğunlukla üzgünüm."

"Ben de öyleyim," dedi Pípa, kocaman açılmış kah-verengi gözleri odada gezinirken. "Evde olmak istiyorum. Oskar'ın da orada olmasını istiyorum."

"Píp?" O anda Mila, Pípa'ya söylemek istedi. Ama kardeşinin ağlayacağını ve gitmemesi için ısrar edeceğini biliyordu. Sanna'ya söylerdi ve sonra Oskar'ı asla geri alamazlardı.

"Artık yıkanmak istemiyorum. Yaptığımızı söyleyebiliriz."

"Güzel," dedi temiz olmaktan nefret eden Pípa.

"Saçını örmemi ister misin?"

"Evet," dedi Pípa kararlı bir şekilde, kendini ayı postunun üzerine atarak. "Ama Sanna'nın yaptığı kadar sıkı olmasın."

Mila, "Kafa derinin kafatasından kaldırılmasından hoşlanmıyor musun?" diye dalga geçince Pípa ona dönüp yüzünü iğrenmiş bir ifadeyle buruşturdu. "Nazik olacağım."

Parmaklarını Pípa'nın saçlarından geçirdi. Tıpkı kendisinin ve annelerinin gibi kumraldı ama Sanna'nın saçları gibi yumuşak ve düzdü – Mila onu her zaman

kıskanmıştı. Mila midesinin bulandığını hissetti. Gidişi en çok Pípa için zor olacaktı. Diğer çocuklarla görüştüğü nadir zamanlarda sessiz kalırdı ve zaman zaman Mila'nın bile rahatsız edici bulduğu, gözünü dikip bakma alışkanlığı vardı. Sanna'nın ona ayırabileceği zaman da giderek azalıyordu.

Boğazını temizledi ve "Burayı sevdin mi, Píp?" diye sordu.

Pípa zayıf omuzlarını silkti. "Evde olmayı tercih ederim. Keşke her şey normaldeki gibi olsaydı."

"Lahana üzerine mi tartışaydık?"

Pípa kıkırdadı. "Biz olsaydık, Sanna bu kadar acımasız olmasaydı ve Oskar..." Tiz sesi daha da yükseldi. "Burada olsaydı. Ya da orada. Oskar evde olsaydı. Mila... Benim suçum değil, değil mi?"

Mila saçı açmayı bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eh, babamın gidişi benim suçumdu, öyle değil mi?"

Mila küçük kardeşine kollarını uzattı ve endişeli yüzüne bakabilmek için onu kucağına çekti. Pípa'nın dudığı titriyordu.

"Niye öyle söyledin?"

"Çünkü annem beni doğururken öldü." Pípa'nın gözleri parlaktı. "Ve babam da bu yüzden..."

"Senin suçun değildi. Annem seni doğurmadan önce de hastaydı," dedi Mila sertçe, Pípa'yı o kadar sıktı ki kız kıvrandı. "Bunların hiçbirisi senin hatan değil." Gözyaşlarını silerken bile sesini canlı tutmaya çalışarak onu nazikçe doğrulttu.

“Yemin eder misin?”

“Ederim.” Pípa’nın saçını üçe ayırdı ve omuzlarıyla sırtında düzleştirdi. Saçları yere uzanıyor, Mila’nın kucağında birikiyordu. Birkaç yavaş an geçti. “Sence ne oldu, Píp? Oskar’a?”

Pípa ne zaman derin düşüncelere dalsa yaptığı gibi nefesini tuttu. O kadar uzun süre tuttu ki Mila onun nasıl kızarmadığını ya da bayılmadığını merak etti. Sanki ölmüş gibiydi. Sonunda, “Sanna ve Bretta’nın haklı olduğunu düşünmüyorum,” dedi.

“Sence gitmez mi?”

“Gitmez,” dedi Pípa, Mila’nın yüreğini hoplatacak kadar kararlı bir sesle. “Bizi terk edeceğini düşünmüyorum. Belki Sanna’yı olabilir çünkü o çok huysuz. Ama seni, beni ve köpekleri? Bizi seviyor.”

Babam da bizi severdi. Bu onu durdurmadı.

“Daha ne kadar kaldı?” dedi Pípa sabırsızca. “Boyunum ağrıyor.”

“Kambur durduğun için,” dedi Mila, ayırdığı saçları tutup örmeye başlayarak.

Pípa daha dik oturdu ve yüzükle oynarken parmağında parıldadığını gördü Mila. Bir an sessizce oturdu-
lar, Mila saçları birbirinin üzerine atmaya devam etti.

“Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?”

“Nasıl?” dedi Mila.

“O gitmek istemedi.”

“İstemedi,” dedi Mila, sesinin kardeşininki kadar kararlı çıkmasına çabalayarak. “İstediğini sanmıyorum.”

“Bu konuda ne yapacağız?”

Mila’nın eli birbirine dolandı ve orta kısmı kaçırdı. “Yapılacak bir şey olsaydı, yapar mıydın? Tabii yaştın daha büyük olsaydı?”

“Tabii ki. Hem neden daha büyük olacaktım ki?” dedi Pípa, sesi somurtuk geliyordu. “Yetişkinler hiçbir şey yapmıyor.”

Mila’nın kalbi çok hızlı atıyordu. Pípa’ya tabii ki söyleyemezdi. Ne düşünürse düşünsün, tehlikeli olcağı kesin olan bu yolculuğa onlarla gelmek için çok küçüktü. Hem Rune ona kimseye bir şey söylememesini tembihlemişti. Örmeyi bitirdi ve elini Pípa’nın omzunun üzerinden uzattı. Pípa iki tane kemik iğnesi verdi ve Mila da örgüyü sabitlemek için onları çapraz olarak kaydırıldı.

Pípa dizlerinin üzerinde döndü ve örgüsü öyle savruldu ki Mila arkasına yaslanmak zorunda kaldı. “Dikkat et!”

“Sen de gitmiyorsun ya?” Pípa’nın koyu gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Mila’nın sıcak nefesini hissedebilmek için öne eğildi, küçük ellerini omuzlarına sıkıca bastırdı. “Bana söyler miydin?”

“Evet,” diye yalan söyledi Mila, gözlerini kırpmamaya, kıpırdamamaya ya da gerçeği ortaya çıkaracak bir şey yapmamaya çalışarak. Pípa gözlerinin derinliklerine baktı, yüzü o kadar ciddiye ki yedi kıştan çok daha yaşlı görünüyordu. Mila neredeyse gülecekti. Sonunda Pípa arkasına yaslandı.

“Pekâlâ.” Ayağa fırladı. “Gidip Sanna’yı bulalım mı? Ben açım.”

“Biliyor musun, Píp? Sanırım yine de yıkanmam lazım,” dedi Mila, kardeşinin pelerinini kancadan alarak.

“Ama dedin ki...”

“Biliyorum,” dedi Mila hızla, pelerini Pípa’nın çenesinin altına sıkıştırarak. “Ama çok kirli hissediyorum. Sen Buluşma Evi’ne git. Ben de peşinden geleceğim.”

Pípa, Sanna gibi iç geçirdi. “Tamam.”

Arkasına bakmadan gitti ve Mila peşinden koşup ona sımsıkı sarılmamak için kollarını iki yanında kas-katı tuttu.

“Hoşça kal, Píp,” diye fısıldadı.

On Üçüncü Bölüm

Tepedeki Ay

Söylediği yalan midelerini ekşitirken, Mila son bir kez odaya baktı ve ardından aceleyle geceye karıştı.

Köpek kulübesine giden yol onu meydandan geçirirken gölgelere sarındı. Buluşma Evi'nden gelen sesleri duyabiliyordu ve titreyerek dikilip meydanı görünmeden geçebileceği ânı beklerken ailesini içeride, ısınmış ve tok olarak hayal etti.

Mila öyle bir sevgiyle doldu ki karnına ağrı girdi – gerçi bu açlıktan da olabilirdi. Erken bir akşam yemeği yemeliydi. Birden her şey imkânsız ve saçma geldi.

Babaları gittiğinden beri Mila günlerini enine boyuna düşünerek geçirmişti. Fazla düşünerek. Artık Pípa gibi ağaçlara tırmanmaktan ya da Sanna gibi buzlu nehirlerle dalmaktan keyif almıyordu. Diğer insanların maceralarını izleyip dinlemekten memnundu ama maceracıların onunla alakaları olmadığını farkındaydı.

Yüksekten ya da hızla akan soğuk sudan korkmuyorlardı. Sanna çok daha iyi bir kurtarıcı olurdu. Pípa'nın bile daha güçlü sinirleri vardı. Ama giden Mila'ydı. Hem

belki de bu yeterliydi: İnanan kişi olmak. Rune ne demişti? Görmüş olan. Başka kimsenin görmediğini görmüştü – önce Ayı’yı görmüştü, onun karın üzerinde durduğunu ve Oskar’la buzlu pencereden konuştuğunu.

Hem şimdi düşünüyordu da, şu anda da cesur değil miydi? Başını eğdi ve yüksekteki küçük pencerelerden kimselerin izlemediğini umarak meydan boyunca koştu. Kulübeye ulaştı ve kapıyı açtı.

Daracık alanda belki on iki köpek vardı ve o içeri girdiğinde hoplayıp sızlanarak ona doğru koşturdular. Dusha öne çıktı ve tiz sesler çıkararak sıçrayıp yüzünü yaladı.

“Tamam, Dusha,” diye mırıldandı. “Sus şimdi, sus.”

Diğer köpekler yiyecek getirmediğini anlayınca sustular. Mila, diğer köpeklerin kendilerini dizginlemelelerinden etkilenmemiş gibi görünen Danya’nın sırtında elini gezdirip onu rahatlatı. Yüzünü alına eğdi ve ona sıkıca sarıldı. “Uslu ol.”

“Ne yapıyorsun?”

Kısık sesle söylenmişti ama Mila sanki bağırılmış gibi sıçradı. Kapının açıldığını duymamıştı ve hızla arkasına döndü. Pípa oradaydı, ince yüzü solgun ve ay ışığıyla gölgelenmişti, kolları ekmekle doluydu. Mila’nın kalbi sızladı.

“Píp, ben...”

“Bir yere mi gidiyorsun?” Pípa, Mila’nın arkasına saklamaya çalıştığı elindeki koşumlara baktı.

“Hayır, ben...”

“Gitmeyeceğini söylemiştin!” Pípa’nın sesi tireyerek yükseldi ve Mila aceleyle onu susturmaya çalıştı. “Sana beni köpeklerle yemek getirmem için göndermeseydi bensiz gidecektin! Yalan söyledin.”

“Sana söyleyemedim,” dedi Mila çaresizce. “Lütfen, Pípa, kimseye söyleme.”

“Söylemem,” dedi Pípa kararlılıkla. “Çünkü seninle geliyorum.”

“Hayır.”

“Evet,” dedi Pípa. “Yoksa çığlık atarım.”

Derin bir nefes alıp tuttu. Mila kendisi de çığlık atmak üzereymiş gibi hissetti. “Benimle gelemezsin. Tehlikeli olacak...”

“Oskar’ın peşinden gidiyorsun.” Bu bir soru değildi ama Mila yine de başıyla onayladı. “O benim de abim. Sen de ablamsın. Beni de yanında götürmek zorundasın.”

Pípa ekmekleri bıraktı ve köpekler tekrar öne atılıp kara somunları çiğnemeye başladılar. Pípa koşumları Mila’nın elinden çekti ama Mila sımsıkı tuttu.

“Seni götüremem, Píp. Sen çok küçü–”

“Yaşıma göre uzunum,” diye tersledi Pípa.

Mila, koşumları Pípa’nın elinden kurtarıırken düşünmeye çalıştı ve Dusha’yı diğerlerinin yanında duran kendi kızaklarının yanına götürdü. Fok derisi örtüyü çektiği gibi Pípa hemen üzerine oturdu.

“Bu yük Dusha’ya fazla,” diye tersledi Mila. “Beni geciktiriyorsun.”

“Kim için geç?”

Mila bir şey söylemedi.

“Bensiz gitmeyeceksin,” dedi Pípa hırsla. “Eğer gidersen, doğruca Sanna’ya söylerim ve seni yakalarız.”

“O zaman Oskar’ı sonsuza kadar kaybederiz!” diye fısıldadı Mila.

Pípa’nın dudağı titredi. “Ben de geliyorum. Beni kızaktan atarsan Danya’yla peşinden gelirim. Ben de geliyorum.”

Ay tamamen yükselmişti. Mila ay ışığında kardeşinin kararlı yüzüne baktı ve ne yapacağını bilemedi. Onu köpek kulübesine kilitleyebilirdi ama Pípa çığlık atıp köpekleri havlatırdı ve bu da diğerlerinin koşmasına neden olurdu.

“Lütfen,” dedi kardeşine. “Gelmen senin için fazla tehlikeli.”

Pípa ona baktı, ifadesi amansızdı. “Geç kaldığını sanıyordum.” Pelerinin cebinden bir ekmek daha çıkardı ve gürültülü bir ısırik aldı.

Hayal kırıklığıyla iç geçiren Mila, Dusha’yı kızığa koştu. Bir an düşündü, sonra da Danya’yı almak için kulübeye döndü ve onu da kardeşinin yanına koştu. Pípa’ya bir kez daha zehirli bir bakış atarak gecenin derinliklerine daldı. İşler daha şimdiden plana uygun gitmiyordu ve daha yola çıkmamışlardı bile.

Buluşma Evi hâlâ aydınlık ve gürültülüydü; Mila gözlerden uzak kalmak için yavaş bir daire çizdi. Pípa kar kadar sessizdi. Kuzey yoluna ulaştılar. Kavşağa gel-

diklerinde Mila'nın yüreği ağzına geldi. Ne ışık vardı ne de bir kıpırtı. Fakat çömelmiş siyah bir kaya birden kımıldandı ve Rune'un yüzü onlara baktı. Yüzünü buruşturdu.

"Ne?.."

"Küçük kardeşim," dedi Mila özür dilercesine.

Rune derin bir iç geçirdi. "Bu böyle küçüklere göre bir yolculuk değil."

"Yaşıma göre uzunum," dedi Pípa tekrar, öfkeyle.

İkisi bir an birbirlerine baktılar, sonra Rune aniden Pípa'nın eline uzandı. "Bu senin mi?"

"Abimin," dedi Pípa, yüzüğü daha iyi görebilsin diye elini kaldırarak. "Ve babamın."

"Parlak," dedi Rune, düşünceli görünüyordu.

"Alamazsın."

"İstemiyorum." Rune, Mila'ya döndü. "En azından iki köpek getirmişsin." Bohçasını kızığın arkasına asınca şingırdadı.

"Ben Pípa."

"Rune. Ekmek mi o?"

Pípa'nın yanına yerleşti ve Mila ilk sürüş vardiyasının kendisine kaldığını anladı.

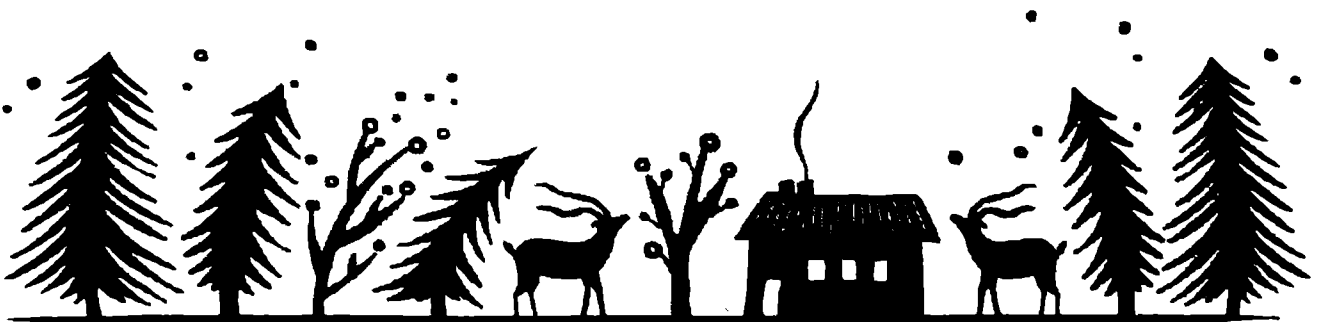
"Pekâlâ," dedi Rune, Pípa'nın ona uzattığı somunu alarak. "Nereye gideceğini biliyorsun."

Mila derin bir nefes aldı ve tepedeki ayın ışığında nefesinin buharını izledi. "*Farash!*"

Köpekler ileri atılıp koşmaya başladı.

A black and white line drawing of stylized plants. The plants have thin, curving stems with small, round leaves. Some stems have small, five-petaled flowers at the top, while others have larger, spiky, star-shaped flowers. Small dots are scattered around the plants, suggesting seeds or snow. The plants are arranged in a semi-circular pattern, framing the text.

2. Kısım
KUZEY

On Dördüncü Bölüm

Gölgeler

Ağaçların çıplak dallarında buz, süsler gibi parlıyordu: Gece havası kristalimsi ve parlaktı. Dalların üzerindeki yıldızlar bulutlar kadar yoğundu ve Mila'nın başının üzerinde toplanıyordu.

Omuzunda kemikli bir el hissetti ve göz ucuyla baktığında bunun kendi toparlayan Rune'a ait olduğunu gördü.

"Harika bir kızak sürücüsün."

"Yol iyi," diye yanıtladı Mila, soğuk boğazını kaşıdırırken. Burada tepelikler her iki tarafta da yükseliyordu ve kar yağıp aralarında sıkışmıştı, ince bir buz tabakası köpeklerin zorlanmasına neden oluyordu.

"Thule ne kadar uzak?" Bir masal adasının adını sanki gerçek bir yermiş gibi andığı için bunu sorarken kendini tuhaf hissetti. Fakat gidiyorlardı ve yolculuklarının sonunda bir şey olduğuna inanmak zorundaydı.

"Önce Bovnik'e gitmeliyiz," dedi oğlan. "Adaya giden tek yolumuz o."

Annesinin şehrinin bahsi geçince Mila'nın kalbi hop-

ladı. Pípa'nın büzülmüş hâline baktı. Belki küçük kardeşini orada bırakabilirdi – muhtemelen yolculuğun kalanında onu yanlarında götürmekten daha güvenli olurdu. “Pekâlâ, Bovnik ne kadar uzakta?”

Rune, onun yanında durmak için hareket etti. Kızağı daha iyi dengeleyebilmek için dizginlerden birini aldı.

“Üç gün kesintisiz yolculuk.”

Mila kaşlarını çattı ya da en azından çattığını düşünüyordu. Alnı uyuşmuştu. “Köpeklerin dinlenmesi gerekecek.”

“Ben onlara yardım edeceğim,” dedi Rune. “Uykuya ihtiyaçları olmayacak.”

“Bu onları... Canlarını yakmaz mı?”

“Birbirimize güvenmeye karar verdiğimizizi sanıyordum?”

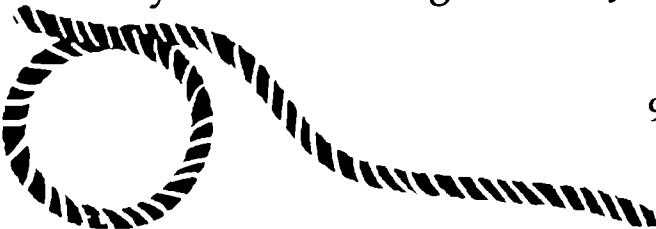
Mila bundan pek emin değildi. Fakat içinde bir şeyler ona güvenmiş olmalıydı yoksa burada, bu kızakta olmaz, Ayı'nın beklediği dünyanın zirvesine doğru kızaklarını sürmezdi. Doğudan ince bir uğultu geldi, sanki rüzgâr ağılıyormuş gibi. Bir kurt.

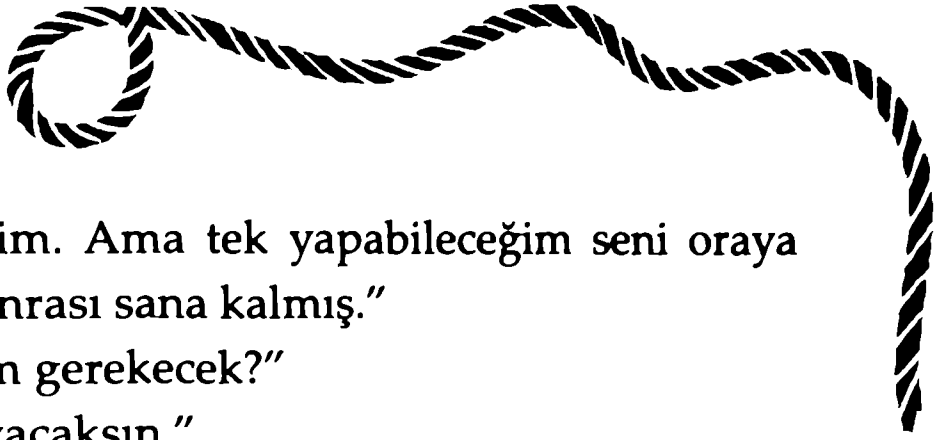
Rune'a doğru baktı. Oğlanın ay gözleri parladı. “Zamanında varacağız.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Mila sabırsızca.

Rune'un zayıf yüzü sertleşti.

“Bilmen –ve güvenmen– gereken tek şey sana yardım etmek istediğim ve bunu yapabileceğim. Seni oraya zamanında götüremeyecek olsaydım sana boş yere

umut vermezdim. Ama tek yapabileceğim seni oraya ulaştırmak – sonrası sana kalmış.”

“Ne yapmam gerekecek?”

“Bunu anlayacaksın.”

Mila bundan son derece şüpheliydi ama yanıt yerine göğsünden kocaman bir esneme yükseldi ve ağzı iyice açıldı.

“Git de dinlen,” dedi Rune, diğer dizginleri Mila’nın elinden alarak. “Gün doğarken seni uyandırırım.”

Mila’nın gözleri birdenbire inanılmaz derecede ağırlaştı. Pípa’nın kürklerin altına yığılıp yattığı kızıağın arkasına dikkatlice gitti, başı Rune’un çantasındaydı. Mila kardeşinin yanında rahatladı ve ormanın hızla geçtiğini, ağaçların duvarlar kadar karanlık ve yüksek olduğunu izledi.

Rune köpeklere fısıldıyordu ve kızak bir kez daha öne atıldı. Mila ayaklarını korkuluklara bastırdı. Daha hızlı gidiyor gibilerdi, yıldız çizgileri siyah-mavi gökyüzünde çakıyordu ama Mila Rune’a bunu nasıl başardığını soramayacak kadar yorgundu.

Ağaçlar hayalet gibi bulanıktı. Mila gözlerini kırpıştırarak birini yakalamak için başını çevirdi ama bu sadece başını döndürdü ve kirpikleri görüşünün kıyılarına gölgeler düşürdü. Sonra gölgeler değişti, ağaçların arasında neredeyse kızak kadar hızlı hareket eden geniş bir karanlık şekil oluşturdu.

Mila ağzında acı bir tatla, oltaya takılmış gibi doğrulup oturdu. Gölgeyi şekli arayarak tekrar ağaçlara baktı. Git-

mişti. Kalbi kaburgalarını dövüyordu. Bir şey görmüştü, değil mi? Bir kurt belki... daha önce duyduğu gibi... ama hayır. Çok büyüktü ve yalpalayarak ilerliyordu.

Bir ayı?

Pípa uykusunda kıpırdandı ve Mila, nefesinin yumuşakça yükselip alçalışını hissederek bir elini kardeşinin sıcak yanına koydu. Solgun ormana bakarken nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Hayal etmişti. Öyle olmalıydı. Geri yattı.

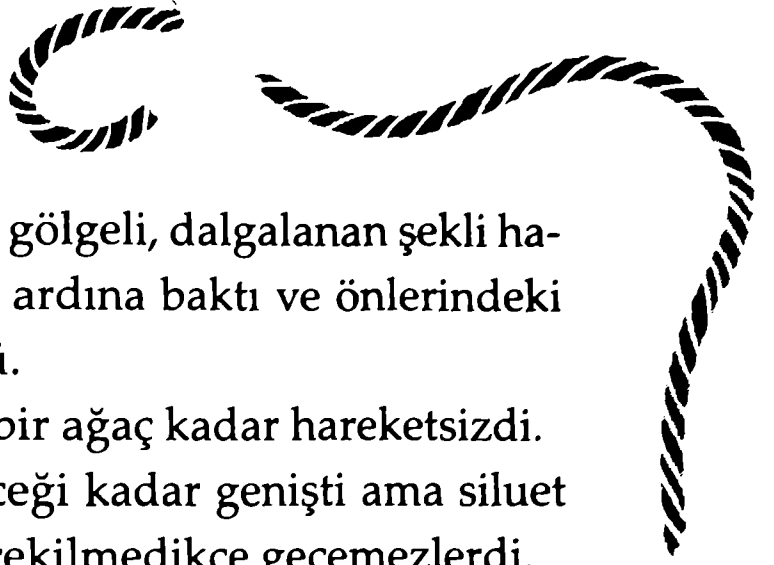
Gece Sanna'nın saçlarıyla aynı renkti ve Mila suçluluğun içine batışını hissetti. Kaçmak isteyen daima Sanna'ydı ve şimdi geride kalan o olmuştu. Yan döndü ve Pípa'ya doğru kıvrıldı. Küçük kardeşinin saçları örgüsünden dökülmüştü ve Mila'nın burnunu gıdıklıyordu. Gözlerini kapadı ve kızağın sallantısında kendini uykuya bıraktı.

Sabahın erken saatlerinde uyandı, karanlık çekilerek gökyüzünün aydınlanmasına izin veriyordu. Vücudu gerilip uykuyu üzerinden atarken Mila hareket etmediklerini fark etti. Durdukları için uyanmış olmalıydı. Genişleyen bir yolun iki yanındaki eğik ağaçlara bakarak yan yattı, sonra da onları tekrar düz konuma getirebilmek için başını kaldırdı.

"Rune?" Çocuk dizginlerin üzerine eğilmişti ve köpekler bir uyarı hırlaması tutturmuştu.

"Yerinde kal." Rune'un sesi, sanki dudaklarını kımıldatmadan konuşmaya çalışıyormuş gibi kısıktı.

“Ne oldu?” dedi Mila ve gölgeli, dalgalanan şekli hatırlayarak korktu. Rune’un ardına baktı ve önlerindeki yolda duran bir şekil gördü.

Uzun, ince, pelerinli ve bir ağaç kadar hareketsizdi.

Yol iki kızağın geçebileceği kadar genişti ama siluet tam ortada duruyordu. O çekilmedikçe geçemezlerdi.

Rune’un çizmesi Mila’nın daha yakından bakmasına izin vermeyerek onu yerine iteledi. Mila gerisingeri kürklerin içine düştü, omzunu ovuştursa da bağırmadı.

“Sana yardım edebilir miyim, dostum?” Rune’un sesi buz gibi keskin ve netti.

Cevap gelmedi. Rune bir an tereddüt etti ama sonra köpekleri yürüme temposuna getirdi. “Bu yoldan geçmem gerekiyor. Kenara çekilebilir misin?”

Mila, Rune’un tekil konuştuğunu fark etti. Karşısındaki kişiyi tek başına seyahat ettiğine inandırmaya çalışıyordu. Pípa’nın kolunu çekiştirdiğini hissetti ve parmağını dudaklarına götürerek kürkün altında yanına yerleşti.

O ve Pípa en son bu şekilde sessiz yattıklarında, abilerini buz penceresinde görmüşlerdi. Mila kürkleri biraz kaldırıp parmaklıkların altından baktı. Sadece siluetin bacaklarını görebiliyordu. Pelerininin etekleri öyle kalın bir buzla kaplıydı ki Mila bu mesafeden bile birbiri üzerine bağlanmış kristalleri seçebiliyordu. Acaba ne zamandır orada duruyordu? Hafif bir esinti siluetin ayak bileklerinde siyah pelerini havalandırdı ve Mila bir altın parıltısı yakaladı.

On Beşinci Bölüm

Bağlı Oğlan

Mila'nın kalbi durmuştu sanki. Ayı olamayacak kadar küçüktü şekil ama bacaklarına dolanmış kordon vardı...

Hayır. Pelerin rüzgârda hareket ederken daha dikkatli baktı. Sadece bir bacağı bağlıydı. Bunu gördüğü sırada, yan tarafına değen sıcak bir şey hissetti. Olabildiği kadar az hareket etmeye çalışarak pelerinin içine uzandı ve acıyla ufak bir tıslama çıkardı. Cebindeki kordon, ateşten henüz çekilmiş bir kor kadar sıcaktı.

Peleriniyle parmaklarını koruyarak kordonu çabucak çıkardı, kürkler arasındaki dar bir aralıktan süzülen gri ışıktaki bile parıldadığı ve Kalp Ağacı özsuyu kadar altın sarısı olduğu belliydi. Onu ne değiştirmişti? Bu kişi mi?

"O da ne?" diye fısıldadı Pípa ama Mila sadece elini kız kardeşinin ağzının üzerine kapadı.

"Lütfen kenara çekil de geçebileyim," diyen Rune'un sesi tekrar duyuldu ama bu sefer sesinde altta yatan başka bir şey vardı. Mila, Rune'un kiyle beraber kendi

korkusunun da arttığını hissetti. Altın kordonu pelerinine geri tıktı ve kemerindeki Oskar'ın bıçağına uzandı.

Şekil, Mila'nın göğsüne buz sarkıtları saplanmasına neden olan derin, kasıtlı bir sesle nihayet konuşmadan önce ondan sadece üç kızak boyu uzaktaydılar.

"Yerinde olsam daha ileri gitmezdim."

Ayı'nın sesiydi, Mila bundan emindi. Ama farklı bir şekildeydi – Oskar'dan çok da büyük olmayan bir çocuk gibi görünüyordu. Ayı'nın sesi nasıl ondaydı? Mila, kardeşinin tavşan kokulu nefesinin üzerinden duymaya çalıştı.

"*Stuta*," diye mırıldandı Rune, köpekleri birkaç adım ötede durdurarak. "Mecburum, dostum. Yolum kuzeye doğru."

"Bu soğukta neden kuzeye gidiyorsun? Küçükler için güvenli değil."

"O kadar küçük değilim," dedi Rune. Mila onun neşeli görünmeye çalıştığını anlayabiliyordu ama sesi titriyordu.

"Şu ikisi benim gördüğümünden fazla kış görmüş olamazlar."

Sanki Danya ve Dusha'dan bahsediyormuş gibi, "Köpek yılına göre yeterince yaşlılar," diye şansını denerdi Rune ama çabası belli ki boşunaydı. Bu çocuk Pípa'yla Mila'nın orada olduğunu biliyordu. Altın kordon daha da ısınıyor gibiydi, kor gibi alev alev yanıyordu. Mila, Oskar'ın bıçağını sıkıca kavradı.

“Yine de,” dedi çocuk o korkunç sesle, “içlerinden biri hırsız olacak kadar büyümüş.”

“Bizde sana ait hiçbir şey yok,” dedi Rune. “Bırak da huzurla geçelim.”

“Sadece Mila benim olanı geri verirse.”

O anda üç şey birden oldu.

Mila, elini aniden bir acının saplandığı şakağına götürdü. Rune bir şey fırlattı – ne olduğuna dair Mila’nın hiçbir fikri yoktu, tek görebildiği büyücünün elinin yukarı kalkışydı. Bir parçalanma sesi duyuldu ve çocuğun ayak bileklerinden siyah ve ışıltılı bir şey düştü. Mila kimyasal, keskin bir koku aldı.

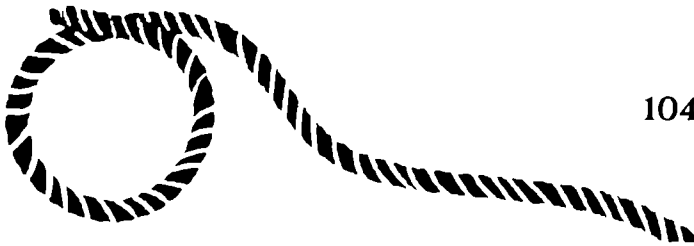
Çocuk iki büklüm olup öksürmeye başladı; Rune, “*Farash!*” diye bağırdı ve Dusha’yla Danya öyle hızlı koşmaya başladılar ki birdenbire sanki güçlü bir akıntı onları pençesine almış gibi oldu.

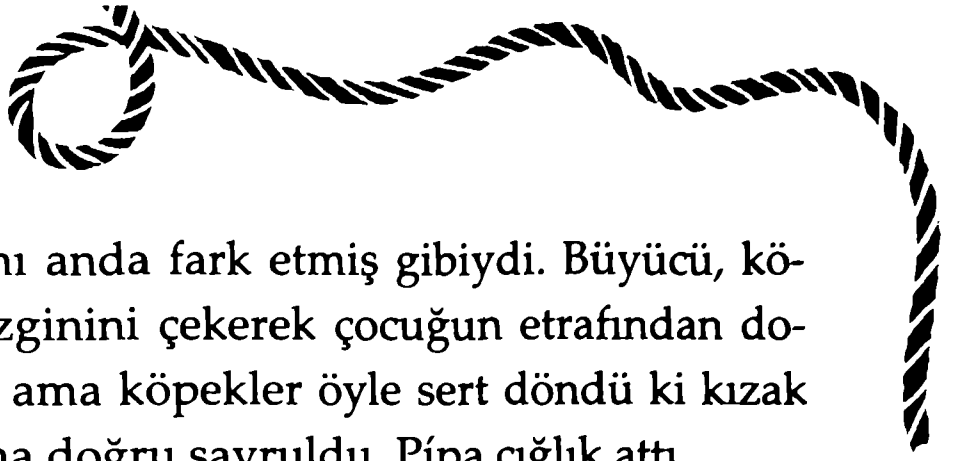
Pípa’yla birlikte kızağa dümdüz yapıştılar ve Mila gözleri fal taşı gibi açık hâlde elini başına bastırmaya devam etti. Bu, Oskar’ın ismini Ayı’ya söylediği zamanda hissettiği acıya benziyordu, tıpkı buzun beynini dondurması gibi, ağzında eriyen karın verdiği acı gibi.

Bağlı oğlan yoldan çekilmiyordu.

Daha da kötüsü, hareket etmeye *çalışıyordu*. Öksürdü ve bağlı olmayan bacağını çekiştirdi ama şimdi neredeyse üstünden geçeceklerdi; Mila buzlanmış olanın sadece pelerini olmadığını fark etti – bacakları da aynı durumdaydı.

Oğlan yerinde donup kalmıştı.

Rune da aynı anda fark etmiş gibiydi. Büyücü, köpeklerin sol dizginini çekerek çocuğun etrafından dolanmaya çalıştı ama köpekler öyle sert döndü ki kızak yanlamasına ona doğru savruldu. Pípa çığlık attı.

Mila demir kaplı ayaklar art arda çocuğa çarparken çıkan mide bulandırıcı gümbürtüyü duymaktan çok hissettiğinde gözlerini kapadı. Kızak sarsıldı, yere indi ama kırılmadı. Kızın vücudu havaya kalkıp sert bir şekilde geri düştü ama bunu hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

Tek düşünebildiği, bir ay önce kızıağın yolu daha iyi tutması ve daha rahat ilerleyebilmesi için metal parçalarını keskinleştirirken elini kesen Oskar'ın eline liken merhemi sürüşü ve yaralarını balsam yapraklarıyla sarıyordu. Ayaklar bıçak kadar kesin, kızak da onlarla ve eşyalarıyla ağırdı.

Rune küfretti ve köpekleri durdurdu. Pípa çığlık atmayı kesti. Mila, göğüs kafesinde davul gibi çarpan kalbinin ötesinde esneyen sessizliği dinledi. Cebindeki kordon tekrar soğumuştu.

Oğlan haykırmamıştı bile.

Saatler gibi gelen ancak Pípa'nın tuttuğu nefeslerden sadece biri kadar olan bir sürenin ardından, Mila'nın üzerindeki kürkler nazikçe kaldırıldı.

“Bakma,” dedi Rune, sesi de buruşturduğu yüzü kadar üzgün ve yorgundu. “Yedek pelerininim lazım.”

Mila bakmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu. Kandan nefret ederdi. Oskar'ın yarasını sarmak bile

midesini bulandırmıştı ancak yine de yapmıştı. Fakat tıpkı bir gece teröründe olduğu gibi, kendini çocuğun yüzündeki dehşeti görmeye mecbur hissetti.

Kendini yukarı itti, sırtı çarpışmanın sarsıntısından ağrıyordu ama Rune peleriniyle görüşünü engelledi.

“Hayır,” dedi daha kararlı bir sesle. “Bazı şeyler vardır, Mila, bir kez gördüğünde ne kadar istesen de bir daha aklından silemezsin. Bakmak zorunda değilsin.”

“Onu gömmeliyiz,” dedi Mila, rahatlayışından utanarak. “Onu biz öldürdük.”

“Ben öldürdüm,” dedi Rune ve yaşadığı şokun ardından Mila Büyücü’nün yanaklarından yaşların süzülmesini gördü. “Ve yüzü... rahatlamış görünüyordu. Ayı onu almıştı ve şimdi huzur buldu. Senin bunla hiçbir ilgin yoktu.”

“Vardı,” dedi Mila. Cebinden kordonu çıkardı. “Bunu istiyordu. Belki de vermiş olsaydım...” Boğazı sıkışıp kelimelerini yuttu.

“Sus,” dedi Rune, Mila’yı kendine çekerek. Yeşil baharatlar ve isli elma kokuyordu. “Burada tek bir amaç uğruna bırakılmıştı. Bizi durdurmak için.”

Bunun olması için, diye düşündü Mila, Ayı peşinde olduğumuzu biliyor olmalı. Yüzünü Rune’un pelerinine bastırıp da onun çıkık köprücük kemiğini hissettiğinde omurgasına bir korku kırıntısı yerleşti.

“Hareket etmeye çalıştı,” dedi Pípa. Gözlerini ikisinin de ardına dikmişti ve Mila onun bağlı oğlanın bedene baktığını dehşetle fark etti. “Kaçmaya çalışıyordu.”

Rune, Pípa'yı da kendine çekip kollarını ona doladı; böylece dünya sessiz ormanda yüz yüze duran o üçüyle doldu.

"Bu da bize neyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor," dedi Rune. "Kordonlar onları kontrol ediyor, tıpkı isimler gibi. Bu da bana" –Rune'un sesi sertleşti– "yalan söylediğini hatırlattı."

Mila neredeyse kar kadar parlak olan o gözlere karşı gözlerini kırptırdı. "Ben..."

"Bana adını bildiğini söylemedin."

Mila, çocuğun ona çarpmalarından hemen önce adını ağzına almasıyla tetiklenen baş ağrısını hatırladı. Rune, eğer Ayı adını biliyorsa ona yardım edemeyeceğini söylediğinde nasıl sessiz kaldığını ve utançla yanaklarının yandığını da hatırladı.

"Tam olarak yalan söylemedim."

"Ama gerçeği de söylemedin," dedi Rune ciddiyetle.

"Bana yardım etmeyeceğini söyledin!"

"Etmezdim de."

Bulantı, savurup durduğu ayağını Mila'nın midesine bastırdı. "Sen... bizi geri götürmeyeceksin, değil mi?"

Rune ona uzunca bir an baktı, sonra daha da uzun bir nefes verdi. "Hayır. Ama bundan sonra yalan malan yok."

"Özür dilerim."

Rune başını salladı ve omzunu hafifçe sıktı. "Siz ikiniz burada kalın. Bir dakikaya işim biter. Onu yoldan çekecek ve karla örteceğim. Yapabileceğimizin en iyisi bu."

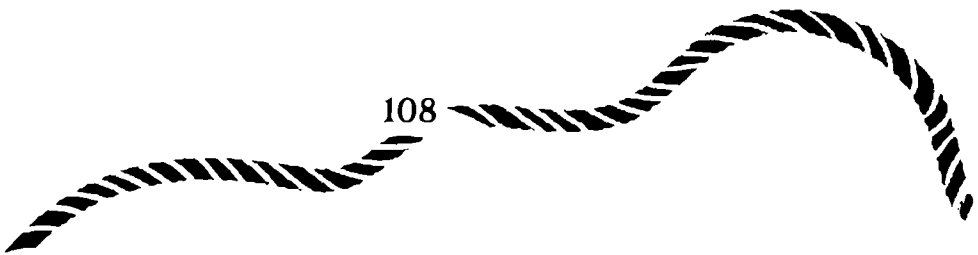
Pípa kızağa uzandı. Solgundu ve titriyordu; Mila onun gelmesine izin verdiği için yine korkunç bir suçluluk duydu. Kardeşinin yanına uzanıp elini tuttu ve buzun üzerinde hareket eden ağır bir şeyin sesini ve köpeklerin sızlanışını dinlememeye çalıştı. Temiz ve taze havada, Rune'un oğlanın üzerine attığı şey her neyse onun keskin kokusunun altında yatan sıcak, metalik kan kokusunu duymamaya çalıştı. Rune hafifçe omzuna dokunana kadar soğuk kordonu ve kardeşinin soğuk elini tuttu. "Bitti."

Mila içgüdüsel olarak Büyücü'nün ellerine baktı ama elleri çıplaktı ve karla yıkanmıştı, üzerlerinde ne leke ne de bir iz vardı. Mila'nın yakında sertleşip ölü bir kök benzeri bir şeye döneceğini bildiği, çocuğun bacağında ki altın kordonu elinde tutuyordu.

"İşe yarayabileceğini düşündüm," dedi Rune. "Ben-
ce onu diğeriyle beraber saklamalısın."

"Acaba sen..." diye başladı Mila ama ânında sesindeki sızlanmayı duyup bundan nefret etti. "Pekâlâ." Kordonu alıp aceleyle pelerinin içine tıktı.

Oturdu ve Rune'un yola taze kar süpürdüğünü gördü. Sadece bir gölge görünüyordu, beyazın altında yavaş yavaş yüzeye çıkan bir çürük gibi.

On Altıncı Bölüm

Takip

Rune dilini şaklatırken kız kardeşler birbirlerine sıkıca sarıldılar ve Mila yoldan çekilen, tepesinde höyükle yükselen kar parçasını izledi. Tam da gözden kaybolmadan önce, altından uzanan gölgenin hareket ettiğini sandı. Başını salladı ve gözlerini öyle sıktı ki gözkapaklarının içinde yıldızlar dans etti.

Bir saat kadar daha sessizce ilerlediler, ta ki Pípa'nın midesi Rune'un kızağın ön tarafından bile duyacağı kadar güçlü bir gümbürtü koparana kadar.

"Stuta."

Büyücü çantalarını karıştırdı ve üç paket çıkardı. Her birine birer tane verdi ve Mila paketi açtığında Lunka'nın sütünden yapıldığını varsaydığı acı kokulu, beyaz-sarı bir peynir dilimi ve gevrek ekmek buldu.

Rune kendi gevrek ekmeginin üzerine biraz siyahımsı kırmızı ot serpti ama kızlarınkinin üzerine mor bir şey koydu.

"O ne?"

"Aykökü, şoka iyi gelsin diye."

“Ne işe yarıyor?” diye sordu Pípa.

“Rahatlatıyor,” dedi Rune. “Kötü bir rüyanın ardından kullanırım. Ayrıca bir avuç alıp kulağına da doldurabilirsin, her türden sesi engeller. Lunka’nın horlamasını duymamı bile engelliyor.”

“Lunka kim?” diye kıkırdadı Pípa.

“Keçisi,” dedi Mila sabırsızca. “Sen neden farklı bir şey aldın?”

“Benimkinde enerji için ateşyemişi var.”

Pípa ısırp çiğnedi. “Bu iyi, Mila! Sanki tuz gibi.”

Mila yemek yemekten daha çok yapmak istediği bir şey düşünemiyordu ama Rune onun tereddüt ettiğini fark edip ona sertçe baktı. “Güçlü olman gerekiyor, Mila. Yemek zorundasın.”

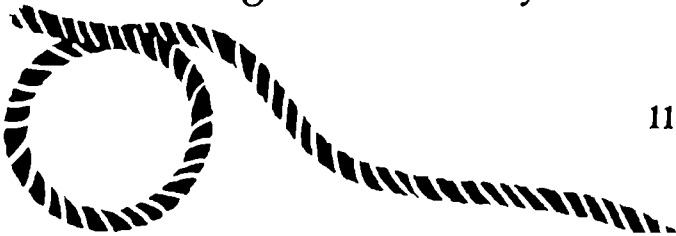
Gevrek ekmekle peyniri ısırdı. Pípa haklıydı: Tuzlu tadı çok hoştu. Rune onaylarcasına başını salladı ve köpeklerle yine alevyemişi serptiği kurutulmuş et parçalarını vermek için eğildi.

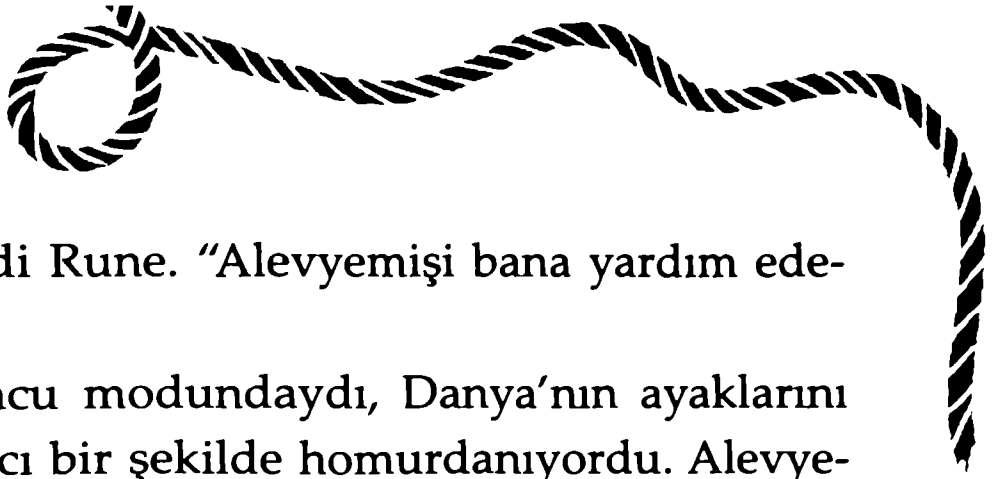
“O...” diye başladı Mila, Dusha kendininkini çoktan yalayıp yutmuş olsa da.

“Güvenli,” dedi Rune ona güvence vererek. Elini dikkatle Mila’nın omzuna koydu ve genç yüzü ciddileşti. “Biz aynı taraftayız, Mila.”

Mila başıyla onayladı ve onun solgun gözlerini üzerinde hissettiğinde yanakları kızardı. Ona güvenmeye başlamıştı.

Bitirdiklerinde pelerinindeki kırıntıları silkeleyerek, “Dizginleri devralayım mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Rune. “Alevyemişi bana yardım edecek.”

Dusha oyuncu modundaydı, Danya’nın ayaklarını ısıtıyor ve alaycı bir şekilde homurdanıyordu. Alevyemişinin onlara da yardım ettiği çok açıktı. Mila hâlâ solgun görünen Pípa’ya baktı. “Benimle otur, Mila?”

Mila küçük kardeşinin yanına kayd. Köpekler tekrar koşmaya başladıklarında dakikalar içinde Pípa uykuya daldı ve nefesi Mila’nın yanağını ısıttı. Ağaçlar tepesinde kırbaç misali geçip gidiyor, ışığı titretiyorlardı ve Mila gözlerini kapadığında neredeyse yine evlerinde olduklarını, Oskar’la Sanna’nın dans eden ateşin önünde yan yana yattıklarını hayal edebiliyordu.

Yanaklarında bir sıcaklık vardı – o kadar unutulmuş ve yabancı bir histi ki Mila bunun soğuktan farklı olduğunu hemen anlamadı. Elini yüzüne götürüp gözlerini açtı ama her şey o kadar parlak ve yakıcıydı ki ânında tekrar kapadı.

Bir şeyler yanıştı.

Dikkatle gözlerini kırptırdı. Hareket ettiklerini hissedebiliyor ama göremiyordu – ne geçip giden ağaçlar vardı ne de ıslık çalan dallar. Dünya parlaktı, sanki bir karfırtımasının ortasından geçiyorlarmış gibiydi ama yüzünde bir sıcaklık vardı. Dünya hiç de beyaz değildi – yanıyordu.

Ormanı yanıyordu!

Mila ciyaklayarak kendini yukarı itti ve yanıldığını

anladı. Orman yanmıyordu çünkü zaten başından beri orada değildi. Dünyayı, her şeyi, olduğu gibi görebilmek için kendini kızağın kenarına yasladı.

Ağaçlar *vardı* ama seyrek ve dağınıklardı. Arkalarında, ormanın kalın çizgisi geri çekilen bir gelgit gibiydi. Mila hayatında ilk kez, bir ağaç görüşünü engellemeden kilometrelerce öteyi görebiliyordu.

Önünde eğimli, yer yer kayalar ve sivri uçlu ağaçlarla dolu geniş bir beyazlık uzanıyordu. İlerisinde bir yüzgeç kadar siyah ve Kalp Ağacı kadar yüksek bir zirve vardı. Baş döndürücü ve mide bulandırıcıydı.

Ayrıca ateş de *vardı* ama kızağın kenarlarına bağlı meşalelerden geliyordu ve Mila neden yakıldıklarını şimdi görebiliyordu.

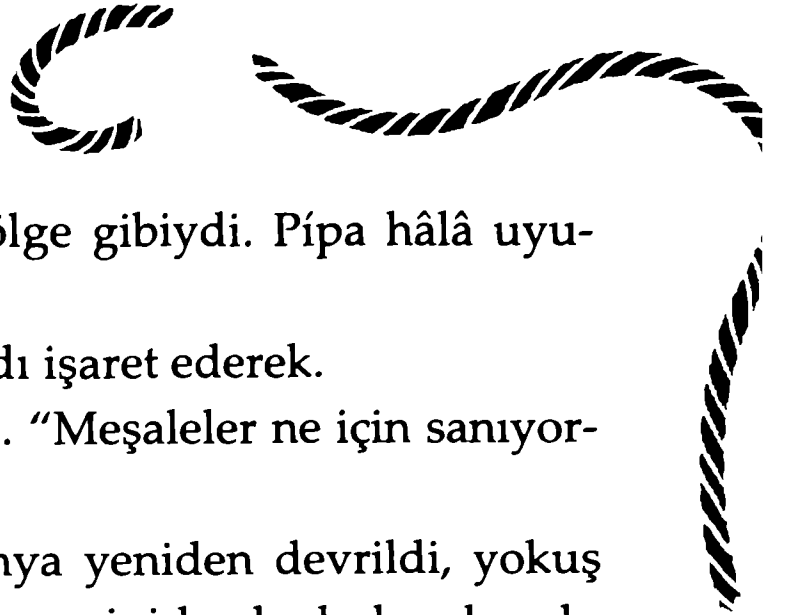
Seyrek ağaçların arasından siyah şekiller fırladı ve kızağa gitgide yaklaştılar. Bir uluma yükseldi.

“Kurtlar!”

Mila bağırarak istememişti ama korku boğazından yakalamış ve onu söylemeye zorlamıştı. Rune dönerken, kendi korkusunun metalik tadını aldı.

“Ah, güzel, uyanıksın.” Sesi garip biçimde sakın geliyordu. Hâlâ kızağın ön korkuluğunda heykel gibi kaskatı duruyordu. Onun ötesinde, köpekler karın içinde derin bir yol açtılar, kara bedenleri beyazın üzerinde güven verecek kadar sağlamdı.

Mila nefesinin kesildiğini hissetti ancak tek yapabildiği doğrulup oturmaktı. Uyuduğu birkaç saat içinde dünya öyle değişmişti ki. Orman gitmişti, kış güneşi

solgun gökyüzünde bir gölge gibiydi. Pípa hâlâ uyuyordu.

“Kurtlar!” diye tekrarladı işaret ederek.

“Biliyorum,” dedi Rune. “Meşaleler ne için sanıyorsunuz?”

Mila ayağa fırladı. Dünya yeniden devrildi, yokuş dik ve acımasızdı. Mila dengesini kaybederken bacakları altından çekiliverdi.

“Senin derdin ne?”

“*Benim* mi derdim ne?” Mila ağzındaki korkunç tadı, meşalelerin arasından eğilip kızağın yan tarafına tükürdü. “Asıl senin derdin ne? Neden bizi uyandırmadın?”

“*Farash, farash!*” Rune dizginleri kamçılardı. “Kurtlarla başa çıkabilirim. Ama madem uyandın, yardım edebilirsin.”

“Ne zamandır uyuyorum?” diye sordu Mila zayıfça.

“Bir günü biraz geçti,” dedi Rune. “Yorgun olmalısın.” Omzunun üzerinden bir bakış attı. “Gereğinden biraz daha fazla yaklaşıyorlar.”

Mila o kadar afallamıştı ki yaklaşan tehlikeyi neredeyse unutmuştu ama Rune’un bakışlarını takip ederken yaklaşan tehlikenin onları unutmadığını gördü. Kurtlar artık uzaktaki ağaçların arasına dağılmış durumda değillerdi, hızla kapanan bir yarım daire şeklinde yaklaşık otuz metre gerilerinde koşuyorlardı.

Dusha ve Danya neredeyse uçuyordu – Mila onların bu kadar hızlı koştuklarını hiç görmemişti, özellikle de kızak yüklüken ve yokuş yukarı çıkarken ama yine

de –beş, altı, yedi, sekiz!– aç kurtla boy ölçüşemezlerdi. Rüzgâr arkalarından esti ve Mila meşalelerin üzerinden bile kokularını alabiliyordu – avlanmanın yanık ter ve bayat kan heyecanı. Mila onlara daha dikkatlice baktı ve nefesi boğazında tılandı.

“Gözleri! Gözleri...”

“Altın,” dedi Rune neredeyse kendi kendine. Yüzü daha da solmuştu. “Javoyt! Ona aitler!”

Mila çoktan anlamış olsa da çıldırmış gibi, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Yanındaki kordonların yeniden yandığını hissedebiliyordu.

“Onları ele geçirmiş, tıpkı çocuğa yaptığı gibi. Dizginleri al!”

Mila hâlâ aykörü uykusunda olan Pípa’nın üzerinden atladı ve kızağın ön tarafına atıldı. Rune dizginleri ona verip arkasında durdu ve kulağına doğru yüksek sesle konuştu.

“Yolu görüyor musun? Sola doğru olanı?”

Mila’nın gözleri kuzeydoğudaki dağları taradı. Bir dalga kadar dik ve imkânsız görünüyorlardı. Başını iki yana salladı.

“Orada!” Rune işaret etti ve Mila onun kolunu takip ederken birden gördü: Pípa’nın ön dişlerinin arasındaki boşluk gibi, iki tepe arasına çökmüş ince bir iz.

“Evet!”

Rune kızağın arkasına geçti. Mila gözlerini kırptırdı ve yol sanki hiç var olmamış gibi kayboldu ama bir sonraki göz kırptığında geri gelmişti, uzaklardaki

bir nokta. Mila köpekleri hafifçe sola çekerek dizginleri ayarladı. “*Farash, Dush-Dush! Farash, Danya!*”

Dusha onu duyunca iki kez güçlü bir şekilde havladı ve köpeklerin kulakları geri yattı. Mızrak kadar hızlı ve düz bir şekilde hızlandılar, burunlarının uçları ileriye gösteriyordu. Mila etrafına bakındı ve yapmamış olmayı diledi ânında.

Kurtlar ancak yirmi adım gerideydiler ve yokuş dikleştikçe altın gözleri parlıyor, düzensizce birbirlerinin üzerinden sıçrayarak hızlanıyor gibiydiler. Rune, Pípa’nın başının yanına çömeldi ve Mila kardeşinin artık uyanık olduğunu, kızıağı sıkıca kavradığını görebiliyordu.

“Hadi, hadi.” Büyücü mırıldanıyor ve bohçasından eşya üzerine eşya çıkarıyordu; şişeler, çakmaktaşları, kutular ve eşarplar, ta ki... “İşte!”

Elini havaya kaldırdı. Avucunda siyah bir şey parıldadı ve Mila bunun çocuğa attığı tozla aynı olduğunu tahmin etti. Bakışlarını terkar yola çevirerek Dusha ve Danya’nın yönünü düzeltti. Geçide yaklaşıyorlardı ve Mila büyük bir kar tabakasının onu kapladığını ve dağın diğer tarafına geçmeleri için bir tünel oluşturduğunu görebiliyordu.

“Biraz daha hızlı gitmelerini sağlayabilir misin?” diye seslendi Rune.

Mila dişlerini gıcırdattı. Kulağına bir hırıltı geldi ve sağına baktı. Yanında gri ve siyah yalnız bir kurt dört-nala koşuyordu, sarı dişleri göründü. Mila’nın kurtlara

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

karşı bir zaafı vardı. Onları Eldbjørn Ormanı'nda nadiren görmelerine rağmen, pek sevdiği köpeklerine çok benziyorlardı, sadece daha cılız ve daha vahşiydiler. Ama buradakiler Ayı'ya aitti.

Köpekleri çabucak önce sağa ardından da sola yönlendirerek kızağı yanlardan kamçıladı. Küçük bir tepe hissetti ve midesi ekşidi; mide bulandırıcı iki gümbürtüyü ve karın altındanki kanlı gövdeyi hatırladı. Kurt ciyaklayıp yere düştü. Mila omzunun üzerinden baktığında tamamen durduğunu gördü ama hâlâ ayakta idi ve hâlâ yaşıyordu.

"Aferin," diye bağırdı Rune. "Ama biz geçerken düz ve hızlı ol."

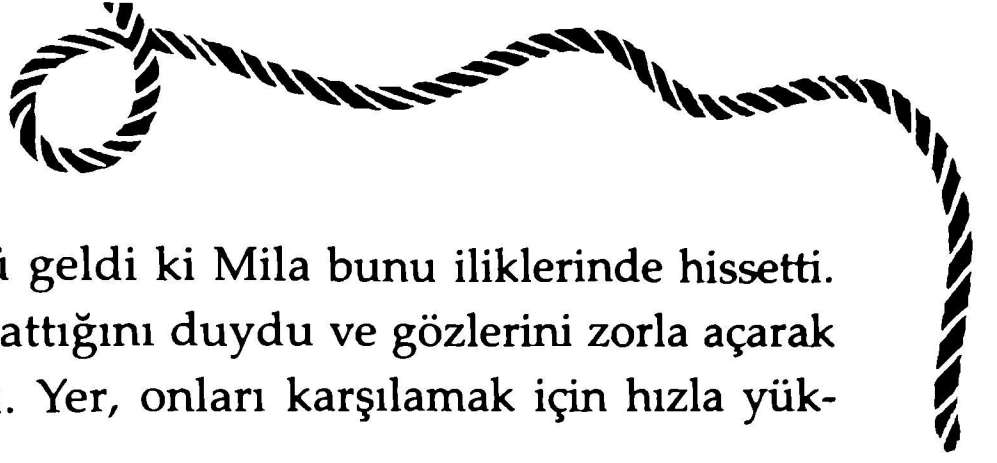
Önlerindeki geçit, arkalarındaki kurtlar kadar yakındı.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Rune ve Mila da, Büyücü'nün bakıp bakmadığını ya da neye hazır olması gerektiğini bilmemesine rağmen başıyla onayladı. Bir an sonra siyah şişelerin başının üzerinden geçtiğini ve toz karın üzerinde asılı kaldığını gördü. Altından geçerken Mila telrar, "*Farash!*" diye bağırdı ve köpekler atıldı.

Altlarındaki zemin çekildi ve Mila kızağın ivmesi onları aşağı çekerken uçuşun ağırlıksızlığını hissetti. Kızağın tutma yerine sımsıkı tutundu ve Rune'un yanan bir meşaleyi asılı duran karlara sapladığını görmek için tam zamanında başını çevirdi.

Parlak beyaz bir ışık patlaması oldu ve öyle şiddet-

lı bir gümbürtü geldi ki Mila bunu iliklerinde hissetti. Pípa'nın çığlık attığını duydu ve gözlerini zorla açarak kardeşini aradı. Yer, onları karşılamak için hızla yükseldi.

KAKTUS TEAM

On Yedinci Bölüm

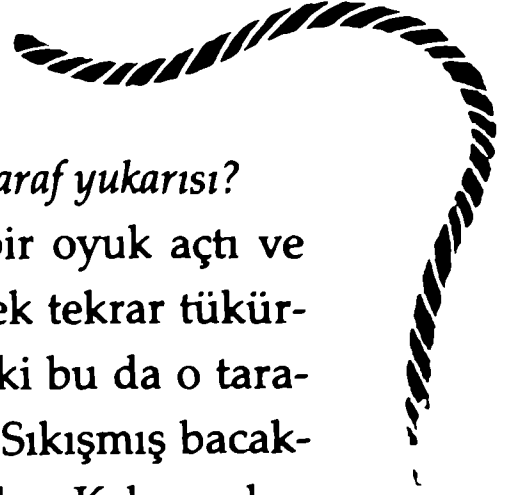
Gömülü

Burnunda ve ağzında kar, kulaklarında ve gözlerinde kar. Karın içinde boğuluyordu. Mila tükürdü ve elini yan tarafında sıkıştığı yerden kurtarıp nefes alabilmek için ağzının yanında bir boşluğu temizlemek üzere kaldırdı. Dudaklarının ve dişetlerinin arasındaki karı sıyırdı ve burnunu temizlemek için sümküdü. Etrafı koyu griydi, ışığın rengi yoğun karın içinden süzülüyordu.

Kalbi hızla çarpıyordu ve kan kafasına hücum etti. Bir şey boynuna baskı yapıyordu, başlığının geriye kaydığını, kayışının da boğazını sıkıldığını fark etti. *Nefes al,* diye düşündü ama bunu başka biri söylemişçesine sinir bozucuydu.

Yapman gerekeni hatırla. Babasının sesi bir panik dalgasıyla ona ulaştı. *Bir çığın altında gömüldüysen, yapılacak ilk şey hangi tarafın yukarısı olduğunu bulmaktır.*

Mila yaşananın bu olduğuna emindi. O deli büyücü çığ başlatmıştı. O siyah şişede her ne vardıysa ateşle tepkimeye girmiş ve hepsini gömmüştü. *Pípa.*

Kendini net düşünmeye zorladı. *Ne taraf yukarısı?*

Mila ağzının yanında daha büyük bir oyuk açtı ve bu sefer nereye düştüğüne dikkat ederek tekrar tükürdü. Yana, sol yanağına doğru damladı ki bu da o tarafın aşağısı olduğu anlamına geliyordu. Sıkışmış bacaklarını esnetti ve onlar da karşılık verdiler. Kaburgaları ağrıyordu ama uzuvları kırılmamış gibiydi. Kalın kürk katmanları faydalı olmuştu galiba.

Kendine nazikçe yer aç ki kar toplanıp sıkışmasın. Kar kuşu yapıyormuş gibi kollarını ve bacaklarını hareket ettir.

Uzuvlarını nazikçe ileri geri oynatarak onları kurtarmaya başladı. Nefesi gitgide hızlanıyordu ama onu sabit bir ritimde tutmaya çabaladı. Kara gömülmek, toprağın altında kalmak ve suda boğulmak gibiydi – havası vardı ama sınırlıydı. Hareket edebiliyordu ama bunun da sınırı vardı.

Yavaş hareket et ve nefesini sakın tut.

Bacakları yeterince kurtulduğunda, kanın hareket etmesi için ayak parmaklarını oynatarak bacaklarını kendine çekti. En azından iki çizmesi de hâlâ ayağındaydı – buradan çıkmayı başarırса ayaklarına ihtiyacı olacaktı ve karda kaybolan bir çizme kaybedilen bir ayak demekti.

Oskar'a ulaşmam gerek. Nefesi kesildi, öyle keskin bir özlem patlaması hissetti ki tenini delip geçti sanki. Bu hissi zorla bastırdı ve tükürüğünün düştüğü taraftan uzaklaşmaya başladı. Yukarı.

Ellerini kürek gibi kullanarak karı yanlara doğru süpürüp aşağı itti. Düştükleri yerde onları tekmeleyip sı-

kıştırdı ve vücudunun bıraktığı oyuğa yükselene kadar onları basamak olarak kullandı.

Acı verecek derecede yavaştı ama Mila yüze kadar saydı, sonra bir daha saydı ve iki yüz kırk üç geldiğinde eli soğuk tarafından ısırıldı ve açıkta kalan bileğine ılık bir ıslaklık değdi.

Kendini açığa çıkardığında üzerine nefes nefese bir ağırlık çöktü ve Dusha'nın tepesinde olduğunu ve yüzünün her yerini yaladığını fark etti.

"Sorun yok, Dush-Dush. İyi kız."

Koşumları hâlâ takılıydı ama Mila'nın kızaktan görebildiği tek şey kopmuş bir halkaydı. Köpeği üzerinden çekip koşumundan tuttu ve Dusha onu ayağa kaldırdı.

Mila silkindi ve gözlerini kırıştırarak dikkatini toparladı. Çığ, dağın düz tarafını dalgalı bir kargaşaya çevirmişti ve etrafındaki her şey tepeliydi. Kar hâlâ hafifti ve bilincini kaybetmediğine emindi, bu da uzun süredir gömülü olmadığı anlamına geliyordu.

Arkalarına baktı. Kurtlardan hiçbir iz yoktu ama parçalanmış çıkıntıdan hâlâ dağılan kar yolu kapıyordu.

"Mila!"

Kalbi aniden Pípa'nın sesiyle doldu, kardeşinin küçük koyu noktasını görmek için döndü ve Danya'nın onun yanında sadık bir şekilde oturduğunu gördü. Mila rahatlamaya boğulduğunu hissetti ve kendini aşağı attı, Dusha da yanında sıçradı. Kendini Pípa'nın yanına atıp onu sımsıkı kucakladı.

"Yaralandın mı?" dedi Mila, kardeşinin omuzlarını

kavrayarak ve beyin sarsıntısı anlamasına gelen büyüme var mı diye gözbebeklerine bakarak.

Pípa başını iki yana salladı. “Sadece biraz gömüldüm.” Kara gömülmüş dizinden aşağısını işaret etti.

Pípa gevezelik ederken Mila onu kazıp çıkarmaya başladı ve Dusha da karları uçuşturarak ona katıldı. “Uyandığımda uçuyordum, Mila! Ve dağ düşüyordu ve ben Danya’nın koşumuna tutundum ve o da beni açığa sürükledi. Sen yoktun ama ben sana seslenip durdum ve şimdi geldin işte.”

Mila kardeşinin bacağını kurtarıırken isteksizce, “Çığ düşünce seslenmemen gerektiğini bilmen gerekirdi,” diye azarladı kardeşini ve Pípa bir kar kuşu yapıyormuş gibi yattı. “Yenisini yaratmış olabilirsin. Rune nerede? Onu gördün mü?”

Pípa birden gözleri dolarak başını salladı. “Hiçbiri-nizi göremedim. Ama kızak şurada.” Tepenin yukarısını işaret etti. “Dusha oradan geldi. Sen çıktığında orayı kazıyordu.” Kendini ileri atıp acı vererek şekilde Mila’ya sarıldı. “Burada olmana çok mutluyum, Mila.”

Mila kardeşinin başının tepesini öptü. “Ben de. Hadi gidelim, Píp. Kızağı kontrol etmeliyim.” Etrafına bakındı ve her yanında taç gibi yükselen dağla çevrili olan bir vadide olduklarını gördü. Rune bütün menzili başlarına indirmediği için şanslılardı. Ötelerinde, uzun bir menzilde kuzeye uzanan daha da fazla dağ vardı.

“Daha fazla kar düşme ihtimaline karşı Danya’yla şu tarafa gidin.”

Pípa'nun ayağa kalkmasına yardım etti, Danya'yı okşadı ve kürk başlığını kafasına geri çekerek kızağın yükseltisine doğru ilerlemeden önce onların tepeye ulaşmalarını bekledi. Başlık hafif nemliydi ama kulaklarını kemirmeye başlayan soğuk rüzgârdan iyiydi.

Dusha kırık koşumlarını takip ederek yanında koştu. Ayaklarının altındaki kar gevşek ve tehlikeliydi ve çok derine batarsa ona tutunabilsin diye Dusha Mila'nın yanında kalmaya dikkat ediyordu.

Sonunda kızağa ulaştılar. Bir gemi enkazı gibi görünüyordu – paketler dağılmıştı, giysiler yosun gibi etrafa saçılmıştı, kalaslar orada burada filizleniyordu. Ayaklardan biri direk gibi dik bir açıyla kardan fırlamıştı.

Kızak tamamen ters dönmüştü ve Mila, Dusha'nın kulaklarının dibindeki hassas noktayı ovuşturdu, kurtulduğuna memnundu. Kızağın enkazına denk gelmek muhtemelen ezilmek anlamına gelirdi.

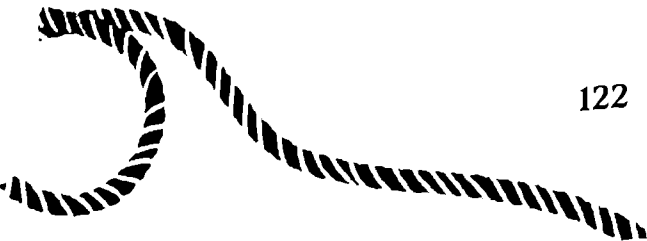
Rune.

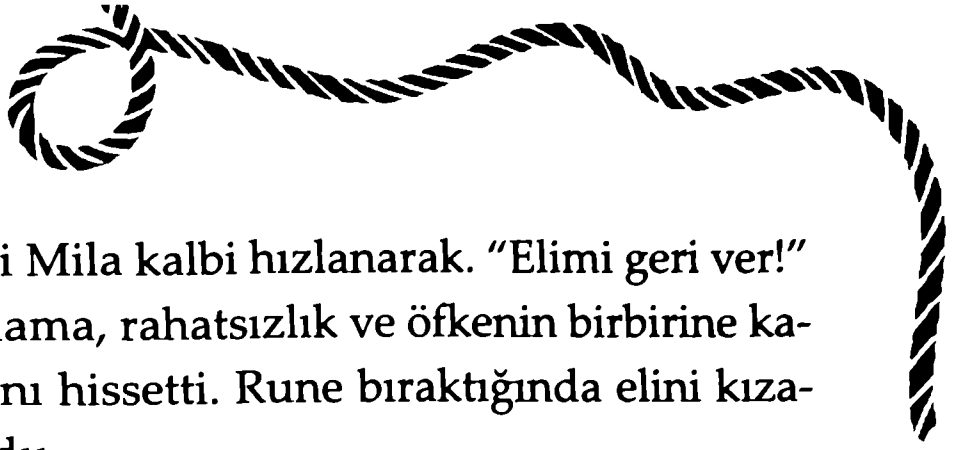
Dusha yan tarafına burnunu sürttü ve sonra tekrar kızağın yanına kazmaya gitti. Mila güçlükle yutkunup ona katılmak için diz çöktü. Köpek yumuşak karda zaten iyi bir ilerleme kaydetmişti ve çok geçmeden Mila meşalelerin bağlı olduğu korkulukları hissetti.

Kızağın tam boyu ortaya çıkana kadar, sağdan ve soldan kazıp durdu ve gevşek karı süpürdü. Elini korkuluğun boşluğuna soktu ve...

Bir şey elini kavradı.

"Mila?"

“Rune,” dedi Mila kalbi hızlanarak. “Elimi geri ver!”

İçinde rahatlama, rahatsızlık ve öfkenin birbirine karışıp kaynadığını hissetti. Rune bıraktığında elini kızgın üstüne vurdu.

“Of, bu gürültülüydü!”

Mila yine vurdu. “Neden çığ başlattın? Pípa ölebilirdi!”

“O iyi mi?”

“Evet ama yaralanabilirdi! Hepimiz yaralanabilirdik.”

“Ama işte buradasın, ölümler salonundakileri bile sağır edecek bir şamata yapıyorsun.”

“Tüm o aptal, düşüncesiz...”

Rune’un eli boşluktan fırladı ve Mila’nın bileğini tekrar yakaladı. “Kurtlar, Mila. Kurtları durdurmak zorundaydım.”

“Ama dağı indirmene gerek yoktu.”

Rune kıkırdadı. “Bu dağlar küçük bir kükürtten daha kötülerine dayandı.”

“O kükürt müydü?” dedi Mila, bileğini Rune’un tuşundan kurtararak. “Kokusu çok... parlaktı.”

“Öyle de parlar,” dedi Rune. “Bize zaman kazandırdı. Seni korkuttuğum için üzgünüm, Mila, gerçekten. Ayrıca Pípa’yla iyi olmanıza sevindim.”

Mila gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu ve Büyücü’nün görmediğine sevinerek onları aceleyle sil-di. “Ben de iyi olmana sevindim.”

“Mila?” Pípa’nın zayıf sesi onlara doğru yankılandı. “Neden kızakla konuşuyorsun?”

Mila içinde bir kahkahannın yükseldiğini hissetti. “O Rune, kızıağın altında.”

“Ve artık çıkmak istiyor,” dedi Büyücü’nün boğuk sesi.

Mila, Dusha’yı kızıağın diğer tarafına götürdü ve arka koşumlarını korkuluklara bağladı.

“Söylediğimde kıvrıl,” dedi Mila. “Kızıağı çevireceğiz. Ellerini parmaklığın altına yerleştirdi ve arkaya bakan, dili dışarıda talimat bekleyen Dusha’ya baktı. “Şimdi! *Farash!*”

Dusha eşkin adımlara ilerledi, Mila yukarı atıldı ve kızak büyük bir hızla Rune’un üzerinden kalktı. Oğlan, uyuyan bir köpek gibi kıvrılmış yatıyordu.

“*Stuta!*” diye bağırdı Mila. Dusha gelip Rune’un ayağa kalkmasına yardım ederken destek oldu ve oğlan denge-sini sağladığı gibi bıraktı. Hiçbirinin yaralanmamış oluşu konusundaki rahatlığı, kızıağın durumunu görür görmez hızla azaldı. Fok derisinden yatak ikiye bölünmüştü ve ayaklardan biri kızıağa dik bir açıyla duruyordu. Uyuşmuş yanakları yanmaya başladı. “Şimdi ne olacak?”

Rune ona göz kırptı.

“Şimdi ne olacak?” diye tısladı Mila tekrar.

“Devam edeceğiz.” Büyücü kaşlarını çattı. “Ya ne yapacaktık?”

“Kızak mahvolmuş!” dedi Mila suçlayıcı bir tavırla. “Sen neden gelmek zorundaydın ki zaten! Kendi başıma daha hızlı olurum. Tek başıma olsam köpeklerim kurtları geçebilirdi...”

“Ah, hayır, yapamazlardı,” diye araya girdi Rune.

“Kızak mahvoldu,” diye tekrarladı Mila acı bir şekilde.

“Kızağa ihtiyacımız yok.” Rune etrafa saçılmış eşyalarını toplamaya başladı.

Mila tepeden aşağı, Dusha ve Danya’ya kovalamaları için kartopu atan Pípa’ya baktı. Köpekler kartoplarının peşlerinden koşturuyor, şaşkın ve ağızları boş dönüyordu. Garip bir şekilde huzurlu bir sahneydi, dakikalar öncesinden farklıydı. Mila ürperdi, kurtların sarı dişlerini, Ayı’nınkine çok benzeyen altın gözlerini hatırladı. Ani bir fikir aklına geldi.

“Rune?”

“Hı?” Diğer çantalarını toparlıyordu.

“Ayı o oğlanı ardında bırakması gerektiğini nasıl akıl etti? Kurtları göndermeyi? Yoksa o?..” Boğazına bir yumru oturdu. “Onu takip ettiğimizi biliyor mu?”

Rune yavaşça yukarı, ona doğru baktı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Rotayı özellikle bizim için değil, onu kullanan herkes için zorlaştırmak adına onları bırakmış olduğunu umabiliriz.” Mila’nın içi rahatlamamıştı. Rune uzanıp kolunu sıktı. “Meraklanma. Büyük ihtimalle bilmiyor.”

“Neden?”

“Çünkü gelip işi kendisi bitirirdi.”

Mila yutkundu.

“Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?” diye seslendi Pípa ayaklarını yere vurarak. Mila sıçrayıp etrafına

bakındı, kardeşini susturmak için parmağını dudağına götürdü. “Çığdan sonra bağırmaması konusunda onu uyarmıştım!”

Rune’a döndü ama Büyücü aceleyle kalan son eşyalarını topluyordu.

“Rune, ya sen?..”

“Pípa haklı, yola çıkmalıyız.”

Mila daha fazlasını sormak istedi ama Rune’un sesinde bunun boş yere olacağını söyleyen bir kesinlik vardı. Ayrıca, zaman yoktu. Oskar’a ulaşmaları gerekiyordu.

En gerekli olanları topladı –yiyecek, sıcak şeyler– ve Rune’un kızaktaki kırık ayakları sıkıştırmasına yardım etti.

Pípa onları köpeklerle karşılamaya çalıştı ve Rune yiyecek paketini çıkarıp her birine Mila’nın daha önce hiç görmediği yassı, yuvarlak tohumlu birer dilim siyah ekmek verdi. Üzerinde de alevyemişi parçaları serpti. Tadı biraz yosunu andırıyordu ama iyi anlamda.

Yemekten sonra eşyalarını yırtık fok derisine sardılar ve Rune hepsini sırtına bağladı. Mila ve Rune korkulukları birbirine paralel olacak şekilde kaldırarak kumaşlarla kaymasını engellediler.

Büyücü diz çöktü ve önce Pípa’nın çizmelerini ayrılmış ayaklara bağladı. Sonra Mila’nınkini, ardından da kendininkini. Köpekleri birbiri önüne koymuşlardı ve Rune dizginleri Mila’ya verdi. Mila kollarını Pípa’nın iki yanına sardı ve derin bir nefes aldı. *Daha fazla gecikme olmamalı, diye düşündü. Oskar’a ulaşmamız lazım.*

“Hazır mısınız?” dedi Rune.

“Hazırım!” diye bağırdı Pípa, sesi çok cesur ve kararlı çıkıyordu, Mila boğazına bir gurur yumrusunun yükseldiğini hissetti. Onu nazikçe sıktı, sonra da önündeki dağları taradı. Yolu gözünün önüne getirdi ve kopmuş deri eldivenlerinde gıcırdayan dizginleri kavradı. Ciğerlerini dondurucu havayla doldurdu. “Hazırım!”

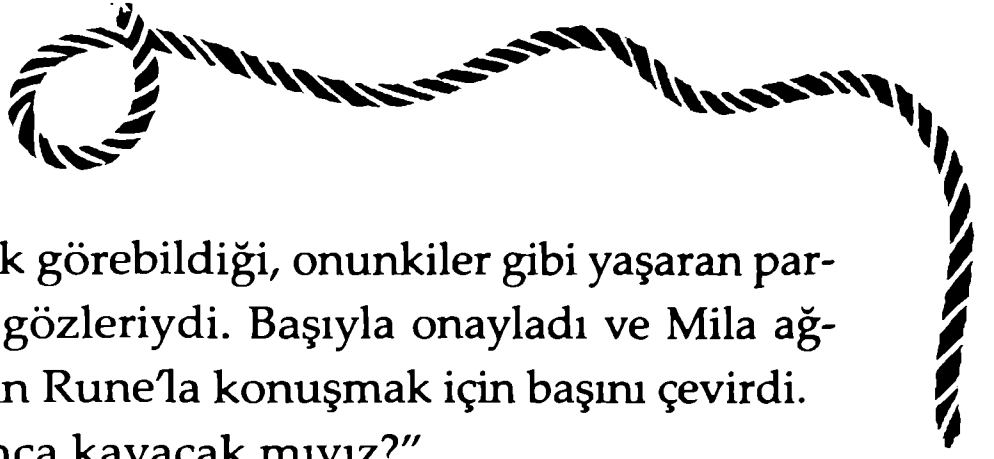
On Sekizinci Bölüm

Geçit

Soğuk, leşçil bir kuş misali üstlerinde bekleyip durdu. Yükseklerle çıktıkça hava giderek azaldı ve Mila'ya soğuk sanki bir karganın gölgeli varlığını almış, üzerlerinde daireler çizerek açıkta kalan bileklerini, kulaklarının boynuyla birleştiği yumuşak yerleri bulmuş gibi geldi. Omuzlarına tünemiş, onları ağırlaştırıp katılaştırmış, eklemlerine acı iğneler batırmış, gagasını nabız noktalarına gömmüş, damarlarına buz zerk etmişti.

Mila, yerdeki engebelerin çoğunu emen bir kızağın aslında nasıl da lüks olduğunu fark etti. Artık kayalık arazinin her parçasını hissediyordu. Rüzgâr şapkasının içinden uğuldadı, burun deliklerinden süzüldü ve gözlerine yapışıp sıcak gözyaşlarını buz tozuna dönüştürdü. Rune'un ayak bileklerine bağladığı düğümler biraz sıkıydı ve dizlerini titreten sarsıntıları durdurmak için hafif büktüğü bacakları ağrıyor ve sızlıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, Pípa'ya fısıldayabilmek için öne eğilerek. Kardeşinin küçük yüzü kürkle öyle kaplıy-

dı ki Mila'nın tek görebildiği, onunkiler gibi yaşaran parlak kahverengi gözleriydi. Başıyla onayladı ve Mila ağzının kenarından Rune'la konuşmak için başını çevirdi.

"Gece boyunca kayacak mıyız?"

"Başka seçenek yok," dedi Büyücü. Ayı'nın onları takip edip etmediğini sorduğundan beri Rune'un ona soğuk davrandığını hissedebiliyordu. Ne saklıyordu? Ona söylemekten korktuğu şey neydi?

Mila köpekleri dağ yamacının buzlu taraçası üzerinde hızlı bir tırıs geçirdi. Rüzgâr burada, dağa yaslanmışken biraz azalmıştı ve Mila tekrar yukarı ve yukarı, sivri dişlerine doğru baktı, zirvede durup bütün dünyanın altında uzandığını görmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti.

"Daha önce buraya geldin mi?" diye bağırdı Rune'a omzunun üzerinden.

"Evet."

İç çekip önüne döndü ama Büyücü acımış gibiydi, devam etti, "Dağları severim. Bu kadar yukarıda olmak hoşuma gidiyor."

"Ben pek emin değilim."

"Ben de," dedi Pípa.

"Sanırım bir zamanlar akdoğandım. Ya da belki bir gün, başka bir hayatta olacağım."

"Başka bir hayatta kuş olacağını mı düşünüyorsun?" diye güldü Mila.

"Annem ve anneannem kuş ruhları oldular," dedi Rune yumuşak bir sesle. "Ben de farklı olmam sanırım."

“Ailenin öldüklerinde kuşa döndüklerine cidden inanıyor musun?”

“Bizi fazla batıya götürüyorsun. Daha kesintisiz rota daha sağda.”

Mila köpeklerin yönünü düzeltti ve Rune’un karşılık vermesini bekledi ama o tekrar susmuştu. Mila yokuşa odaklanarak sessizliğin uzamasına izin verdi. Sonunda köpekler zirveye ulaştığında dizginleri çekti. “*Stuta.*”

Gördü ki dağların birbirini alt etme yolu buymuş. Tıpkı bir ormanda en uzun ağaçların gökyüzü için rekabet etmesi gibi burada da dağlar gökyüzünü sıyrıyordu sanki. Tırmandıkları dağ şimdi bir tepe gibi görünüyordu ve karşılarında duran, kayaklarından birazcık daha geniş gibi görünen bir sırttı. Mila karda izler görebileceğini ve Oskar’ın sert rüzgârla mücadele ettiğini düşündü. Arkalarına bir göz attı, bacaklarını oldukları yerde yapabildiği kadar büktü. En azından çığ peşlerindeki kurtları durdurmuştu.

“Bu... kuzey mi?” diye sordu Pípa tereddütle.

Hava burada daha da yetersizdi ve köpekler çabalar-ken yaptığı tek şey sabit durmak olmasına rağmen Mila nefes almakta zorlanıyordu. Ürperdi ve Rune onun om-zunu sıktı.

“Gecikmeyelim. Şanslıysak gün batımından önce oradan geçebiliriz.”

Mila köpekleri tekrar yola koşar koşmaz doğudan gelen bir rüzgâr onlara çarptı, tepelerdeki bir aralıktan geçip geliyor, ıslak taş ve soğuk bakır kokuyordu. Şid-

detli bir esintiyle gelen sert bir rüzgârdı. Köpekler onları ileri çekerken kendilerini olabildiğince küçülttüler.

Dusha ve Danya'nın kararsızlığını hissetti; omuzları sanki karınlarının üzerinde kaymak isterlermiş gibi yere basılmıştı. Ama Dusha daha cesurdu; çok geçmeden kardeşi de onun adımlarına ayak uydurdu ve iki köpek onları bulut çizgisine gitgide yaklaştırdı.

Öğleden sonraya doğru önlerindeki kar bir gölgeyle bölündü ve Pípa'nın nefesi kesildi.

“Yukarı bak, Mila, yukarı bak!”

Mila kaskatı boynunu yukarı kaldırdı. Üstlerinde gölgeli bir şekil dönüyordu. Gri bulutların üzerinde siyah görünüyordu ama sonra dalışa geçti ve Mila, bu mesafeden bile uzanmış kollarından daha geniş gibi duran iki büyük kanat gördü, sonra da tüylü bir başın bükülüşünü.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük kartal tepelerinde dönüyordu. Mila'nın midesi kuşla beraber sallandı. Ve sonra kordonlar ısınmaya başladı. Mila onları pelelerinin üzerinde hissetti, tıpkı kızgın demir gibi. Kartalın gölgesi onları geçti –kocaman, kara bir bulut– ve karın üzerinde büyüdükçe büyüdü. Mila tam başını kaldırıp yukarı baktığı sırada kartalın yaklaştığını gördü. Baş eğikti ve gözlerinde doğal olmayan bir altın ışıltı vardı.

“*Javoyt!*” Arkasında bir lanet okundu ve Rune dizginleri ondan almak için uzandı. “Başlarınızı eğin!” diye haykırdı Büyücü. “*Farash!*”

Köpekler öyle hızlı öne atıldılar ki Mila neredeyse Pípa'nın üzerine kapaklanıyordu.

"Yine o, değil mi?" diye bağırdı Pípa vahşice. Mila'nın cevabı kardeşinin şapkası tarafından boğuldu; Pípa'yı kendine çekti. Yaşarmış gözlerle bulutlara yaklaştıklarını gördü, yokuş onları gökyüzüne yönlendiriyordu. Rune onları körlemesine götürüyordu – sırtın düz mü yoksa sağa ya da sola mı devam ettiğini kestirmek mümkün değildi.

Loş ışıktaki sönük olan gölge tekrar tekrar daireler çiziyor, durmaksızın büyüyordu. Sonra tıpkı ani bir rüzgâr gibi devasa bir hâl aldı ve Mila yüzüne doğru bir esinti hissetti, bir kanat çarpma sesi duydu ve Rune acı içinde haykırdı.

"Çekil git!"

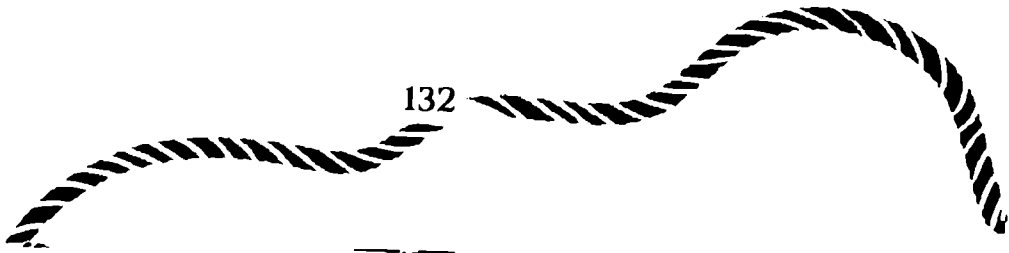
Mila'nın başının arkasına yumruk kadar sert bir darbe indi ve parlak acı noktalarının arasından dizginlerin gevşediğini ve çırpındığını, köpeklerin yavaşlayıp bayırın kenarına doğru saptığını görerek sendeledi.

Kartal onlara saldırmıştı! Dizginlere uzandı ama ayaklarını dövdüler ve onlara ulaşamadı. Nefesi kesilen Rune arkasında küfürler savururken o da gözlerini kırpıştırıp görüşünü düzeltmeye çalıştı.

Köpekler bir anda hızlandı ve dümdüz koşmaya başladı.

"Daha hızlı, Danya! *Farash*, Dusha!"

Pípa dizginleri kapmış onları zorluyordu, tiz sesi dağların ötesinde çan gibi çınlıyor, dizginleri tekrar

tekrar vururken babasının yüzüğü başparmağında parlıyordu. Mila, Oskar'ın bıçağına uzanmak istedi ama Pípa'yı bırakmaya cesaret edemedi. Ağırlığını dengeleyemezse hepsi tepeden aşağı uçardı.

Kartalın gölgesi yine bir tarafta belirdi ve Mila siyahımsı bir parıltının yandan ona doğru uçtuğunu gördü. Rune kükürt şişelerinden birini fırlatmıştı. Altın gözlerinde siyah pırıltı patlarken kartal çığlık atarak uzaklaştı.

“*Farash!*” diye bağırdı Pípa ve köpekler çağrısına yine uydular. Yukarı çıkmaya devam ettiler.

Bulut kümesini yararlarken Mila'nın nefesi kesildi. Köpüren bir akıma çarpmak gibiydi. Soğuk, derinliklerine sızdı, tıpkı buzun kayadaki çatlakları yarıp onu bölmesi gibi. Kemiklerini yalıyordu sanki.

Çaresizce etrafına baktı ama sisin içinde burnunun ötesini güçbela görebiliyordu. Bir süre sonra kardeşinin omzuna hafifçe vurdu.

“*Stuta,*” diye fısıldadı Pípa ve köpekler nefes nefese durdu. Üçü de yere çöktü. Mila'nın uylukları titremeye başladı ve Rune onu taşımak için nazik ellerini koltuk altlarına koydu. Mila'nın tek görebildiği beyazdı, tek duyabildiğiye bulutu etraflarında döndüren rüzgârın kara uğultusu.

Kartalın darbesinden yayılan acı olmasaydı vücudunun taş kestiğini düşünebileceği kadar çömelik kaldılar. Pípa nefesini tutuyordu ve Mila kollarını ona doladı, kardeşinin kapana kısılmış bir tavşan kadar hızlı atan nabzını hissedene kadar yüzünü Pípa'nın atkısına gömdü.

Sonunda Rune, Mila'yı tutmayı bıraktı ve onu nazikçe yukarı itti. Karşılığında Mila da Pípa'yı itti ve doğruldular, baldırlarına kramplar giriyordu.

"S-sa-nırım gi-gitti," dedi Pípa, dişlerindeki takırda-
ma sözcükleri bozuyordu.

"Hareket etmeliyiz." Mila kardeşinin parmaklarını dizginlerden çözmeye çalıştı. "Bırak, Pípa. Her şey yolunda."

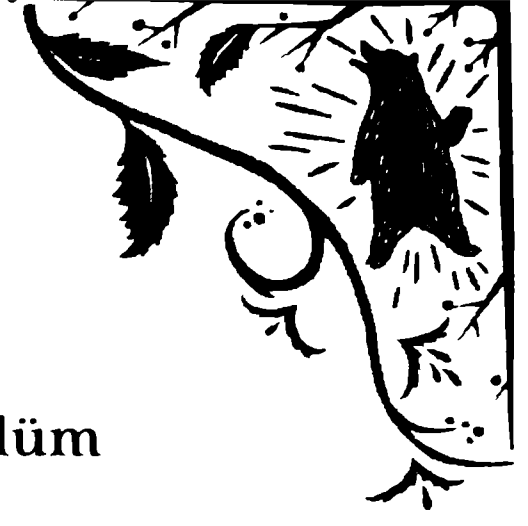
Pípa titremeye başladı ve Mila ayaklarını çözüp onu bir bebek gibi kucağına almak istedi. Onu asla getirmeliydi, böyle tehlikeli ve belirsiz bir yolculuğa çıkmasına asla izin vermemeliydi.

İçinde kendine karşı şiddetli, fokurdayan bir tiksinti kabardı ama Mila bu duyguyu bastırdı. Zaman yoktu. Bir yerde, olasılıkların ötesinde, abileri altınla bağlanmış, intikamcı bir ruh tarafından tuzağa düşürülmüştü. Ona ulaşmaları gerekiyordu. Tüm bunlar bir hiç için olamazdı.

Zihninde Sanna'nın keskin kahkahasını duydu. *Evet, acele et, Mila. Ayı, kardeşimizin ruhunu çalmadan. Çünkü bu kesinlikle muhtemel, değil mi?*

Mila doğruldu. Omurgası acıyla katırdadı, bir ilmik gibi gerilimi çözüldü. *Onu kurtaracağım, Sanna. Bekle ve gör.*

On Dokuzuncu Bölüm

Bovnik

Güneş, onlar buluta dalmadan önce hızla batıyordu ve etraflarındaki hava gitgide kararıyordu. Mila dizginleri eline alıp köpekleri tekrar yola koştı. Danya ile Dusha'nın kuyrukları dikleşti ve öne atıldılar, dizginler öyle gerildi ki Mila eldivenlerinin kalın oluşuna sevindi.

Sonunda bulut örüntüsünü kırabildiler. Mila kartalı arandı ama hiç iz göremedi. Üzerlerinde uzanan gökyüzü boştu: ne kuş ne bulut, hiçbir şey. Bunun yerine değişen bir dünya vardı. Pípa dişlerinin arasından bir ıslık koyuverdi.

"Bu... bu..."

Durdu çünkü bunu anlatacak kelime yoktu. Güneş batıya doğru alçalırken gökyüzünü bulutyemişleri gibi turuncuya boyuyordu. Önlerinde bir bulut denizi, Mila'nın bildiği gökyüzüne hiç benzemeyen sonsuz, uçsuz bucaksız gökyüzünün altında dağların zirveleri vardı; alacakaranlığın grisi aydınlanıyor ve onları tekrar karanlığa boğuyordu. Bu, sıcaklığı olmasa da rengârenk

bir günbatımıydı. Ve şimdi fark ediyordu ki ufku daha önce hiç görmemişti.

Ama işte oradaydı. Dünyanın kenarı başka bir kenarla buluşuyor ve güneş orada batıyordu. Peki bu, buzda bir kırılma mıydı? Kuzey ufkunda bir don gibi parlayan bu dünya ile öbürü arasında gidip gelen bir ada mı? Mila gözlerini kıstı ama buz parlaktı, gözlerini acıttı.

“Burası Bovnik mi?” Pípa yakın mesafeyi işaret ediyordu. “Annemin memleketi?”

Mücevherli bir ağacın kökleri gibi, önlerindeki ikiz tepelerin üzerinde neredeyse terk edilmiş şehrin seyrek ışıkları vardı. Günbatımında çatılar parıldadı ve Mila, annelerinin onlara günbatımında dağların güneşi deldiğini ve ışığını binalardan aşağı damlattığını söylediğini hatırladı. Ve her şeyin üzerinde, dağların arasında dengelenmiş iskambil kâğıtları gibi duran ticaret platformu dönüyordu.

“Burası rengin saklandığı yer,” dedi Rune. Sesi zayıf ve uzaktan geliyordu. Mila kartalın darbesini hatırladı ve Rune’a da çarpıp çarpmadığını merak etti.

Güneş battıkça Bovnik daha da parladı. Şehir kuzeybatıya bakacak şekilde inşa edilmişti, epeydir gelmeyen uzun yaz akşamlarının tadını çıkarmak için. Tıpkı annesinin dediği gibi güneşin şehre çarptığını, onu altın ve turuncuya boyadığını hayal edebiliyordu.

Yol, iki tane sekizli köpek kızıağının yan yana geçebileceği kadar geniş bir dağ yamacına açıldı ve kızak ayakları parlak buzun derinliklerine girip ilerleyişlerini

hızlı ve pürüzsüz kıldı. Geniş bir dönemece geldiklerinde güneş ufku doldurdu ve bir anda yok oldu.

“Durmali mıyız?” diye sordu Mila. Yol ne kadar iyi olursa olsun karanlıkta ilerleme fikrinden hoşlanmıyordu.

“Garip,” dedi Rune. “Şimdiye kadar yanmış olması gerekirdi. Bekle.” Mila onun bir şey aradığını duydu. Bir şişe kükürt çıkardı ve onu dağın yamacına yerleştirilmiş bir oluğa fırlattı. Oluk iki yönden alev aldı.

“Nasıl?..”

“Yağ,” dedi Rune, Mila derin bir nefes alıp dağın etrafına yayılıp gözden kaybolan ateşi izlerken. “Eskiden meşaletaşıyan onu her gece günbatımında yakardı.” Sesi endişeli geliyordu.

“Yağ mı? Sırf ışık olsun diye mi yakıyorlardı?”

“Her şeyden bol miktarda vardı,” dedi Rune. “Böyle bir israfın iyi olduğunu düşünürlerdi; etkileyici olduğunu.”

Mila, ses tonundan onun etkilenmediğini anlayabilse de kendisi etkilenmişti. Bu israftı –tabii ki öyleydi– ama aynı zamanda yoldan geçerken ışık olması akıllıca ve rahatlatıcıydı.

“Daha önce buraya geldin mi?”

“Ruhum geldi.”

Pipa küçük bir kahkaha patlattı. “Ruhun mu?”

“Hı hı. Rüyanda uçtuğunu gördüğün zamanlar var ya?”

“Evet.”

“Tıpkı onun gibi ama benim ruhum gerçekten uçu-
yor.”

“Ya da sadece rüya görüyorsun,” diye mırıldandı Pípa, sadece Mila’nın duyabileceği kadar sessizce.

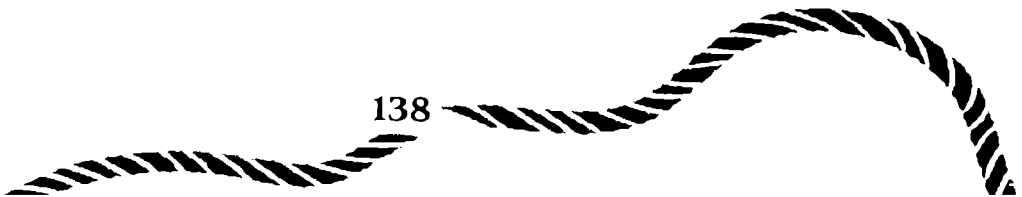
Dağın etrafında, bayırdan gördükleri evlerin altın-
dan döndüler. Sadece bir avuç küçük yuvarlak pence-
rede ışık yanıyordu. Dağın yamacından kıvrılan arı ko-
vanlarını andırıyorlardı.

“Mağaralar,” diye açıkladı Rune. “Kayadaki doğal
kırılmalardan inşa edilmişler. Kıvrımlı duvarlar rüzgâr
tarafından sökülmelerine engel oluyor.”

Mila, bal arayan bir ayı gibi dağın yamacını tırmala-
yan, evlerin içine uzanan devasa elleri hayal etti. Kar-
talın onlara saldırdığını ve adını söyleyen o kalın sesi,
kafasına uzanıp mengene gibi sıkın eli hatırlayınca vü-
cudunu bir ürperti sardı.

En sonunda, kayalara oyulmuş ve iki büyük meşa-
le ile aydınlatılan bir dizi kapıya ulaştılar. Mila köpek-
leri durdurdu. Rune ayaklarını çözüp kayaktan indi.
Mila’nın fark edemeyeceği kayadaki bir parmaklığa yü-
rüdü ve uzandı. Mila bir kolun çekildiğini duydu ve ar-
dından gök gürültüsü kadar yüksek bir gıcırdama geldi
ve kapılar ortadan açılmaya başladı.

Mila, “Menteşeleri yağlamak için biraz yağ ayıracak-
larını düşünüyor insan,” diye fısıldayınca Pípa kıkırda-
dı ama Pípa’nın ayak bileklerini çözmek için diz çöken
Rune’un yüzü ciddiydi.

“Buradan sonrasını yürüyeceğiz. Siz ikiniz sessiz olun ve yanımdan ayrılmayın.”

Mila köpekleri koşumlarından kurtarınca ikisi de silkelendi ve eriyen buzlar kürklerinden saçıldı. Dusha esnedi ve Danya Pípa’nın yanına giderken o da onun yanında durdu.

“İyi kız, Dush-Dush,” diye mırıldandı Mila, şehre girerlerken elini sıcak, yumuşak kafasına koyarak. Bacakları bütün gün kaymaktan zayıf düşmüştü ve yürümek, yüzmek kadar tuhaf geliyordu. Vücudunun kaymak için çömelmeye ve ciğerlerinin yetersiz havaya bu kadar çabuk alışması tuhaftı.

“Herkes nerede?” dedi Rune neredeyse kendi kendine. Dağ eğimli ve taraçalıydı. Üzerinde durdukları taraça en genişiydi ve dağdan, bir çıkıntının üzerine uzanıyordu. Evler yakından daha da çok kovana benziyordu, yuvarlak duvarları kâğıt gibi pürüzsüzdü. Sonraki daha dar bir taraçaydı ve on beş metre kadar üzerlerinde duruyordu ve Mila onun tahtadan yapıldığını, dikmelerin üzerinde çapraz geçişlerle döşenmiş olduğunu gördü. Ama görünürlerde kimse yoktu.

“Belki kış gelince gitmişlerdir,” dedi Mila. Annele-ri onlara madenlerde kışın ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmıştı.

“Belki de Ayı onları korkutup kaçırmıştır,” dedi Pípa. “Ruh rüyaların sana buranın terk edildiğini göstermemiş miydi?”

“Göstermediler,” dedi Rune, küçük kızın sesindeki

alayı kaçırmış gibi görünüyordu. “En azından kimsenin soru sormaması yukarı çıkmayı kolaylaştırıyor.”

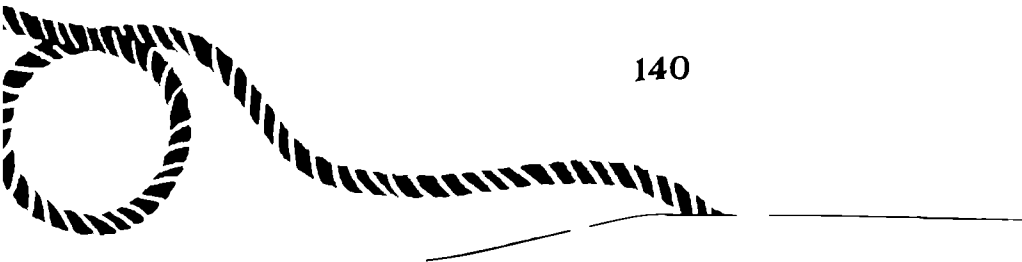
Ayı için de kolay, diye düşündü Mila boynunu uzatırken. “Nasıl çıkacaksın?”

“Basamaklar var,” dedi Rune.

O yürümeye başladı ama Mila geride kaldı. Buraya gezmeye gelmemiştir.

“Thule’ye nasıl gideceğiz?”

“Göreceksin,” dedi Rune sessizce. “Hadi gidelim.”

Yirminci Bölüm

Tırmanış

Basamaklara doğru ilerlerlerken pencerelerden birkaç yüz onlara baktı. İnce ve sinsi bakışlıydılar, Mila onlara bakar bakmaz bakışlarını kaçırıyorlardı. Mila, burada hayatta kalmakla çok meşgul olduklarını varsaydı: Kimseyle ilgilenmiyorlardı, hatta ayı ebatlarındaki bir adamla bile.

Şehir, içini birden evine duyduğu bir özlemle doldurdu. Ormanı özledi, babaları gittikten sonra bile dördü beraberdi. Ne olursa olsun birbirleriyle ilgileneceğine söz vermiş dört kişi. Etrafınızda kimin ya da neyin olduğunu umursamadığınız bir yerde yaşamayı hayal dahi edemezdi.

Oskar'ı kurtarmalıyız, diye düşündü korkusuzca. Her şey eski hâline dönmeli.

Bazı ahırların açık kapılarının önünden geçtiler ve Mila içeri baktığında bir düzine midillinin bir yalaktan su içip donmuş saman yığınlarından otlandığını gördü. Biri diğerlerinden daha iriydi, siyah yelesi ve kuyruğu olan bir at.

“Sanırım bunlar ona ait!” diye haykırdı Mila. “Oğlanlar midillilerdeydi. O da bundaydı.”

Rune içeri bakmak için eğildi. “Muhtemelen. İhtiyacı olanı alır ve artık ihtiyacı kalmadığında bırakır. Gerçi onlarla ilgenirler. Burada hâlâ birkaç kişi var, gördün mü? Muhtemelen ayrılamayacak kadar fakirler.” Çevresine bakındı. “Köpekleri de burada bırakmalıyız.” Dusha şimdiden etrafı kokluyor ve yalağa doğru ilerliyordu. “Biz tırmanırken çantalara göz kulak olabilirler.”

Mila’nın eli Dusha’nın koşumlarını daha da sıktı. Bunu düşünmemişti, tabii ki Thule’ye onlarla gelmeyeceklerdi.

“Burada güvende olacaklar,” dedi Rune nazıkçe.

Mila başıyla onayladı ve dizlerinin üzerine çöktü, kollarını Dusha’nın boynuna dolayıp sıcak büskivimsi kokusunu içine çekti. “Uslu ol, Dush-Dush.”

Dusha boğazının arkasından gelen bir sesle sızlandı ve Mila’nın kucağına iyice sokuldu. Pípa da Danya’ya sarıldı ve ardından iki kız kardeş köpekleri içeri götürdü. Rune çantaları açmaya başladı, bir sürü şişe ve birkaç garip küre çıkarıp paslı bir menteşe gibi tıkırdayana kadar kemerine bağlı bir keseye doldurdu.

Mila küreleri işaret ederek, “Bunlar ne?” diye sordu. Sabun köpüğünü andırıyorlardı, sadece dışları daha kalındı.

“Nefes-yumakları,” dedi Rune ama Mila için hiçbir şey ifade etmedi bu. Kız çantasını ahırın köşesine bı-

rakmadan önce Oskar'ın bıçağını ve iki altın kordonu kontrol etti.

Dusha'yla Danya hâlâ içmekle meşgulken Rune kolunu çekiştirdi.

"Hadi gel," dedi hafifçe. "Dikkatleri dağılmışken. Böylesi daha kolay."

Mila başıyla sessizce onayladı ve Rune kapıyı kapatırken Pípa'nın onu çıkarmasına izin verdi. Göğsünün içinde bir yırtılma oldu. Dusha ve Danya onlarlayken, evin bir parçası yanlarında yolculuk ediyorlardı sanki. Pípa'nın elini daha da sıkı kavradı.

Merdiveni andıran basamaklara ulaştılar; dağın yamacına ayak yükseliğinde aralıklarla kesilmiş daha açık gri kaya parçaları. Basamaklar yıllarca kullanılmaktan çukurlaşmıştı ve aralıklarla yanan meşaleler onları buzdan korusa da tehlikeli derecede kaygan görünüyorlardı.

"Platformlar neden alev almıyor?" diye sordu Pípa.

Rune kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Pípa işaret etti. "Tahtadan yapılmışlar. Meşalelerin bu kadar yakın olması tehlikeli değil mi?"

"Tahta değiller. Kemikten yapıldılar."

"Hiçbir şeyin o kadar büyük kemiği olamaz."

"Balinaların olur," dedi Rune. "Büyük olanlar kaburgaları."

Mila'nın gözleri büyüdü. Artık platform payandalarının kavisli olduğunu ve daha küçük kemiklerle çatılmış olduğunu görebiliyordu. *Balinalar*. Annesi ona

balinaların kocaman olduğunu, bir tanesi avlandı mı koca köyleri haftalarca besleyebileceğini ve meşalelerini yakabileceğini söylemişti ama Mila yine de içinde ağaç büyüklüğünde kemikleri olan bir şey hayal etmemişti.

O derece büyük bir şeyin yüzdüğünü hayal etti –*içinde yüzlerce balina varsa deniz ne kadar büyüktü kim bilir!*– bir gemi kadar geniş açılan bir ağzı ve yelken büyüklüğünde bir dili. Bu, Sanna’ya bile dilini yuttururdu. Ellerini göğsünün iki yanına koydu. Kalın pelerini ve kışlık yeleği içinde bile göğüs kafesinin tamamı o kemiklerden birinin genişliğine ulaşmıyordu.

“Hadi tırmanalım,” dedi Rune.

Mila’nın bacakları kaymaktan dolayı ağrıyordu ve balina kemiklerinin boyutu aklını almıştı. Nasıl yapılabileceğini –ne tırmanışı ne de kurtarışı– kestiremiyordu.

Bunu aklından çıkarmaya ve kolun, sonra bacağın, sonra diğer kolun, diğer bacağın hareketine, yavaş yükselişin çekişine ve itişine, düzensiz nefesine odaklanmaya çalıştı. *Aşağı bakma*. Her neyse, Rune onları buraya kadar getirmişti. O olmasaydı Mila hâlâ Stavgar’da, Oskar’ın onları isteyerek terk etmediğinden emin ancak onun peşine nasıl düşeceğini bilmiyor olacaktı.

Sonunda ticaret platformuna ulaştılar. Mila’nın kolları titriyordu. Ne kadar derin nefes alsa da yeterince hava alamıyordu. Pípa kaburgalarını tutarak benzer bir acıyla baktı. Hava görünür şekilde azalmıştı, deniz tuzuyla doluydu ve ciğerlerinin daha fazlası için nefes nefese kalmasına neden oluyordu. Rune kendini zarifçe

tepeye çekti ve düzenli bir şekilde nefes alarak dikildi. Hiç yorgun görünmüyordu.

“Başardık,” dedi Rune ve Mila onlara bakındı. Ticaret platformu boştu, madenin boş ağzının üzerinde uçsuz bucaksız bir alandı sadece. Kapıların açılmasını andıran garip bir gıcırdama onlara doğru geldi: Buzdan kafesinde inleyen deniz. Burada meşale yoktu ama onlara ihtiyaç duymuyorlardı çünkü gökyüzü yıldızlarla doluydu, şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazla yıldızla.

Şurada burada bulutlara benzeyen ama göz kamaştırıcı ve parlayan yıldız tozu tüy gibi inceydi. Gökyüzü gerçekten parlıyordu. Bazen gökyüzü ateşinde olduğu gibi, özellikle soğuk ve açık gecelerde gökyüzünü yalayan renkli alevler gibi değil, sanki güneş parçalanmış ve binlerce parçaya bölünmüş gibi.

Evdeyken Mila’nın gökyüzü manzarası ağaçlar tarafından gizleniyordu –gözlerinin üzerine parmaklar gibi örtülmüş ağaçlarla dolu gökyüzü parçaları– ama burada kendisini ışıkla delinmiş, dev bir ters çevrilmiş kâsedeymiş gibi hissediyordu. Yıldızlar göz alabildiğine yayılıyordu ve orada, kuzey olması gereken yerde camsı bir şey parlıyordu. Donmuş Kuzey Denizi. Peki o katı bir şey miydi ki, uzak ufukta bir kara izi miydi?

“O?..”

Rune, keskin kış yıldız ışığında her zamankinden de fazla Ay’a benzeyen solgun gözlerini kıstı. Donmuş gibiydi, sadece nefes alıp verme hareketi ona ihanet ediyordu.

“O, Thule mi?”

Başıyla onayladı.

“Oraya nasıl gideceğiz?”

Rune sağlarında iple çevrili bir yarığı işaret etti. Mila gidip aşağı bir göz atı.

Ve daha aşağı.

Daha da aşağı.

İpi kavradı, dengesi sert bir kayada değil de denizdeki bir gemide duruyormuş gibi bozuldu. Dağdan aşağı bir şelale dökülüyordu ve çok çok aşağıda buzun altından bir nehir akıyor, beyaz köpük kayalara çarpıyor ve su Mila’nın koşabileceğinden daha hızlı akıyordu.

“Nehir mi?”

Mila, gecenin içinde gözden kayboluncaya kadar nehrin akışını takip etti. Kuzey’e. Buz tutmuş Kuzey Denizi’ne doğru. Abisinin beklediği adayı avuçlarının içine almış denize.

“Tekneye ihtiyacımız yok mu?” Dengesizce geriledi. “Buzu kırmak zorunda mıyız? Niye buraya tımandık?”

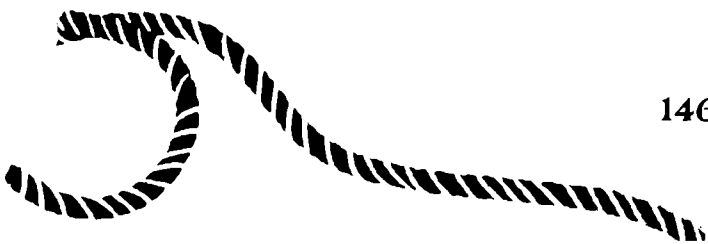
“Doğru akıntıyı bulmamız lazım. Ayı’nın Thule’ye ulaşmak için yerleştirdiği akıntıyı.”

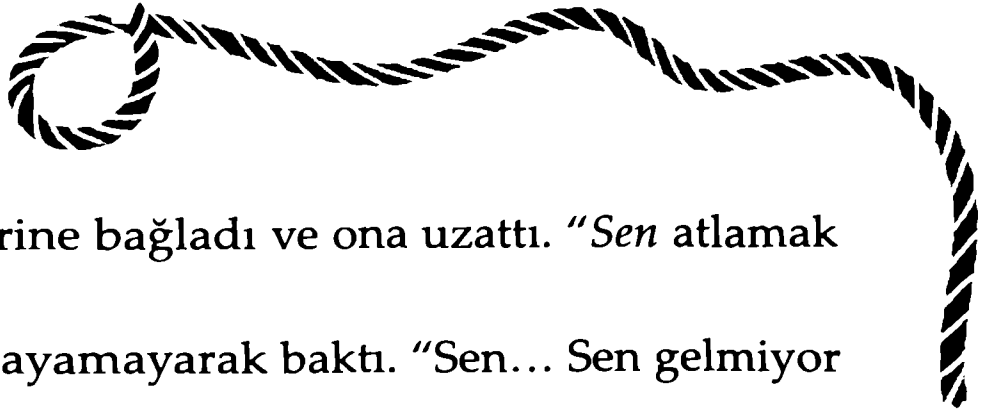
“Doğru akıntı mı? Bunu nasıl bileceğiz?”

Rune gülümsedi. “Ayı’nın en sevdiği renkte. Ama ona ancak yeterince hızlanırsan ulaşabilirsin.”

Mila şelaleye baktı, oğlanın sözlerini sindiriyordu. “Atlamak zorunda mıyız?” Büyücü başını eğmiş, keme-rini çözüyordu. “Rune?”

Oğlan kesesinden beş küre çıkardı –nefes-yumakla-

nı– onları kemerine bağladı ve ona uzattı. “*Sen atlamak zorundasın.*”

Mila ona anlayamayarak baktı. “*Sen... Sen gelmiyor musun?*”

Rune ona bakmıyordu.

“*Rune, sen neden gelmiyorsun?*”

“*Çünkü burada yapmam gereken bir şey var,*” dedi sonunda başını kaldırıp onunla göz göze gelince. Bakışları sabit, hüznü doluydu. “*Açıklayamam ama yalnız başına devam etmek zorundasın.*”

“*Yalnız olmayacak,*” dedi Pípa, Mila’nın elini tutarak ama Mila onun elini savuşturdu, hâlâ Büyücü’ye bakıyordu.

“*Ne yapman gerekiyor?*”

Rune öne gelip kemeri kızın beline bağladı. O kemeri bağlarken ellerine aptal aptal baktı ve nazik sözlerini dinledi: “*Güven bana, Mila. Ve dinle, sadece bunlara ihtiyacın olacak. Şelaleye girdiğinde nefes-yumaklarını kullan. Ardından, Thule’ye ulaştığında...*”

Mila, Rune’u kulaklarına dolan kanın uğultusu arasından duyuyordu. Bunu onsuz yapmak istemiyordu. O olmadan yapamazdı. Thule’de bulacaklarını –garip ve korkunç şeyler– anlatırken çığlık atmak, ona bağırarak ve o bahsettiği şeylerle yalnız yüzleşmemesi konusunda hemfikir olana kadar onu sarsmak istedi.

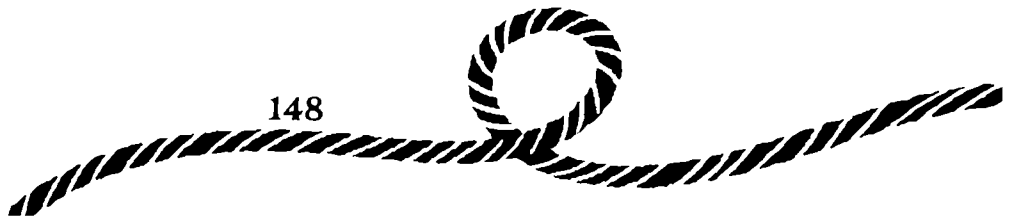
“*Anladın mı, Mila?*” Ona çok yakın duruyordu, hâlâ isli elma ve ot kokuyordu. Ellerini nazikçe tuttu. “*Bana tekrar et.*”

Fakat o anda yanında bir sıcaklığın nabız gibi atma-ya başladığını fark etti ve nefesi kesilerek Büyücü'den uzaklaştı. Elini pelerinin cebine soktu ve kordonların tıpkı donmuş figürün, kurtların ve kartalın yakınlarında olduğu zamanki gibi sıcak olduğunu hissetti. Esniyolardı da, Mila birini çıkardı. Parlıyordu.

Rune ve Mila birbirlerine bakakaldılar, Pípa şokla açılmış gözlerle taş basamaklara doğru ilerlerken hepsinin korkusu dışarı yansıyordu.

“Sanna!”

Yirmi Birinci Bölüm

Düşüş

Mila arkasını döndü, Pípa'nın hayal gördüğünden ya da yanıldığından emindi. Fakat ablaları gerçekten de mavi elbisesi ve kürk işlemeli perlerinini giymiş, Geir'in broşunu takmış, son basamağa tırmanıyordu. Ayağa kalktı ve doğrudan Mila'ya baktı. Yüzü fırtına bulutları ve şiddetli yağmur gibiydi.

"Sanna!" diye bağırdı tekrar Pípa.

Pípa, Sanna'nın eteklerine yapışmak için ileri atılırken Mila bir adım geri çekildi. Sanna küçük kardeşine sarılmadı, orada öylece esrarengiz bir tavırla durdu, gözleri Mila'ya kenetlenmişti. Mila içini ürperten bir huzursuzluk hissetti.

"Sonunda sizi bulduk." Ablalarının sesinde sevinç yoktu. Bir nehir taşı kadar pürüzsüz ve gri-ciddiydi.

"Buldunuz mu?" Pípa kaşlarını çattı. Bir an sonra başka bir figür daha platforma çıktı ve Mila, Kontes'in sert yüzüne baktı.

"Merhaba Rune," dedi Bretta. "Bizi ne hoş bir kovalamacaya sürükledin."

“Sizi hiçbir kovalamacaya sürüklemedik,” dedi Rune. “Takip etmenizi biz istemedik.”

“Vasisi olduğu kişilerden en küçük ikisinin, en tehlikeliyle beraber ortadan kaybolduğunu öğrenen bir Kontes başka ne yapabilir ki?”

“O tehlikeli değil!” diye itiraz etti Pípa.

“Tek kelime bile etmedin, Mila.” Sanna’nın suçlaması şimşek gibi patladı. “Oskar’ın yaptığı gibi yüzük bile bırakmadın. Ki onun bıraktığını da yanına aldın.”

“Ben aldım,” dedi Pípa başparmağını kaldırarak. “O, senin olduğu kadar benim de.”

Mila yalvarırcasına, “Gitmekten başka seçeneğim yoktu,” dedi. “Oskar’ın alındığına inanmadınız.”

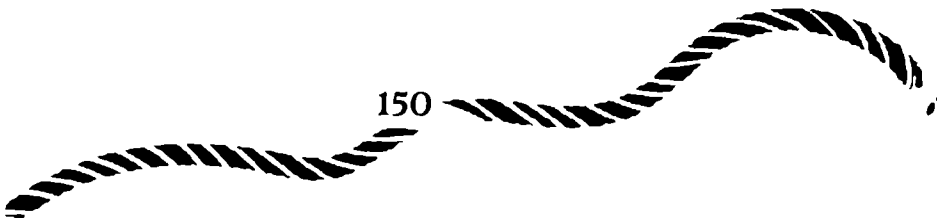
“Çünkü alınmadı!” Sanna’nın göğsü inip kalktı. “O gitti, Mila. Gitti çünkü bizimle yaşamaya katlanamadı. Senin zorlaştırdığın bu hayat...”

Bretta kolunu tutunca Sanna sanki tokat yemiş gibi sessizliğe gömüldü. “Ablanı endişeden neredeyse öldürecektin.” Kadının sesinde kesinlikle tehdit vardı ve Mila kollarındaki tüylerin sanki buz dolu bir küvete dalmış gibi diken diken olduğunu hissetti.

“Bizi nasıl buldunuz?” dedi Rune şüpheyile. “Nasıl yetiştiniz?”

“Geceler ve gündüzler boyunca ilerledik. Bretta size çabucak ulaşmanın benim için ne kadar önemli olduğu nu gördü.” Sanna’nın sesinde Mila’nın tüylerini diken diken eden saygılı bir ton vardı.

“Köpekleriniz bunu nasıl başardı, Bretta?”

“Görünen o ki onların otlarından anlayan tek kişi sen değilsin, Büyücü.” Kontesin ifadesi neredeyse kurt gibiydi, hırlar gibi. Yaklaşırken vücudu gergindi ancak Mila’nın onu izlediğini görünce duruşu gevşedi, omuzlarını geriye attı.

“Gel artık, çocuğum. Büyücü’den uzaklaş.”

“O bizim arkadaşımız,” dedi Mila.

“Neden buradasın, Mila?” dedi Sanna. “Ormandan hiç ayrılmak istemediğini söylediğini sanıyordum?”

“Oskar’ın peşine düşmek zorundaydım.”

“O burada mı? Bovnik’te?”

“Hayır.” Mila tereddüt etti. “Kuzeyde. Thule’de. Bak.”

Ufku işaret etti ancak yıldızlar bulutlarla örtülmüştü ve deniz birden kararmış, durgunlaşmıştı. Etrafa bir ölüm sessizliği çökmüştü.

Bretta biraz fazla yüksek sesle güldü. “Thule mi?”

Mila, Bretta’yı yoksayıp sadece Sanna’yla konuşarak onun anlamasını sağlamaya çabaladı. “Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum...”

“Birileri masallar anlatıyormuş.” Bretta’nın sesine tehlikeli keskinlik geri gelmişti ve gözleri Mila’nın arkasındaki bir noktaya sabitlenmişti. Rune’a. “Bu kızların kafasını ne saçmalıklarla dolduruyorsun, Büyücü?”

“Saçmalık falan değil,” dedi Rune. “Ayı onları Thule’ye götürdü. Ama onları almak için henüz çok geç değil.”

“Kapa çeneni,” dedi Bretta açık açık. “Sana neden inanalım? Seni uzun zaman önce soğuğa atmalıydım.”

“Gerçek bu,” dedi Rune. “Mila onun gerçek yüzünü gördü.”

“Gördüm,” dedi kız. “Sana söylemiştim, Sanna: Ayakları karda batmadı. Adımı söylediğinde başım ağrıdı.”

“Neden her zaman özel olduğunu düşünmek zorundasın?” dedi Sanna tükürür gibi. “Sırf sana Oskar’ın son umudu olduğunu söylediği için bu oğlana inanman da çok acınası.”

“Yeter,” diye tısladı Bretta. “Sizi eve geri götürüyoruz. Hadi gelin.” Uzanıp Mila’nın bileğini demirden bir kavrayışla yakaladı.

“Stavgar benim evim değil!”

“Zamanımızı boşa harcıyorsun.”

“Oğlanların geri dönmesini istemiyor musun?”

Bretta, Mila’yı taş basamaklara sürüklemeye başlarken boş boş güldü. Mila kendini kurtarmaya çalıştı ama bu, akıntıya karşı koymaya benziyordu. Bir an sonra Rune yanlarına gelmiş onları ayırmaya çalışıyordu.

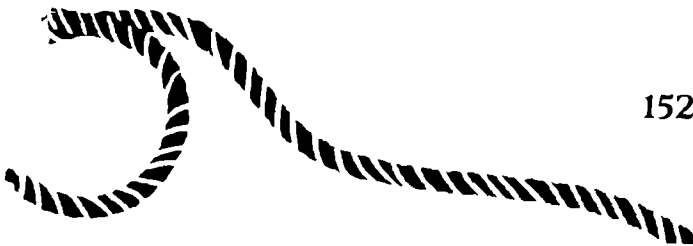
“Bırak onu!”

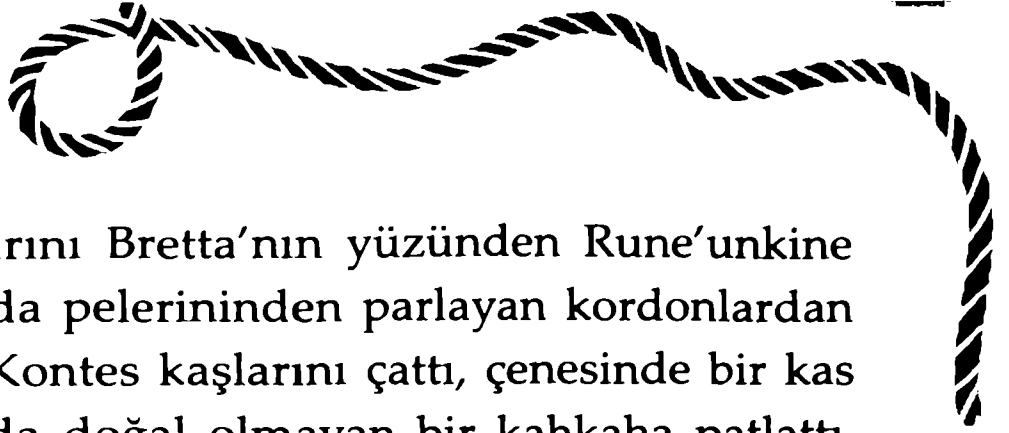
Bretta onu itti ve Rune dengesini sağlayabilmek için onun pelerinini kavradı. Pelerin hafifçe yırtıldı ve altında bir şey parladı.

Bretta pelerinini düzeltmek için atıldı ama geç kalmıştı. Mila kadının bileğine sımsıkı sarılı şeyi görmüştü.

Altın kordon.

“Seni de almış.” Rune’un sesi rüzgârın esmesine sebep olmuş gibiydi.

Mila bakışlarını Bretta'nın yüzünden Rune'unkine çevirdi, sonra da pelerinininden parlayan kordonlardan birini çıkardı. Kontes kaşlarını çattı, çenesinde bir kas belirdi, sonra da doğal olmayan bir kahkaha patlattı. "Ne?"

Rune ayaklarını yere daha sağlam bastı ve daha keskin bir tonla konuştu. "Ayı'yla bir anlaşma yaptın."

Mila, Bretta'nın pelerininindeki yırtıkları tutup çekti ve kollarını ortaya çıkardı. Kordon bileğini dirseğine kadar sarıyordu, o kadar sıkıydı ki derisi boşluklardan fırlıyordu, kızın elindeki kordonla aynı garip titreşimle parlıyordu.

"Ayı'yla anlaşma derken ne demek istiyorsun?" Sanna'nın sesi şüpheliydi.

Rune onu yoksaydı ve gözlerini Bretta'ya kilitledi. Dişlerini göstererek çenesini sıkarken Kontes'in boynundaki tendonlar gerildi.

"Buraya gel, Pípa," dedi Mila korkuyla ve Pípa ona doğru eğildi. Mila onu Kontes'ten olabildiğince uzağa çekti.

"Bizi nerede bulacağınızı böyle öğrendiniz," dedi Rune. "Bize böyle yetiştiniz. Tıpkı oğlan, kurtlar, kartal..."

Mila kendini bir fırtınanın sabit noktasındaymış gibi hissetti. Her şey yavaşladı, sadece kulaklarında bir kükreme duyuyor ve kan vücudunu delip geçiyordu. Tekrar kordona baktı.

"O ne?" diye sordu Sanna.

Bretta, Mila'nın eline baktı; Mila kadının gözlerinin tıpkı kurtlarıntı gibi parladığına yemin edebilirdi. Rune, sanki yaralı bir hayvanla konuşuyormuş gibi alçak, teskin edici bir sesle konuşarak Kontes'le Mila arasına geçerken kız da kordonu aceleyle kemerine soktu.

"Başka seçeneğin olmadığını biliyorum, Bretta. Ama artık onunla savaşılabırsın. Ben sana yardım..."

Bretta uludu ve birden ileri atılıp Rune'a doğru koşmaya başladı. Büyücü yana adım atıp Mila'yı da yoldan çekti ama hepsini kurtarmak için çok geç kalmıştı.

Kontes'in ivmesi Pípa'yı şelalenin kenarına sürükledi. Sanna çığlık attı.

"Pípa!" Mila öne atıldı ve karnının üzerine attı kendini, iki figür gitgide aşağı düşerken ellerini boş yere uzattı. Pípa mücadele etmiş olmalıydı çünkü Bretta ondan uzaklaştı ve kaygan, buzla kaplı kayaya çarptı.

Bir an sonra, Pípa doğrudan çalkantılı suya daldı.

Korkunç, yılan benzeri bir korku Mila'nın içinde yükseldi, keskin dişlerini gösterdi ama Mila bunu kendini hazırlamak için kullandı. Kulaklarını Rune'a, ablasının çığlıklarına tıkadı ve tökezleyerek ayağa kalktı.

Şelaleye doğru baktı. O kara kükreyişe ve dondurucu sise doğru. O imkânsız, buzla kaplı sarp yamaca.

Ve atladı.

The top half of the page is decorated with stylized black line art. It features several thin, curving branches that rise from the bottom and spread outwards. These branches are adorned with small, dark, starburst-like flowers and clusters of tiny dots, suggesting berries or buds. The overall style is minimalist and elegant.

3. Kısım

THULE

Yirmi İkinci Bölüm

Altın Akıntı

Mila özellikle cesur bir insan olmadığını her zaman biliyordu. Balık tutmak için nehirde don kırarken Oskar, Sanna ve babalarına hiç eşlik etmemişti. Ailesi buzun üzerine yatıp onu en ince noktalarından parçalar, buz altlarında uyarı ağlarına dönüştüğünde gülerlerken Mila kıyıda onlara uyarı çığlıkları atardı. Ağaçlara da artık hiç tırmanmıyordu. Tehlikenin uzakta olanını severdi, başkasının dudaklarından dökülen maceraları tercih ederdi. Ve şimdi bile, vücudunun uçtuğunu ve sonra düştüğünü hissederken bakmak istemedi. Gözlerini sımsıkı yumdu, Bretta'nın düşünü hatırladı. Öleceğini adı gibi biliyordu.

Uzaktan Sanna'nın adını haykırdığını duyar gibi oldu ama rüzgârın uğultusu ve suların fışkırışı ablasının sesini boğdu. Düşerken suyun giysilerini ıslatmaya başladığını hissetti, pelerininin onunla beraber ağırlaştığını, rüzgârın yanaklarına vurduğunu ve başlığını başından söktüğünü.

Artık istese de gözlerini açamıyordu. Gözyaşları ve

soğuktan birbirlerine yapışmışlardı, düşüşün gücü gözkapaklarının ardındaki her şeyi bulanıklaştırıyordu. Atladığında midesi platformda kalmış gibi hissetti.

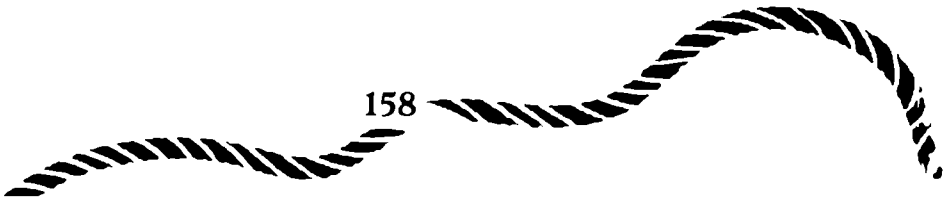
Dibe ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikir edinebilmek için saymış olmayı diledi ama bunu düşünür düşünmez buzlu suyun elleriyle ayaklarına çaptığını hissetti. Bütün düşüş boyunca nefesini tuttuğunu fark etti. Çarpmadan sağ çıksa bile buzun altında hava olmadan uzun süre dayanamazdı.

Mila keskin bir nefes aldı ve bir an sonra tamamen suyun altına gömüldü. Tokat yemiş gibi oldu. Beyni donmuş gibiydi; su pelerinininden o kadar hızlı akıyordu ki iç çamaşırlarıyla bile kalmış olabilirdi. Rune'un vadettiği akıntıya dair hiçbir ipucu hissetmiyordu, yalnızca omuzlarıyla sırtında büyük, ezici bir baskı hissediyordu. Gözlerini zorla açtı. Dondurucu su gözbebeklerine yapıştı, onu yutan karanlıkta Pípa'yı ararken şakaklarına keskin bir iğne battı.

Karanlık ve yağ gibi tiksindirici bir panik vücuduna yayıldı. Pelerini kollarıyla bacaklarına dolandı ve şelalenin baskısından kurtulmasına yardımcı olacağını umarak ondan sıyrılmaya çalıştı ama boşunaydı. Ciğerleri ağrımaya başladı. Kara panikte parlak noktalar belirdi. Boğulmak üzereydi. Peki Pípa, o neredeydi? Mila'dan daha güçlü bir yüzücü olmasına rağmen küçük bedeni onu kesinlikle daha aşağı çekecekti.

Orada!

İleride karanlık suların içinde solgun bir şekil gör-

dü. Birbirlerine doğru yüzdüler ve birden Pípa'nın eli onunkinin içindeydi, diğeriye belini tırmalıyordu.

Tabii ya! Mila, Rune'un onlara hediye ettiği ilk şeyi neredeyse unutuyordu. Kemerden iki küre çıkardı ve birini Pípa'ya verdi. Ağızlarına götürdüler.

Mila'nın dişleri küreyi yakaladı ve bir yemiş kabuğu gibi patlattı. Ama içinde etli meyve ya da sıvı değil, hava vardı. Nemli yosun ve çiy tadında bir hava. Tıpkı kıştan önceki ev gibi.

Tamamını emdi ve ânında etkisini gösterdi. Baş hâlâ dönüyor olsa da patlamalar solup uzak yıldızlara dönüştü. Pípa aşağıyı işaret etti. Mila'nın gözleri fal taşı gibi açılmış ve vücudu o kadar uyuşmuştu ki su neredeyse ılık geliyordu. Bunun soğuğun en tehlikeli ânı olduğunu biliyordu: Onu hissetmeyi bıraktığın an. Pípa'nın işaret ettiği yerde parlayan bir şey gördü.

Hafif, yeşil ve altın rengi, gökyüzü ateşi kadar parlak bir iplik dipteki suyun içinde ve çevresinde bir su samuru gibi oyuncu bir şekilde örülüyordu. Ama başka ışıklar da ona katılıyor, görüşündeki yıldızlar yeniden patlamaya dönüşüyordu ve göğsü nefes için yalvarıyordu. Nefes almak zorunda kalacaktı. Bu bir seçim değildi. Her şeyden daha güçlü bir dürtüydü, yaşamaktan bile. Hava açlığı çeken beyni bile başaramayacağını anlamıştı.

Pípa ağzına başka bir küre getirince Mila onu emip havanın deriden yavaşça ağzına dağılmasına izin vererek daha uzun bir nefes aldı.

Şimdi neredeyse parlak akıntıdaydılar, ıslak bir taş

gibi kara akıntının içinde altın bir dikiş misali geçiyordu. Suyun onları dibe itmesine izin verirken sımsıkı el ele tutuştular.

Sonunda Mila'nın parmak uçları altın akıntıya dokundu ve...

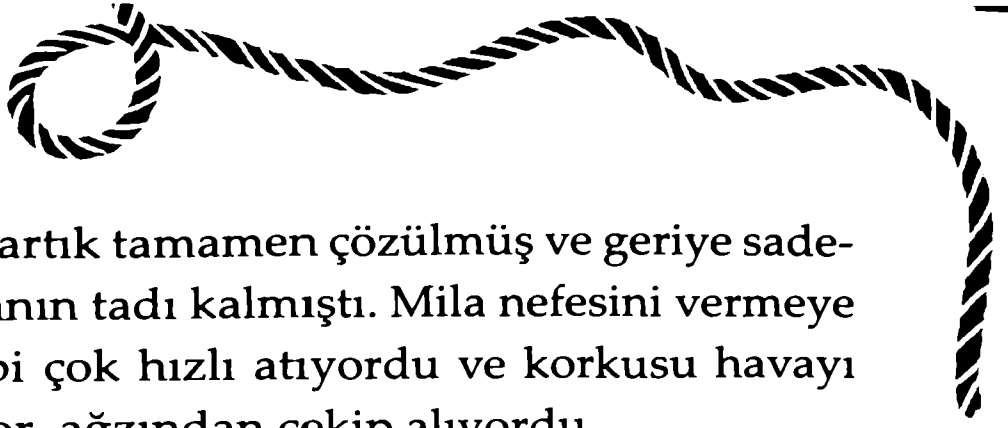
Sanki bir kancaya ya da bir hortumun ucuna takılmış da Pípa'nın elinden kurtulmuş gibi öne doğru savruldu. Bir an sonra kardeşinin elinin ayak bileğinin yakınında olduğunu hissetti.

Altın iplik, onu bütün bütün yutan bir uzunlukta hızla akan bir su gibi görünüyordu. Süratle ilerlerken kulakları çınladı; bu sefer çaresizce gözlerini açık tutmaya çalışsa da zar zor başarabildi. Tek görebildiği, etrafına dolanan altın-yeşil parıltıydı. Pípa'nın kavrayışı dünyadaki tek sağlam şey gibi geliyordu Mila'ya.

Bir yerde kayalar olmalıydı ama hiçbir şeye çarpmadılar, sadece ileri savruldular. Zaten bu su muydu? Rüzgâr gibi geliyordu, etraflarında esip onları sarmalayan bir rüzgâr gibi. Belki üzerlerinde bir yerde bir nehir vardı ve onun üzerinde buz, onun da üzerinde vadinin uzantısı ve nihayet yıldızlarla dolu devasa gökyüzü.

Mila'nın aklına aniden Rune'un ellerini üst üste koyup ona balık pulları gibi üst üste binen âlemlerden bahsettiği görüntü geldi. Belki de bir âlemden diğerine kayıyorlardı. Vücudunun bu kadar hızlı hareket etmesi imkânsızdı, yani belki de yapmıyordu. Belki de kendinden çekilmişti ve şimdi altın ışıktaki kalan, öbür dünyaya giden ruhuydu.

Hava küresi artık tamamen çözülmüş ve geriye sadece eski bir ormanın tadı kalmıştı. Mila nefesini vermeye çalıştı ama kalbi çok hızlı atıyordu ve korkusu havayı ateş gibi yutuyor, ağzından çekip alıyordu.

Yıldızlar görüşünü tekrar deldiğinde ve karanlık ışıgın kenarlarını yutmaya başladığında, altın nakış onları tükürdü.

Işık, parıltıdan göz kamaşmasına döndü. Mila vücudunun düştüğünü hissederken gözlerini tekrar kapadı. Sırtının üzerine sert bir şekilde indi ve sadece birkaç dakika önce emdiği nefesi verdi. Soluğu kesildi ve yanına dönüp kıvrandı. Eldiveninin altındaki zemin yosun gibi yayıldı ve gözlerini açmayı başardığında zeminin tam da öyle olduğunu gördü. Kendini yukarı itti, ciğerleri yavaşça doldu ve Pípa gümbürtüyle yanına inerken gözlerini kırptırdı.

“Bu hayal ettiğimden çok daha kötüydü,” diye hırladı Mila, boynunu ovuşturarak. “Ve en kötüsünü hayal ettiğimi sanıyordum.”

“En azından Rune bize o...” Pípa nefes nefesydi. “Cidden neydi onlar?”

“Nefes-yumakları.” Mila incinmişti ve sırtıyla göğsüne yayılan, bacaklarından aşağı inen ve başının arkasında nabız gibi atan bir ağrı çekiyordu. Hepsinin altında da başka bir acı vardı: Rune onları terk etmişti.

Acı olmasaydı, vücudunu suyun altındaki gökyüzü ateşinde bıraktığını düşünecekti. Sanki öbür dünyada gibiydi çünkü babası her zaman öbür dünyanın böyle

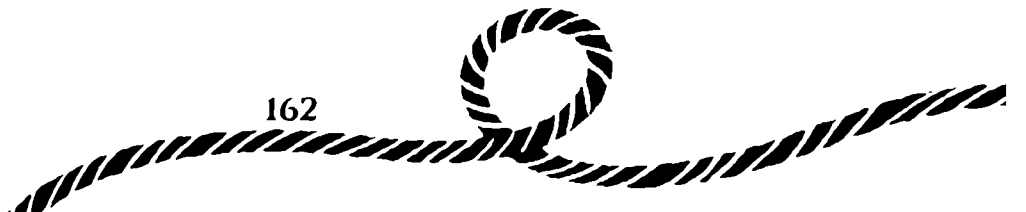

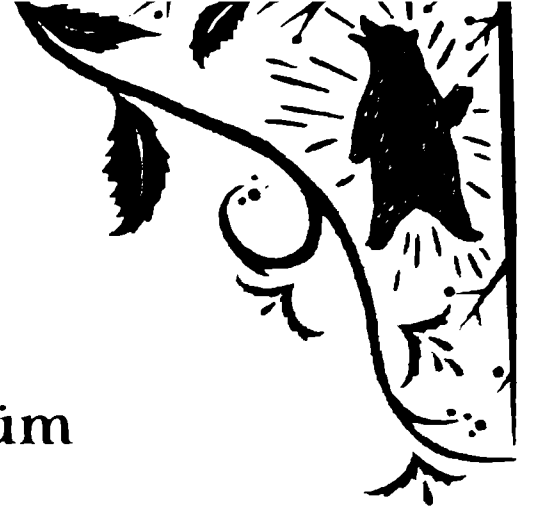
hissettirmesi gerektiğini söylerdi: Eve gelmek gibi. Ve Mila sanki yeniden ormandaki evinde gibiydi.

Etrafta ne kar ne de buz olması dışında. Yeşil yapraklı ağaçlar üzerlerinde yayılmıştı. Rune'un sesi ona doğru süzüldü. *Kışın ötesine açılan yolu bulmalısın...*

"Bu... Yoksa bu?.." Pípa'nın sesi merak doluydu.

Mila birden boğazına takılan yumruyu yutkundu. "Bahar."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Pusula

Mila dünyada bu kadar yeşil olabileceğini, toprağın böyle hissettirmesinin mümkün olduğunu unutmuştu. Bir huş korusundaydılar ve Kalp Ağacı'nın yokluğu dışında tıpkı ailesiyle yıllar önce gittiği koru gibiydi. Çıplak ayaklarının yosuna nasıl gömüleceğini düşünerek elini yosunun üzerinde gezdirdi, annesinin elinin avucunda oluşunu hatırladı...

Onları tüküren nehirden hiçbir iz yoktu, sadece Kalp Ağacı'nın olması gereken yere yerleştirilmiş küçük bir kaya yığınındaki boşluktan çıkan su vardı. Oradan çıkmış olmaları imkânsız görünüyordu. Bovnik neredeydi? Etraflarında sadece ağaçlar vardı. Üzerlerinde ışıkla dolu masmavi bir gökyüzü olsa da güneşten eser yoktu. Bahardı ama bir şeyler yanlıştı. Doğal değildi.

"Oradan nasıl geçtik?" diye sordu Pípa, höyüğün içine bakarak, sesi Mila'nın tıkanmış ve ağrıyan kulaklarına uğultulu geliyordu. Ama o bakarken, suyun kenarları rüzgârlı bir gölün yansımasıymış gibi dalgalanmaya başladı. Pípa kaşlarını çattı ve kolunu çekiştirerek onu

geriye, tepenin yukarısına çekti. Tam zamanında hareket etmişlerdi.

Bir an sonra, altlarındaki yosunların üzerine bir beden atıldı, kuzgun karası saçları kaygandı ve yanaklarına yapışmıştı. Mila nefesini tutup ileri atıldı.

“O bunu nasıl?..” diye başladı Pípa ama Mila’nın gözleri ablalarına kilitlenmişti. Göğsü bile kımıldamıyordu. Sanna nefes almıyordu.

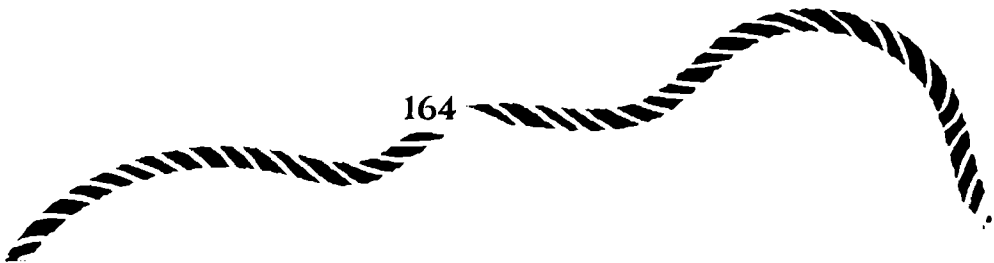
“Sanna!” Ablasının saçını ağzından çekti. Yanakları solgun, gözleri yarı kapalıydı. Mila kulağını Sanna’nın göğsüne götürürken midesi bulandı. Ablasının kaburgalarının altında hafif bir kalp atışı kımıldadı ve Mila bir şehri kaldıracak kadar büyük balina kemiklerini hatırladı.

“Nefes-yumağı!” Pípanın haykırışı paniğini deldi ve aniden küçük kardeşi Mila’nın kemerini son küre için tırmalamaya başladı. Sanna’nın çenesini açıp küreyi içine itti. Mila kulağını ablasının kışlık yeleşinde tuttu, fısıltıların davul sesine dönmesini diledi.

“Hadi, San,” diye mırıldandı Pípa ve Sanna’nın vücudu sanki onu duymuş gibi ürperdi.

Ardından Mila, Sanna’nın omuzlarını tuttu ve onu bir yanına yatırdı ve sanki ciğerlerinde koca bir nehir varmış gibi kızın ağzından sular döküldü.

Mila onun kürekkemiklerinin arasını ovuşturdu, avucunun altındaki kalp atışını hissedebiliyordu. Sanna kusmayı bıraktığında, Pípa kendini ablalarının üzerine attı. İkisini de küçük kollarıyla sarıp öyle bir sıktı ki

Mila nefes almakta zorlanacak bir sonraki kişinin kendisi olabileceğini hissetti.

“Canımı yakıyorsun, Pip,” dedi Sanna boğuk bir sesle ve küçük kardeşlerinin sarılışı gevşedi. “Demin ne oldu? Su – altındı.” Sesi su yüzünden hâlâ kalındı. “Peki neredeyiz?” Dikkatle doğruldu. “Ağaçlar – yaprakları var!”

“Thule,” dedi Mila. “Ayı’nın Oskar’ı getirdiği yer.”

Sanna ona kaşlarını kaldırarak baktı. Mila da aynı şekilde karşılık verdi. “Sadece etrafına bak, Sanna. Bu, bahar.”

Üçü de çevreye bakındı. Merakla karışık bir korkunun yanı sıra Mila karnında bir öfke fısıltısı hissetti. Ayı baharı ormanından almış, buraya getirmişti. Onları sonsuz bir kışa mahkûm etmiş, kardeşlerini çalmıştı. Peki neden? Ne diye?

Sanna’nın kolları kalktı. Mila irkildi ama Sanna onu itmek ya da çimdiklemek yerine neredeyse Pípa’nın yaptığı kadar sıkı sardı. Mila onun soğuk nehir kokusunu içine çekerek, kulağına şimdiye kadar yapılmış en iyi ses gibi gelen nefesini dinleyerek eğilip ona sarıldı.

Başka seslere de kulak kabarttı ama hiçbir şey duymadı. Ormana ölüm sessizliği hâkimdi. Mila’nın sırtından bir korku dalgası yükseldi. Yavaşça geri çekilip etrafa bakındı. “Yola koyulmalıyız.”

“Hangi yöne gideceğimizi nereden biliyorsun?” diye sordu Sanna.

“Her zamanki gibi,” dedi Pípa kendinden emin bir şekilde. “Kuzeye.”

“Ki o da?..”

Mila etrafa hayretler içerisinde baktı. Güneş yoktu, ki zaten Thule’de zamanın aynı şekilde işleyip işlemediğini bilmiyordu. “Babamın bize öğrettiği gibi bir pusula yapabiliriz.”

Sanna ona gözlerini dikti. “Onu hatırlıyor musun?”

“O kadar da küçük değildim,” dedi Mila, Rune’un doldurduğu keseyi ters çevirerek. Üç şişe kükürt ve küçük saksılarda alevyemişiyle aykökü vardı.

“Bunlar ne?”

“Onları bize Rune verdi,” diye yanıtladı, Büyücü’nün adı boğazında takılırken. “Bunu su için kullanabiliriz.” Aykökünü döktü ve boş kabı uzattı. “Pípa, şunu doldurur musun?”

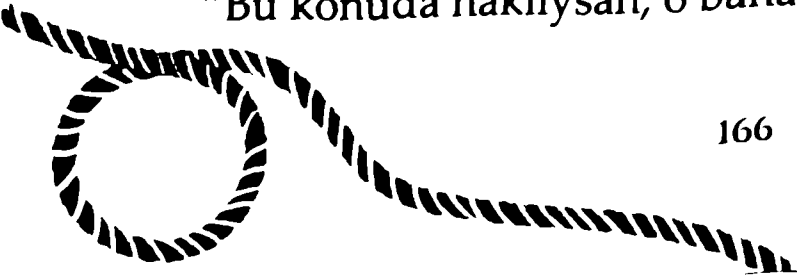
Mila şişeleri ve kapları gözden geçirirken Pípa damlayan suyu olan höyüğe gitti. “Ne bir iğne var ne de metal başka bir şey.”

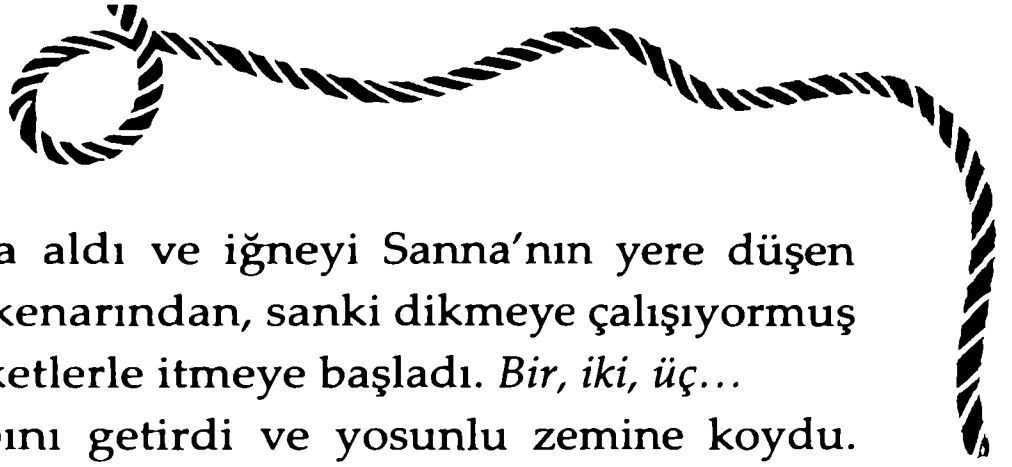
Ona bakan Sanna yüzünü ovuşturdu. “Bir iğne, evet. Ben...” Islak elbisesine baktı. “Bende bu var.”

Geir’in broşuna şefkatle dokundu, sonra da çıkarıp pelerinin yere düşmesine izin verdi.

Mila tereddüt etti. “Kırmak zorunda kalacağım.”

Sanna yutkundu, sonra çenesini kastı. Kopçasını ani bir şekilde döndürdü ve iğne serbest kaldı. Gözleri nemlense de hafif bir gülümsemeyle broşu Mila’ya uzattı. “Bu konuda haklıysan, o bana yenisini yapabilir.”

Mila yavaşça aldı ve iğneyi Sanna'nın yere düşen pelerinin kürk kenarından, sanki dikmeye çalışıyormuş gibi uzun hareketlerle itmeye başladı. *Bir, iki, üç...*

Pípa su kabını getirdi ve yosunlu zemine koydu. "Sen ne?.."

"Şşşt, Pip," dedi Sanna usulca. "Sayıyı karıştırmasına sebep olacaksın."

Mila yüze geldiğinde broş iğnesini dikkatlice suya indirdi. İğne yüzeye yapıştı ve yavaşça, tuhaf bir biçimde dönmeye başladı – bir, iki ve sonunda yerleşene kadar kendi etrafında. Mila gözlerini kısarak ona baktı ve sonra noktanın gösterdiği yere, Pípa'nın oturduğu tarafa geçti.

"Kuzey orası."

"Nasıl?.." diye başladı Pípa.

"Akıntılar," dedi Mila, iğneyi çıkarıp suyu boşaltırken. Sanna kırık broşu uzatıp onu keseye koymasını işaret etti.

"Akıntılar?"

"Gökyüzü ateşi gibi," dedi Sanna.

Pípa kaşlarını çatı. "Kuzey ışıkları mı?"

"Hı hı," dedi Sanna, Mila'nın dağılmış şişeleri toplamalarına yardım ederek. "Nasıl dans ettiklerini biliyor musun? O aslında daha çok güneş ışığı ve havamız arasındaki bir kavga. Akıntılar onları bir araya getiriyor. İğne de aynı akıntıyla kuzeye çekilmeli."

"Bu şekilde olduğunu bilmiyordum," dedi Mila, eli Sanna'ninkinin üzerine koyarak. Broşun onun için ne

kadar önemli olduğunu biliyordu. “Babam bunun büyü olduğunu söylemişti.”

“Öyle sayılır.” Sanna ayağa kalktı ve kardeşinin saçını okşadı. “Yola koyulsak iyi olur.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tanıdık Orman

Yürümek güzeldi ama kışın ayazından baharın sıcaklığına geçişe uyum sağlamak zordu. Mila kıyafetlerini kışlık yeleğine kadar soydu ve hepsi yün çoraplarını çıkardılar. Kürk astarlı botlar Mila'nın ayaklarını kaşındırsa da en azından artık o kadar sıcak değildi.

"Artık inanıyorsundur, Sanna," dedi Mila, Pípa ağaçları sarsıp onunla beraber düşen yapraklarla gülerek hoplayıp zıplarken. "Thule'ye ve Ayı'ya? Hani artık buradayız ya?"

"Aslında başka seçeneğim yok, değil mi? Ben de senin gibi altın nehirdeydim."

"Peki Oskar'ın zorla götürüldüğüne?" diye bastırdı Mila.

"Bilemiyorum." Sanna'nın yüzü asıktı ve gölgelenmişti. "Sonsuz bahar adası... Belki de buraya gelmek istemiştir."

"Neden onun hakkında en kötüsünü düşünüp duruyorsun?"

“Çünkü!” diye haykırdı Sanna. “Annem yüz–” Kendini durdurdu ve bir meşe ağacının ortasında olan Pípa’ya baktı. “Babam yüzünden. İnsanlar gider.”

“Annemin başka seçeneği yoktu,” dedi Mila. “Ve babam...”

“Onun vardı,” dedi Sanna soğukkanlılıkla. “İnsanlar her zaman küçük hayatlarla mutlu olmazlar. Belki de Oskar için yeterli değildik.”

“Küçük bir hayatı olduğunu düşünmüyordu,” dedi Mila hararetle. “Sırf sen bizden nefret ediyorsun diye...”

“Bizden nefret etmiyor,” dedi Pípa, onlar meşenin altından geçerken aşağı inerek. “Ediyor musun?”

“Tabii ki etmiyorum. Benim tek dileğim...” Sanna bir an sustu ve Mila ayaklarıyla eteklerinin yosunlu zemindeki hışırtısını ve ormanın daha büyük, her şeyi yutan sessizliğini dinledi.

“Yolculuk,” dedi Sanna nihayet. “Sana çok kızdım ve endişeden fenalaştım ama bu bile görmeni sağlamadı mı, Mila? Dünyanın çok büyük ve harika şeylerle dolu olduğunu görmedin mi?”

“Ev de öyle,” dedi Mila somurtarak.

Sanna’nın yüzü heyecanla aydınlandı. “Şu dağlar, günbatımı. Ufka kadar uzanan bir günbatımı hiç görmemiştim. Ben hep ağaçların arasında kaldım. Dünya çok büyük ve biz onun çok küçük bir bölümünde yaşıyoruz.”

Mila buna diyecek bir şey bulamıyordu. Bitmek bitmeyen ağaçların arasında sessizce yürüdüler.

“Daha ne kadar var?” diye homurdandı Pípa bir süre sonra.

“Emin değilim, Pip. Daha önce hiç durgun bir bahar adasına gitmedim, ya sen?” diye takıldı ona Sanna, eteklerini bacaklarının arasına sıkıştırıp birbirine bağlayarak bol pantolon hâline getirdi. Atılğan görünüyordu, kuzgun karası saçları kurumuş ve yüzünden geriye çekilmişti ama Mila bunu ona asla söylemezdi. Elini kendi buklelerinin arasından geçirdi ve parmakları hemen yumurta büyüklüğünde bir düğüme takıldı.

Mila nahoş bir uyanıklık hissetti, sanki gözkapakları kiprit çöpleriyle açık tutuluyordu ve teni vızıldayan böceklerle karıncalanıyordu. Rune ona ne beklemesi gerektiğini az çok anlatmıştı ama yine de hiçbir şeyin kesin olmadığını biliyordu.

Bakışlarını ayaklarının altındaki yosuna sabitledi; kış yeleşinin kaşıntısı, koşturan zihninden hoş bir uzaklaştırıcıydı.

“Orada!” Pípa aniden işaret ederek bağırdı. Sanna nefesini tuttu. Mila başını kaldırdı. Gördüklerinden emin olmak için gözlerini birkaç kez kırptırması gerekti. Bu, Rune’un platformda ona anlattığı garip şeylerden biri miydi? Anlattıklarından başka neler bulacaklardı?

Bir esintiyle buğday gibi dalgalanan –mor, kırmızı ve mavi– kır çiçekleriyle dolu bir tarlanın ortasında çıplak bir tepe yükseliyordu. İlkbaharda Kalp Ağacı’nın etrafında açan çiçeklerdi ama burada çok gür ve çok uzunlardı, öyle ki Mila onların büyümlü olduğundan emindi.

Tepe rengârenk, sakın bir denizde mahsur kalmış bir adaya benziyordu. Mermer gibi bembeyaz parlıyordu.

“O da ne?” diye sordu Sanna.

“Ayı’nın mağarası,” diye fısıldadı Mila.

“Oskar orada mı?”

Mila başını sertçe salladı. Şimdiye kadar korkmayı unuttuğunu fark etti. Eldbjørn Ormanı’nda ağaçların karla ağırlaşmasına ve nehrin parmak kalınlığında buz tabakasının altına hapsolmasına rağmen, ormanda yürümek evde olmak kadar rahat gelirdi. Burada, bir bahar ormanında yürürken, bu adanın hiçbir haritada olmadığını unutmak kolaydı. Şimdi Mila arkasına baktığında, ağaçlar onları ittiriyor gibiydi.

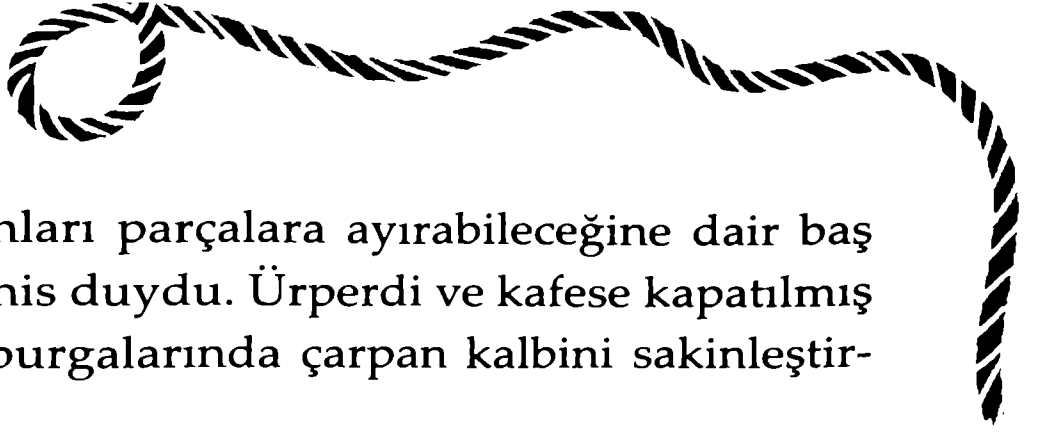
“Hadi,” dedi, ağaçlıktan uzaklaşıp kır çiçekleri tarlasına doğru ilerlerken. Kardeşler harekete geçti.

Ormandan baktıklarında, mağara ağaçlıktan en fazla bir kilometre uzakta görünüyordu ama Mila başucundaki çimenleri ve çiçekleri görmek için parmaklarının ucunda her durduğunda sanki biraz uzağa sürüklenmiş gibiydi, tıpkı tembelce bağlanmış bir bulut gibi. Kır çiçeklerinin kokusu baskındı ve tek istediği, fısıldayan çimenlerin arasına uzanıp uyumaktı. Oskar’ın mağaraya yaklaştığını hayal etti. Korkmuş muydu yoksa Ayı’nın büyüüne kapıldığından hiçbir şey hissetmemiş veya görmemiş miydi? Hangisinin daha kötü olacağını bilemiyordu: Korku mu yoksu unutmak mı?

Sonunda mağara tepelerinde belirdi ve sanki üzeri-

lerine düşüp onları parçalara ayırabileceğine dair baş döndürücü bir his duydu. Ürperdi ve kafese kapatılmış bir kuş gibi kaburgalarında çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Çiçekler yerlerini arkasında eğimli bir patika ve mağaranın kıvrımı olan bir dizi alçak siyah taş bıraktı. Mila sınırda durdu. Belki taşlar binlerce yengece dönüşecek ve onları parçalara ayıracak ya da onları bataklık kumu gibi içine çekecekti.

Pípa'nın böyle endişeleri yoktu. Hiçbir şey yokmuş gibi sınırı aştı.

“Hadi,” dedi sabırsızca. Mila’yla Sanna da peşinden gittiler. Mağaranın duvarı yakından göz kamaştırıyordu ve Mila elini gözlerine siper etti. Hiçbir zayıf noktası olmayan, pürüzsüz ve aşılmaz görünüyordu.

Sanna, “Nasıl geçeceğiz?” diye sordu.

Mila duvarla arasındaki mesafeyi kapattı ve bir anlık tereddüdün ardından elini uzatıp yavaşça kayanın üzerine koydu. Yeterince zorlarsa sonuna kadar itebileceğine dair tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki hamurmuş gibi.

Rune onunla ilk karşılaşmalarında ne demişti? Parmaklarından fazlasıyla hissetmekle, gözlerinden fazlasıyla görmekle alakalı bir şey...

“Gelin,” dedi kardeşlerine. “İttirmemiz lazım.”

Sanna hıhladı. “Bu imkânsız.”

Mila, “Tüm bunlar imkânsız değil mi?” diye çıkıştı. Başı zonklamaya, bacakları ağrımaya başlamıştı. Zamanı her zamanki gibi hızla geçiyordu. Oskar da git-

gide yaklaşıyordu... Ölüme değil. Rune'un söyledikleri neredeyse daha kötüsüydü.

Kendini sakince konuşmaya zorladı. "Lütfen, Sanna. Görmeye çalış. Hissetmeye çalış. Kaya falan değil. İzle."

Mila gözledini kapadı ve titrek bir nefes aldı, Rune'un sözlerini tekrarladı: *Dünyada, gözlerinden fazlasıyla bakman, kulaklarından fazlasıyla duyma, parmaklarından fazlasıyla dokunma gerek şeyler var.*

Ayı'nın yumuşak karın üzerinde durup da batmadığını görmüştü. Buzla bağlanmış bir oğlan görmüş; kurtların, bir kartalın ve bir kontesin onlara saldırmasını izlemişti. Abisinin yüzünün bir başkasının kine dönüştüğünü görmüştü.

Tüm bunları görmüştü ve şimdi de duvarın aslında ne olduğunu görebileceğini biliyordu. Hamur gibi hissettiriyordu ona ve hamur olacaktı.

Mila hafifçe bastırdı. Mutfakta Sanna'yla beraberdi, parmaklarını un çuvalına daldırıp güzelce yukarı kaldırışını, masanın tahtasına ince bir toz serpişini, yumuşak alt tarafına isimlerini oydukları masayı izliyordu. Bir fincan taze erimiş kar tutuyordu ve ablasının tozlu masanın üzerinde bir avuç un alıp parmaklarının arasında eleyerek bir tepe hâline getirmesini izledi. Başparmağıyla bir oyuk yapıp başını salladı ve Mila da suyu oyuğa dökmeye başladı, Sanna'nın suyu una yedirmesi için duraklayarak, azar azar.

"Ne yapıyorsun?"

Pípa'nın sesi, Mila'nın zihin mutfağının sessizliğinde

şok yarattı ama Sanna küçük kardeşlerini sustunca Mila geri döndü, un ve suyun tepkimelerini izledi. Hamur oluştuğunda, onu ateşin yanına koymak Mila'nın göreviydi ve avucuyla bastırmak için aşağı uzandığını hayal etti. Hamur ılıktı ve un serpilmişti, sertti ama katı değildi. Karşı koyuşunu hissederek biraz daha sert itti, elini içeri ittirdi, parmaklarının arasında aşağı yukarı itti.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” Sanna'nın sesinde merak vardı ve Mila hamur hissini kaybetmemeye dikkat ederek gözlerini açtı.

Eli duvara gömülüydü.

Mila'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı ve bunun tuhaflığı karşısında ânında beliren paniği bastırdı. Ne hissettiğini gördüğü için: Duvar artık daha az katıydı, mermer bir bulutun içinde tutulan ışıltısı buz kristallerine dönüşmüştü ve Mila onu ittiriyordu.

“Nasıl?..”

“Sus, Pípa!”

Kardeşlerini yoksaymaya çalışarak elinin hareketine odaklandı ve bileğine kadar batana dek elini ittirdi. Kendine daha düzenli nefesler alma izni verdi ve diğer elini de kaldırıp dirseklerine kadar ittirdi ve burnu – neye değmişti?

Mila durdu, nefesi o kadar yakın ve sıcaktı ki dudaklarında küçük bir oyuk oluşuyor, duvarı eritiyor ve kollarından aşağı sular akıtıyordu.

“Bu kar mı?”

Bu sefer Pípa Sanna'yı susturdu ve Mila bunun tam

da öyle olduğunu görüp hissetti. Bir tepe gibi yükselen devasa bir kar yığınıydı. Mantıklı değildi: Mavi gökyüzü hâlâ güneşsiz bir ışıkla parlıyordu, arkalarındaki çiçek tarlası esintide tembelce salınıyordu. Ama omuzlarına kadar kara batmıştı. Kolları bunun soğuk şokuyla yanmaya başladı.

“Ellerin geçti mi?”

Mila başını iki yana salladı. Kolunun uzanabileceğinden daha kalındı.

“Ne yapacağım?” dedi kısık bir sesle ve Sanna onun yanında durmak için geldi.

“Hepimiz aynı anda geçeceğiz. Koş ve koşmaya devam et. Artık orada her ne varsa.”

Mila gümbürdeyen göğsünde küçük bir umut kıvılcımı hissetti. Sanna sonunda onun tarafında görünüyordu.

“Hazır mısınız?” Pípa ve Mila başını salladı. Ablalarının onlara patronluk taslaması onlara iyi gelmişti. “Üç, iki, bir!”

Mila, onu karların içine çekecek adımı attı. Kardeşlerinin sesleri kaybolup sessizlikte boğuldu. Çığa geri dönmek gibiydi ama bu sefer ayaklarının altında sağlam bir zemin vardı.

Kollarını kürek gibi kullanarak karı süpürdü, bacaklarını sıkışmaya karşı zorladı, duvarın dengesinin üstlerinde değiştiği anlamına gelen gıcırdama ve patlamaları duymamaya çalıştı. Ateşteki odun gibi sesler çıkarması tuhaftı.

Beş zor atılımdan sonra elleri karın ardındaki havayla buluştu. Mila öne eğildi, dirseklerini kullanarak kendini dışarı çekti ve Ayı'nın mağarasına yüzüstü yuvarlandı.

Yirmi Beşinci Bölüm

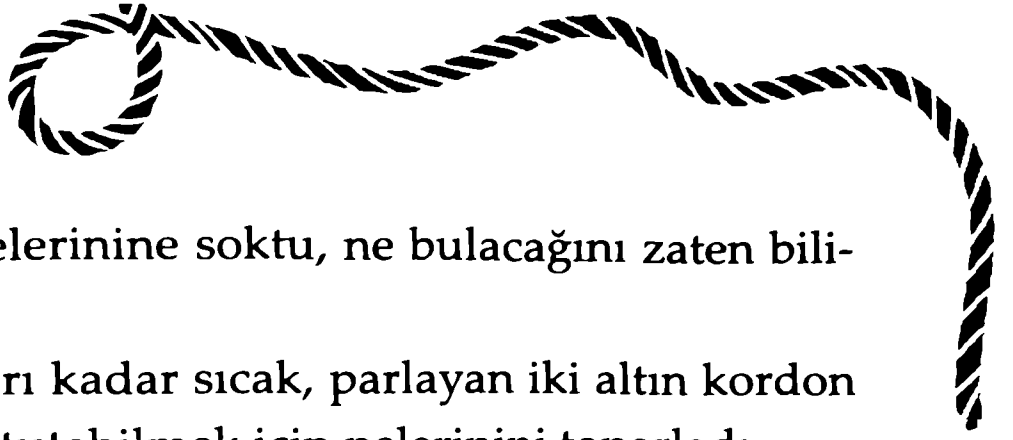
Ruhlar Korusu

İçerisi toprak kadar, ağız kadar karanlıktı. Açtıkları delik üzerlerindeydi, yetersiz bir ışık sızdırıyor, zeminin eğimi düşüşünü engelliyordu. Mila, Pípa'yla Sanna'nın yanına devrildiğini duydu ve ânında el yordamıyla ellerini bulup karanlıkta sımsıkı tuttu. Gözlerini olabildiğince açtı, mağaranın ani soğuğu gözlerini sulandırıyordu.

Mila dizlerinin üzerine kalktı, hâlâ kardeşlerinin ellerini tutuyor, onları yanına çekiyordu. Yalnızca üç sığ, korkulu nefes duyabiliyor; yalnızca bastıran karanlığın baskısını hissedebiliyordu. Dizlerinin altında, toprağın acı zenginliği gibi kokan bir şey vardı.

Elini, küçük bir korku çılgılığı atan Sanna'dan kurtardı ve yere dokunmak için uzandı. Zemin topraktı ama bir şeyle karıştı. Mila, eli boğumlu bir şeyin üzerinde gezerken ürperdi.

Tahta – zeminde kıvrılan kökler. Pípa'yla Sanna'nın da aşağı uzandığını hissetti ve yanında ani bir sıcaklık

duydu. Elini pelerinine soktu, ne bulacağını zaten biliyordu...

Güneş ışınları kadar sıcak, parlayan iki altın kordon parçası. Onları tutabilmek için pelerininini toparladı.

“Onlar ne?” diye fısıldadı Sanna. Uzayan sessizlikte sesi çok yüksekti, yüzü ürkütücü altın parıltıyla aydınlandı.

“Onun,” diye yanıtladı Mila. “Oğlanları bağlamak için kullandığı şeyler.”

Sanna saldırmak için kıvrılan yılanlar gibi, “Sende ne işleri var?” diye tısladı. Mila’nın gönlü ikinci parçanın hikâyesini anlatmaya elvermedi.

“Onları buldum.”

“En azından ışığımız var,” dedi Pípa.

Gidilecek tek yol vardı. Tünel önlerinde uzadı, kökler önemsiz ışığı yakalayarak önlerindeki yolu döşedi. Oskar’a doğru. Ayı’ya doğru.

Mila kalbi göğsünde gümbürder ve avuçları terlerken bir adım attı, sonra bir adım daha. Her adımından sonra durup dinledi. Fakat toprak adımlarını o kadar iyi boğuyordu ki, hâlâ beraber olduklarından emin olmak için düzenli aralıklarla arkasına bakmasaydı tek başına olduğunu düşünebilirdi. Pípa’nın yüzü zayıf ışığa çekildi; Sanna da yırtık ve parçalanmış etekleriyle dudağını ısırarak yanında yürüdü.

Tünel sonsuzluğa uzanıyor gibiydi, altın kordonlardan gelen ısı ve ışık güçleniyordu, ta ki Mila sonunda

ileride bir ateşten fırlayan bir titreme görene kadar. Donakaldı, kardeşleri de yanında toplandılar.

“Hadi, Milenka,” diye mırıldandı Sanna. “Oskar bekliyor.”

Siyah duvarların gölgesine sarılıp ışığa yaklaştılar. Zemin aniden uzaklaştı. Sanna, Pípa’nın ileri atılmasını engellemek için kolunu uzattı. Önlerinde, hem üstlerinde hem de aşağılarına uzanan mağaramsı bir boşluk vardı. Ve merkezinde Mila’nın gördüğü en fantastik şey duruyordu.

“Ne?..” diye fısıldadı Sanna.

Mila yutkundü. “Onun Kalp Ağacı.”

Eldbjørn Ormanı’ndakinden en az on kat büyüktü. Önlerinde ok gibi yükseliyordu; tabanı vücut kalınlığındaki köklerden oluşan bir arapsaçıydı; gövdesi o kadar devasaydı ki on kişi yan yana dizilip ona sarılsa yine de kollarını kavuşturamazlardı. Ayrıca devasa dallarında yelkenler kadar büyük yapraklar vardı. Elindeki kordonlar gibi altındandı ve her şeyi aleve benzer bir ışıkla aydınlatıyordu. Üzerine güneş değmese de odanın etrafını saran meşalelerden bile daha güçlüydü. Işık, ağacın içinden geliyor gibiydi.

Mila, Ayı’nın devasa, geniş figüründen hiçbir iz göremedi. Fakat görebildiği şey de neredeyse onun kadar korkunçtu.

Onlarca, hatta belki de yüzlerce daha küçük gölge vardı: Merkezlerindeki huş ağacına eğilmiş, tuhaf şekillere bürünmüş minik ağaçlar. Her biri altın kordonla

bağlanmış, Kalp Ağacı'nın dibine kıvrılarak köklerin kıvrımlarında kaybolmuştu.

Ağacın ve meşalelerin parıltısı her şeyi hileli bir ışıltıyla aydınlatabilirdi ama kordon neredeyse nabız gibi atıyordu. Mila'nın elindeki kordonlar bile seğiriyordu sanki. Ürperdi ve onları pelerininin içine geri tıktı.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordu Sanna birden cesurca. "Oskar nerede? Onu bulmamız lazım."

Mila, Rune'un Bovnik şelalesinin tepesinde ona söylediklerini hatırlayınca midesi bulandı. O kadar imkânsız gelmişti ki duyduklarına inanmakta güçlük çekmişti. Fakat şimdi ablasına Oskar'ın nerede –daha doğrusu ne olduğunu– söylemesi gerekiyordu.

"Orada bir yerde," dedi Pípa zayıfça, titreyen parmağını uzatarak. "Öyle değil mi, Mila? Rune böyle söylemişti."

Sanna gözlerini kısarak, Pípa'nın gösterdiği yere baktı. "Ağaçların arkasında mı?"

Mila başını dikkatle salladı, midesi bulanıyordu. "Onlar ağaçlar."

Sanna buza dönmüş olabilirdi, öyle donakalmıştı. Sadece titreyen dudakları kımıldadı. "Sen... diyorsun ki?.."

Mila ablasının elini tuttu. Olabildiğince açık ve sakin bir sesle konuşmaya, Rune'un söylediklerini hatırlamaya çalıştı. "Kalp Ağacı'nı beslemek için onları dikeyiyor. Bazılarının ağaçtan çok oğlana benzediğini görüyor musun?"

Sanna şekillere daha dikkatli baktı. Mila bakmamaya çalıştı ama çoktan görmüştü – bazılarının nasıl sadece ayak bileklerinde altın bir kordonla kök saldığını, sanki bir esinti varmış gibi sallandığını. Diğerleri kabukla öyle kaplanmıştı ki onları ağaçlardan ayırt edemezdi.

“Oskar... O... ya o da?..”

“Rune bizi bu yüzden bu kadar hızlı getirdi,” dedi Mila. “Geç kalmadan onu kurtarabilmemiz için.”

Dikilmiş oğlanların korusuna, ortalarında kök salmış Kalp Ağacı’na baktılar. Mila, yakalanan şekillere bakarak ağlamak istedi.

“Hepsine yardım edemez miyiz?” diye sordu Pípa ama cevabı biliyormuş gibi hüzünlüydü.

Sanna başını iki yana salladı. “Oskar için buradayız. Görülme riskini göze alamayız.”

Mila bunu söylemenin ona neye mal olduğunu biliyordu. Geir de oradaydı.

“O zaman gidelim,” dedi Pípa. İkisinden birinin onu durdurmasına fırsat vermeden mağaraya inen merdivenlere doğru fırladı. Sanna hemen ardından takip etti ve kısa bir duraklamanın ardından Mila da cesaretini topladı ve aşağı indi.

Ağaçtan çok oğlana benzeyen şekillerden birkaçı onlara doğru baktı ancak hareketleri kış uykusundan uyanan hayvanları gibi zayıftı. Ayı neredeydi? Köklerin kıvrımlarında mı? Yukarıdaki ışıltılı yapraklarda mı? Onları izleyebileceği fikri, bundan emin olmaktan neredeyse daha kötüydü.

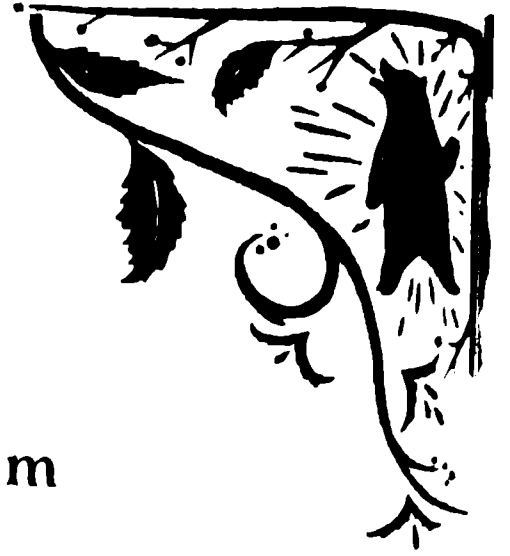
Basamakların dibinde Mila, Sanna'yla Pípa'ya sağa gitmelerini işaret etti ve kendisi de hiçbir ağaca dokunmamaya çalışarak sola saptı. *Hiç kimseye*, diye düzeltti kendini.

Altın yapraklı ağacın parıldayan ışığı onları yaldızlı gösteriyordu: Ayı'nın mağarasını süslemek için tasarlanmış canlı heykeller. Onları insan olarak görmeye çalıştı – eğer onlara yardım edebilirlerse evlerine ve hayatlarına dönebilecek olan kardeşler ve oğullar olarak.

Mila sıçradı. Yanağında bir nefes hissetti. Bir çocuk kulağının dibinde konuşuyordu, gözleri odaklanmıştı.

“Özür di–” diye başladı Mila ama çocuk ona bakmıyor ya da ona konuşmuyordu, uzaktaki bir şeye odaklanmıştı.

Ayı onları tutmak... Rune bunu nasıl ifade etmişti? Kendi içlerine göçmelerini sağlamak için ne yaptıysa, mutlu şeyler düşünmelerine izin vermiş olmasını umdu. Onunla tanışmış olmasına rağmen bundan şüpheliydi. Geri çekilirken başka bir oğlana çarptı. Ona döndü ve nefesi kesildi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kök Salmış Oğlanlar

Bu, Geir'di – ağacın ışığında bakır gibi parlayan kızıl saçları, solgun yanakları, gevşek çenesi. Elleri iki yanından gevşekçe sarkıyordu ve ayakları altınla bağlıydı, toprağa birkaç santim batmıştı.

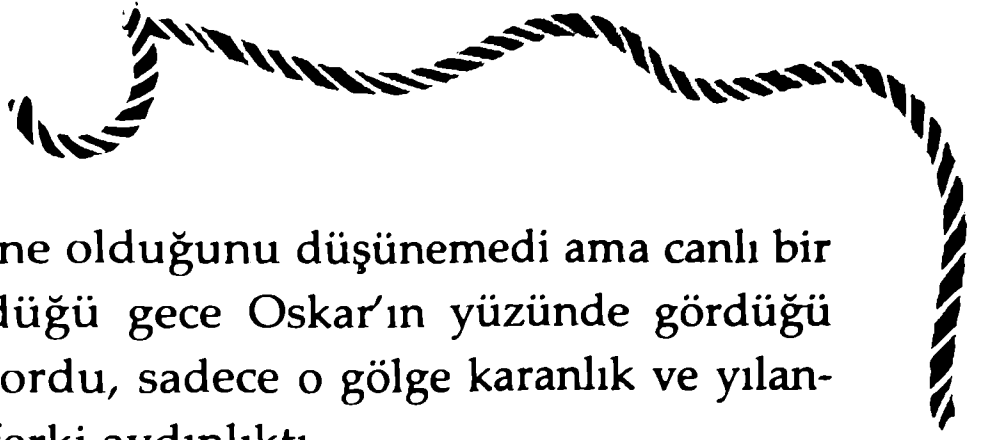
Mila'nın boğazı düğümlendi. Uzanıp elini tuttu. Kabuk kadar sert ve katıydı.

"Geir?"

Oğlan kıpırdamadı ve ifadesi değişmedi ama gözleri orta mesafeden Mila'nın yüzüne çevrildi. Mila yutkunup biraz daha yaklaştı.

"Geir?"

Gözleri iki kara tünel gibiydi, ona baktıkça ışıkları daha da soluyordu sanki. Rune'un çantasını karıştırdı ve Sanna'ya yaptığı broşu çıkardı. Sevdiği bir şeyi. İki parçayı onun yüzüne tuttu, bir an tereddüt ettikten sonra geyik boynuzu parçasını Geir'in eline bıraktı. Oğlanın parmakları seğirdi, sonra oymalı broşu okşadı. Mila onun yüzünü izlerken nefesini tuttu. Bakışlarının arasında bir şey kaydı.

Mila bunun ne olduğunu düşünemedi ama canlı bir şeydi; götürüldüğü gece Oskar'ın yüzünde gördüğü gölgeye benziyordu, sadece o gölge karanlık ve yılan-variyen bu seferki aydınlıktı.

Geir kendine geliyordu.

Alnındaki bir damar atmaya başladı ve feri geri dönen gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bana yardım et!” diye soludu oğlan.

Gözlerindeki korku büyüyor, yanaklarındaki kanı çekiyor, ciğerlerini Mila'nın boğmak için elinden geleni yaptığı bir çığlıkla dolduruyordu.

“Sus!” diye fısıldadı kız çaresizce, elini Geir'in ağzına kapatarak. “Sus! Duyacak!”

Fakat şimdi ne korkunç bir hata yaptığını gördü. Geir'e kim olduğunu ve nerede olduğunu hatırlatmıştı. Oğlan ağzındaki eli zayıf bir şekilde pençeledi, hızlı hareket edemiyormuş gibiydi ama zihninin hızlandığını görebiliyordu.

“Geir,” dedi sessizce, korktuğu zamanlarda Dusha'yla konuştuğu gibi bir tonla. “Her şey yolunda, Geir. Ben buradayım, Pípa ve Sanna da...”

Sanna'nın adının geçmesiyle Geir'in gözleri büyüdü. Çaresiz görünüyordu, umutsuz gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Mila, Ayı'yı ararken elinden geldiğince nazik ve yatıştırıcı bir sesle konuşmaya devam etti. Mahkûmlarından birinin uyandığını fark edebilir miydi?

“Broşu kırmak zorunda kaldım, gördün mü? Sanna

buna kızacak, o yüzden bunu ona tamir edilmiş verme-
liyim. Sen tamir edebilirsin, değil mi? Ama sakın olma-
lısın, Geir. Ses çıkarmayacağına söz vermelisin. Beni
anladın mı?"

Gözlerinin içine baktı ve oğlan onu gördü. Burundan
iki derin nefes aldı ve Mila elini dudaklarından çekti.

Diz çöktü ve kordonda düğüm aradı yoktu. Ayak
bileğinden dizine kadar kesintisizce dolanıyor gibiydi.
Kesmesi gerekecekti. Mila, Oskar'ın bıçağını kemerin-
den çıkardı. Nefesini tutup kordon üzerinde çalışıp yu-
karıya doğru kesti.

Kordon kopmuyordu. Mila tekrar tekrar denedi ama
kesemedi. Metalden daha sert bir şeyden yapılmış gi-
biydi. "Üzgünüm, yapamı–"

Fakat Geir dinlemiyordu. Donmuş gibiydi, kızın
arkasına bakıyordu. Mila etrafında döndü, vücudunu
eğdi, koşmaya ya da saldırmaya hazırdı ama gelen Ayı
değildi.

Sanna orada duruyordu, gözleri yaşlarla doluydu.
Öne doğru sendeledi ve Geir'le kucaklaşırken Mila baş-
ka tarafa baktı. Bir an sonra Sanna ona döndü. "Onu
bulduk," diye fısıldadı.

Mila'nın vücudunu bir enerji dalgası delip geçti.

"Nerede?"

Sanna işaret etti. "Ben Geir'le kalırım."

Mila en üstteki dallarda bir hareket gördüğünü sa-
nınca nefesi kesildi, Kalp Ağacı'na bir göz atarak kuru-
yu aceleyle geçti ama gördüğü belki de sadece parılda-

yan altın yapraklardı. İleride, tanıdık bir figürün yanına çömelmiş Pípa göründü.

Oskar.

Pípa onun kordonunu çekiştiriyor, omuzları sarsılıyordu. Mila daha hızlı koştu ve sonunda abisinin yüzüne baktı.

Zayıftı ve korkunç derecede solgundu, gözleri kahverengiden çok siyahtı ve boş bakıyordu. Ama oradaydı. Hayattaydı. Mila gerildiğini hissetti. Kollarını ona dolamak ve bir daha bırakmamak istiyordu.

“Çözemiyorum!” diye ağladı Pípa.

Mila kardeşinin ellerinin su topladığını ve o çekmeye çalıştıkça altın kordonun daha da sıkılaştığını görebiliyordu. Babalarının yüzüğünü çıkarmıştı: Mila ısınmış halkanın başparmağının dibinde bir yanık izi bıraktığını görebiliyordu.

Mila kardeşinin ağrıyan ellerini nazikçe çekti. Kordonu kesmek için bir kez daha Oskar’ın bıçağını kullanmayı denedi ama kordon kopmadı. Hayal kırıklığı içinde tısladı ve sonra broşu eline bıraktığında Geir’in yüzünün nasıl değiştiğini hatırladı. *Kullandığı ve sevdiği bir şey.* Bıçağı Oskar’ın hareketsiz avucuna bastırdı.

Oskar’ın gözleri ısınmaya başladı. Kendine gelmesi Geir’den daha yavaş oldu, onun kadar korkmuş da değildi. Mila onun ağzının kendi adının şeklini almasını izledi. “Mila?”

“Oskar.”

Sonunda, dünyanın sonundaki bu korkunç ağacın

altında, abisine tekrar sarıldı. Daha küçük kollar da onu sardı ve Pípa'nın yanında olduğunu hissetti. Oskar onları kucaklarken, nabzının gümbürtüsü sonunda dinmeye başladı.

Ayrıldılar. Oskar'ın yüzü hâlâ solgundu ama gözleri yaşlarla parlıyordu. "Nasıl?.."

Mila onlara bakarak, "Zaman yok," dedi. "Senin çözmeliyiz."

Mila diz çöküp kordonda bir boşluk bulmaya çalışırken, "Yüzüğünü getirdik, Oskar," dedi Pípa yüzüğü ona uzatarak. "Senin için ona göz kulak oldum."

"Sende kalsın."

Pípa yüzüğe tiksintiyle bakarak yanmış parmağına temkinle dokundu. "Bence Mila almalı. Senin peşine düşmemizi sağlayan oydu."

Oskar yüzüğü nazıkçe onun ortaparmağına geçirirken Mila sıçradı. Oskar'ın artık sert ve ölüymüş gibi gelmeyen eli uzanıp kızın yanağını okşadı.

Nezaket, vücudunda acıyan her zerreyi hissetmesine neden oldu: ağrıyan bacaklarından morarmış kaburgalarına, sızlayan ayaklarına ve kordonun yaktığı ellerine kadar her şeyi. Tıpkı babalarının yaptığı gibi onu kucaklayıp eve taşımasını istedi.

Ama daha çok yolları vardı. Henüz kordonu nasıl koparacaklarını bulamamışlardı. Rune, Oskar'ın bıçağının yeterli olacağını düşünmüş olmalıydı. Bu konuda yanıldıysa, başka hangi konularda yanılmıştı acaba?

Bu düşünce kafasında yankılanıyor olsa da, Oskar'ın

dikkatli dokunuşu sıkılaştı ve sonra kız onun kollarından ayrıldı. Abisi onu yakaladı ama koltuk altlarından yakalanmıştı ve dileğinin korkunç bir şekilde yerine getirilmesiyle, sanki yeniden küçükmüş ve babası onu omuzlarına alıyormuş gibi kaldırıldı. Ama altında eller yoktu, yalnızca abisinin paniklemiş yüzü ve onu yerden yükseltip ağaca bakacak şekilde döndüren korkunç bir soğuk rüzgâr vardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

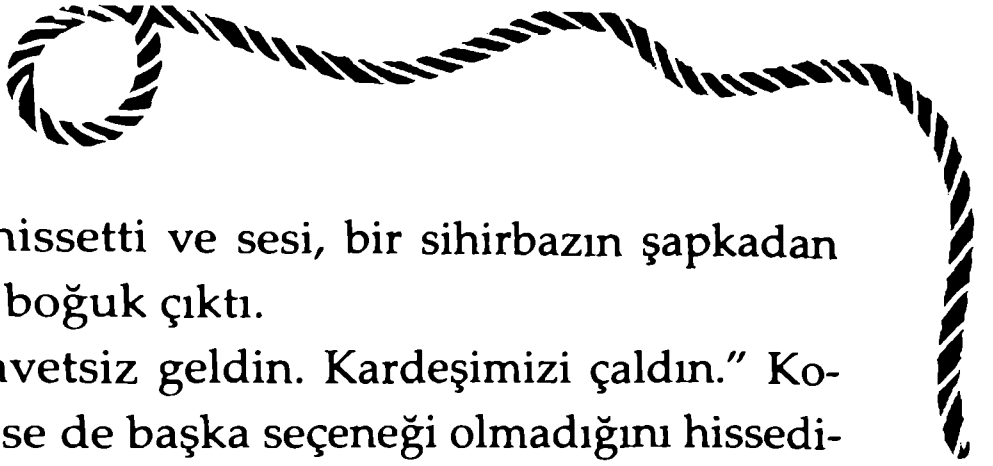
Yakalanmış

Kudretli huş ağacının köklerindeki karanlık keşmekeşinden bir figür çıktı. Kocamandı ve bir ayı şeklindeydi ama formu... yoktu. Sınırlarının olması gereken yerde, havanın dokusunda ışığı yutan yırtıklar vardı. Uzuvarlar, sanki yalnızca formlarını korumayı hatırlayan gölgeler gibi, varla yok arasında titreşti. Mila'nın burnuna acı, çürüyen yaprakları andıran bir koku çalındı, ısırın bir duman gibi yoğunlaşıp ısırıldı.

Midesi safrayla doldu. Başka yöne bakmak istedi ama gözkapakları onu havaya kaldıran rüzgâr tarafından açılmıştı. Sesini duyduğunda, sanki şelalenin altın akıntısına yeniden dalmış gibi kulakları çınladı.

"Evime davetsiz gelmeye nasıl cüret edersin? Ruhlarımı çalmaya ve yeni ormanımı yok etmeye?" Mila yerden birkaç metre yüksekte, göz hizasında tutulurken o katılıyor, kalın kürklü ve yanan altın gözlü bir ayıya dönüşüyordu. Mila, figürün güçlü geniş omuzlarından birinde baltasının parıltısını gördü.

Boğazında gitgide sıkışan bir ilmikten kurtulmuş

gibi bir tıkırtı hissetti ve sesi, bir sihirbazın şapkadan ipek çekişi gibi boğuk çıktı.

“Evimize davetsiz geldin. Kardeşimizi çaldın.” Konuşmak istemese de başka seçeneği olmadığını hissediyordu. Sözlerinin bilincindeydi ama bir şekilde onları kontrol edemiyordu.

Artık iyice katıydı, kocamandı ve çürük orman gibi kokuyordu. Ama pençeleri ağaç gövdesi kadar geniş, gövdesi bir tekne kadar güçlü olsa da oğlan-ağaçların arasında duman gibi kolayca süzülüyordu. Sanki sert bir rüzgâra kapılmış da titriyor ve sinip ondan uzaklaşıyor gibiydiler. Gözleri kıza kilitlendi ve korkunç, hayvani bakışlarını ona dikti. “Ah, evet. Küçük Mila.”

Sesi kafasına saplanırken Mila haykırdı.

“Beni kordonlarım olmadan gördün.”

Mila, yumuşak karın üzerinde duran serbest ayaklarını hatırladı. Şimdi de bağlı değillerdi. Kordon onun büyüsünü tutmalı, onu tamamen insan formuna bağlamalıydı, tıpkı oğlanların iradesini onunkine bağladığı gibi.

“Benim dikkatsizliğim,” diye kükredi Ayı. “Ama kızlar genellikle zararsızdır. Bu yüzden çoğunlukla onlarla uğraşmam.” Ayı’nın yüzü korkunç bir gülümsemeyle çarpıldı, yüzünün her şeyi yutan karanlığında sarı dişleri ortaya çıktı. “Ama bir istisna yapabilirim.”

Altında, yırtık pırtık mavi bir elbisenin parıltısını gördü. Kendini aşağıya bakmaktan alıkoymaya çalıştı ama çok geçti – altın gözleri bakışlarını takip etti ve Ayı’nın çenesi tekrar açılır, yüzünün kara kürkünü

çatlatan bir diş daha ortaya çıkarken Mila'nın bedenini ağır bir korku kapladı.

"Sizden birkaç tane daha olduğunu neredeyse unuttuyordum. Takım tamam mı? Sanna, değil mi?" Mila, ablasının sesinde keskin bir acı duydu ve Sanna saklandığı yerden koparılıp yanına getirilirken soğuk rüzgârın bir kez daha estiğini hissetti. Onu teselli etmek için uzanmaya çalıştı ama kolları iki yanında hapsolmuştu.

"Pipa da burada mı?"

Mila ona cevap verme dürtüsüyle savaşıırken nefesi kesildi. Sessizlik vardı.

"Pipaaaa," diye seslendi ama her şey hareketsiz ve sessizdi. Mila'nın aklı hızla çalıştı. Onu konuşturmak zorundaydı.

"Oğlanları neden alıyorsun?" diye bağırdı. "Neden kışı gönderdin?"

Ayı korulukta dolaşmayı bıraktı ve altın bakışlarını ona dikti. "Kışı benim gönderdiğimi sana kim söyledi?"

Mila'nın ağzı bir kez daha haince kıvrıldı. "Rune!"

Parıldayan gözlerinde bir aşinalık çaktı. "Büyücü. Onu duymuştum. Gerçi onu asla bulamadım."

"Eee?" dedi, hissettiğinden daha cesur bir tavırla. "Onları neden aldın? Kışı neden getirdin? Hayatları mahvettin, evimi öldürüyorsun..."

Ayı arka ayaklarının üzerinde durarak bir ağaç kadar uzadı ve kükredi. Mila destekleyici rüzgârın altından çekildiğini hissederken ses bedenine çarptı. Oskar'ın ayaklarının dibine sert bir şekilde indi ve abisi, "Mila!"

diye hayırdı. Hemen yanında Sanna da yere indi ve acı içinde inleyip ona doğru uzanarak onu korumaya çalıştı. Pípa hâlâ ortalarda görünmüyordu.

Ayı ileri atıldı, Sanna'yı sert bir omuz darbesiyle kenara fırlattı ve Mila'nın üzerine eğildi; kızın tek görebildiği onun korkunç yüzü, tek hissedebildiği onun nefesi, tek duyabildiği onun sözleri olana kadar görüşünü doldurdu.

"*Senin evin mi?*" dedi tükürürcesine, uluyan sesi öyle güçlüydü ki etraflarındaki oğlan-ağaçlar sallandı ve Mila'nın saçları yüzünde uçtu. "Eldbjørn asla senin evin olmadı. O benimdi. İnsanlar hiçbir şey getirmediler, hiçbir şey ekmediler ve her şeyi aldılar." Kocaman açılmış gözleri vahşi ve incinmişti. "O kutsal yeri tehdit edenleri cezalandırıyorum."

Kalbi göğsünde titrer ve Ayı'nın vücudu bir dalga gibi üzerine çökerken Mila orman zemininde ölü ve paramparça yatan Kalp Ağacı'nı hatırladı.

Ayı hızlandı ve kendini kızın üzerinden attı, arka ayaklarının üzerinde oturdu; oduncu baltası koşum takımlarının içinde kayıyor, cüssesinde oyuncak gibi küçük kalıyordu.

"Beş yıl önce, o adam Kalp Ağacı'mı bir hiçmiş gibi parçalara ayırdı. Beni öldürmeye çalıştı, ormanımı öldürmeye. Bu yüzden Kalp Ağacı'ndan kurtarabildiklerimi Thule'ye getirdim. Onu buraya diktim ki her zaman güvende ve güçlü olabilsin." Başını kaldırıp huş ağacına baktı; devasa gövdesi Mila'nın başını döndürdü.

“Biri ağacını mı kesti?” dedi Mila. “Neden? Kim?”
“Sorasım gelmedi.” Ayı’nın altın gözleri gövdede parladı. “Ama onu en derine diktim.”

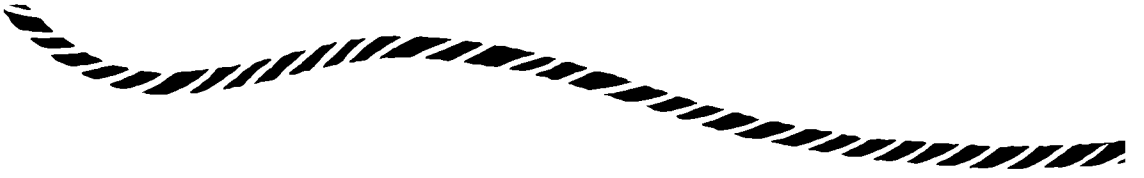
Mila nefesini tuttu. Yarısına kadar, diğerlerinden daha büyük, kabukla bükülmüş ama yine de bir adam olduğu fark edilebilir bir şekil vardı ama devasa gövdeyle öyle birleşmiş ve altın kordonla öyle sarılmıştı ki dev bir örümcek tarafından kozalanmış bir sineğe benziyordu. Ayı’nın gözlerindeki acı sertleşip gazaba dönüştü.

“Kalp Ağacı’mı öldürmeye çalıştı, ben de onu yeni kalp yaptım. Ormanımı zayıflatabilecek insanlarla bu ağacı güçlü tutuyorum. Onu ruhlar ve baharla besliyorum ve Eldbjørn’un her oğlunu alıp hepiniz ölünceye ya da gidinceye kadar sonsuz kışı orada tutacağım. Sonra evime döneceğim ve ormana yeniden baharı getireceğim.”

Mila kürkünün kabarmaya başladığını gördü. Öfkesini zar zor zapt ediyordu: Yakında kontrolünü tamamen kaybedecekti. Onu sakinleştirecek bir şeyler, herhangi bir şey, söylemek için aceleyle atıldı.

“Başına gelen çok korkunç, acımasız bir şey,” dedi, gırtlığında titreyen sesiyle olabildiğince yatıştırıcı bir tonda. “Ama karşılığında sen neden bu kadar acımasız ve korkunç bir şey yaptın ki? Bir adamın suçu için neden oğlanları cezalandırdın?”

Ayı ona baktı. Tuzağa düşmüş bir tilki gibi gözleri dikkatliydi. “Çünkü oğlanlar büyüyüp erkek olur. Çünkü ormanda –sonsuz kış ormanında– erkekler olmadan,

zamanla kimseler kalmaz. Yakında her-birinizi-tek-tek dışarı atmış olacağım.” Her kelimedede yeri dövdi.

Mila’nın dişleri takırdadı ve Oskar’ın bacaklarına doğru tekrar savruldu. Onu arkasında, hâlâ kök salmış hâlde hissetmek şok ediciydi.

“Şimdi, Mila. Kapıma yorgun argın gelenleri her zaman hoş karşıladığımı söylememiş miydim?” Ayı, altın rengi köklerin parladığı yere pençeleriyle uzandı. Baltasını köke getirdi, keskin kısmını kenara takıp çekti.

Kök sanki tahta değil de hamur gibi esnek bir şeymiş-çesine uzamaya başlayınca Mila’nın nefesi kesildi. Donmuş Kalp Ağacı’nın karmaşası ve yaradan damlayan kan gibi bal kırmızısı özsuğunu hatırlayarak, *Yarı-kurumuş özsuğu gibi*, diye düşündü. Ayı, kökü kendi boyuna gelinceye kadar uzattı sonra da baltasıyla ikiye böldü.

Kökü çektiği, titreyen ve nabız gibi atan yere çömel-di ve üzerine koca pençesini koydu. Altın gözleri bir an için kapandığında Mila onun hafifçe sendelediğini gördü. Pençesi kökün üzerinde hafif, neredeyse nazikti. Onu tekrar aldığı anda kök pürüzsüzdü ve Kalp Ağacı’nın gövdesine doğru kusursuz bir kıvrımla ilerliyordu. Ayı onu iyileştirmişti.

Tekrar baktığında, nezaket bir anda yok olmuştu. “İkiniz de yettiniz,” dedi yarı gülümseyen yarı hurlayan bir sesle Ayı. “Mila, Sanna. Kendinizi bağlayın.”

Kordonları yere attı ve Mila’nın ilk tepkisi kendisini dehşete düşürerek kordonlara uzanmak oldu. Onu almak için atıldığında omzu neredeyse yuvasından çı-

kacaktı. Ayı'nın sözleri kafasında kendi düşüncelerini tıkayacak kadar yüksek sesle yankılanırken Sanna'nın da kolu öne atıldı. *Kendini bağla. Kendini bağla.* Mila direnmeye çalıştı, Sanna'nın da yanında mücadele ettiğini hissedebiliyordu.

"Şimdi, kızlar," dedi Ayı'nın sesi uyarırcasına. "Eğer direnirseniz, aklınızı kırarım. Kim olduğunuzu, sevilip sevilmediğinizi bilmeden, kafanızda en uzak bir hatıra dahi olmadan ölürsünüz."

Mila kavramaya çalışan elleriyle savaştı. *Kendini bağla.* İradesi kırıldı ve Ayı'nın sesi içeri doldu.

Ve Pípa da öyle.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kalp Ağacı'nın Kalbi

Bir anda oldu. Pípa'nın küçük, hızlı bedeni yakınlardaki bir ağacın gölgelerinden havaya, Ayı'nın sırtına sıçradı. Mila onun Ayı'nın omzuna hafifçe indiğini gördü. Ayı kocaman kafasını çevirdi ve aynı anda Mila'nın kafasındaki sesi kesildi.

Sanna kordonu yere attı ve Mila'nunkini de elinden söküp aldı. Ayı baltasını almak için omzuna uzanarak bir kez daha kükredi...

Ama Pípa çok hızlıydı. En fırtınalı kış gecelerinde bile ağaca tırmanma pratiği ona çelikten bir kavrayış kazandırmış ve baltayı çoktan eline almıştı. Ayı'yı savurup ablalarına doğru ittirdi.

"Buraya gel, Pípa..." diye hırladı Ayı, ona uzanmaya çalışarak ama Pípa ürkmedi bile. Onun üzerinde hiçbir gücü yoktu. *Tabii ya!* diye düşündü Mila, *Pípa'nın adı daha verilmedi!*

Ayı'nın formu değişmeye, dalganlanmaya başladı. Yeniden ruha dönüşüyordu. Bunu başardığı an onu tu-

zağa düşürmek imkânsızdı. Paniğin sisi arasında Mila bağlı bacakların kara battığını hatırladı...

Kendine geldi. "Bacaklarını sar!" diye bağırdı, düşen kordonları alan Sanna'ya. Birlikte öne doğru koştular; Mila pelerinininden diğer parçaları da alıp yukarı sıçrayarak Pípa'ya vuran kolu tuttu. Yakaladı ve kordonun uçlarını birleştirdi. Sanna bacaklarını sıkıştırırken Ayı'nın kolunu sımsıkı sardılar.

Ayı uludu ve devrilen bir ağaç gibi dizlerinin üzerine düştü. Kolları ve bacakları bağlanmıştı, şekli küçülmüş ve kenarları keskinleşmişti, tekrar bir adama, geceler önce kapılarına gelen o yabancıya dönüşüyordu. Mila kendini açığa attı ve Oskar onu ayağa kaldırdı.

Kendi insan formuna hapsolmuş olmasına rağmen Ayı hâlâ bir çığ gibi amansız ve ölümcüldü. Oskar'ın bıçağını sallayan Sanna'ya doğru kendini yukarı ve ileri savrdu.

"Baltası!" diye haykırdı Mila. "Bana baltasını ver!"

Baltanın parıldayan kavisinin Pípa'nın elinden kendisinininkine uçmasını izledi, keskin tarafı avucunu sıyrırken korkunç, yırtıcı bir acı hissetti. Zihni uyuştı, zaten kandan kayganlaşmış sapı diğer eline geçirirken kendine aldığı hasarı hissetme izni vermedi. Elinde tanıdık bir hissi vardı. Artık emindi.

"Yaralısın," diye konuşmaya başladı Oskar ama o dinlemedi, sadece abisinin kordonlarını kesip ona arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Ayı'nın sözleri, topuklarını ısırmaya çalışan kurtlar gibiydi. *Beş yıl önce, o adam Kalp Ağacı'mı parçalara ayırdı.*

Beş yıl...

Mila bakışlarını ağacın gövdesindeki çıkıntıya sabitledi ve yaralı elinin yanışını yoksayarak oraya koştu. Ağacın dibine geldiğinde baltayı kemerine soktu, eteğinin bir kısmını dişleriyle yırttı ve sadece gözünün ucuy-la bakmaya çalışarak yaralı elinin etrafına iki kez sardı. Acıyı durduramasa da kanamayı durdurabilirdi.

En azından artık tırmanabilecekti.

Ağaca mühürlenmiş şekle baktı. Mila'nın şimdiye kadar tırmandığı tüm ağaçlardan daha yüksekti, henüz babası gitmemiş ve o ağaçlara tırmanmayı bırakmamışken tırmandıklarından. En alttaki dalların başlamasına daha on metre kadar vardı.

Böyle düşünmemelisin, dedi annesinin sesi. Zirveye ulaşana kadar bir kavrayış, ardından bir diğeri. Her seferinde bir el.

Mila bakışlarını yere indirdi, kabuğu taradı ve ilk dayanak noktasını buldu. Gövde garip biçimde sıcaktı. Ona kordonu ve onun belirsiz nabzını hatırlattı. Ayaklarından birini kök büklümüne yerleştirdi ve kendini yukarı itti. Yaralı eliyle uzandı, dudağını sertçe ısırды ve acının üzerine hücum etmesine izin verdi. *Bir el, ardından diğeri.* Mila tırmanmaya başladı.

Uzanış, çekiş ve itiş ritmi kalbiyle elinin ikiz nabzına uyuyordu. Uzuvarı kurşun, derisi çiğ gibiydi ama o yine de bırakmıyordu.

Ayı'nın hırlamasını duydu. "Mila!" Yaratık, uzuvlarında parlayan kordonla ağaca doğru koşmaya başladı.

Ayı hızlıydı ama Mila ondan daha hızlı olabileceğini biliyordu. Kalp Ağacı'nın kalbine ulaşacaktı. Ve onu söküp çıkaracaktı.

Öfkesi onu korkudan daha fazla kamçılıdı. Daha farkına bile varmadan kendini altınla kaplı çıkıntının altındaki dala çekiyordu ve ânında baltayı kordondan kordona savurmaya ve onları düşürüp büzüşmelerine neden olmaya başladı.

Sonunda ağacın şişkin kabuğunun çıplak genişliği ortaya çıktı. Mila tereddüt etmeden baltayı sapladı. İki eliyle aşağı doğru çekti ve yaralı avucu acıyla alev aldı. Kabuk, deniz buzu kadar kalındı ama baltanın altından bel veriyordu. Yarıldıktan sonra büyük parçalarını koparıp elini alttaki tahtaya bastırdı.

Solgun ve etliydi, yumuşamış ve yıllarla halkalanmıştı. Ama orada, kahverengi bir tunik giymiş bir erkek göğsü vardı. Ve o da bir eldi, odunsu düğümlerle sarılmış olsa da bir eldi işte. Ve burada da bir yüz vardı, gözlerinde kara tahta kıvrımları, tanıdığı bir yüz...

Elindeki acı, Ayı'nın kükremesi: Hepsi uçup gitti.

"Baba."

Mila merakla babasının oymalı yüzüne baktı. Sanki suyun altında gibiydi, bedeni yoğun akıntılarda sürükleniyor ve aşağı çekiliyordu. Yüzüğü boğumlu ele götürdü ve tahta parmaklardan birine geçirdi.

Hiçbir şey olmadı. Mila, alnını babasının hareketsiz

göğsüne yaslarken yüzüğü yerinde tutarak daha çok bastıdı. Bu, kendini bir buz penceresine atan güveninki gibi belli belirsiz bir çarpıntı mıydı? Kesilmiş elini tutup, "Geri dön, baba. Geri dön," diye fısıldarken yanaklarından sıcak gözyaşları süzülüyordu.

Cevap veren tek şey acıydı. Isırdı, soktu, zonklattı ve bütün kolunu dikenlerle sardı. Haklı olduğundan o kadar emindi ki... işe yarayacağından öyle emindi ki.

Yüzüğü tutan elinin altındaki parmak seğirdi.

Güm. Güm. Güm.

Kulağına çok uzaklardan gelen bir vuruş giderek daha yüksek sesle, sonunda başının altındaki göğüs kabarına kadar yükseldi. Mila'nın babası artık buz mavisi olan gözlerini kırptırdı, sonra da öne eğildi.

Mila ne yapacağını bilemese de bekledi. Babası ceset kadar gevşekti, aşağı sürükleniyorlardı. Düşüşlerini kesen bir dala mide bulandırıcı bir gürültüyle çarptılar, Mila babasının en kötü darbesinden korundu.

Babası acı dolu bir çığlık attı ama Mila için bu, en az bir kahkaha kadar harikaydı.

"Baba!" Kollarını ona doladı.

"Mila?" Sesi hırıltılı ve yakacak odunlar kadar kuydu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve odaklanmaya çalıştı. "Milenka'm?"

"Kalbimi bana geri ver, Mila." Ayı onların tepesindeki bir dalda duruyordu. Ayı'nın ağzındaki adı kafatasını tırmalayan bir acıya neden olurken korku Mila'nın boğazını kavradı. Ayı nefes nefeseydi, tırnakları kop-

muştı, kanıyordu. Altın gözleri parladı. Mila babasıyla onun arasında duruyordu.

“Ve baltayı bırak,” diye tısladı Ayı, bağlı koluyla işaret ederek. “Yoksa seni ağaçtan aşağı atarım.”

Zihni baltayı –babasının baltasını– teslim etmeye zorlasa da onu arkasına sakladı. Avucundaki acı daha da güçleniyor, yüzlerce arı sokuyormuş gibi batıyordu. Ayı’nın uzuvlarının etrafında parlayan ve kesintisiz bir çember oluşturan kordonu görebiliyordu. Tamamen insan formuna hapsolmuştu ama yine de kafesteki bir hayvan kadar tehlikeliydi.

Mila başını iki yana salladı, eli titrerken korkunun metalik tadı yükseliyordu. Bakmaya cesaret edemedi.

“Pekâlâ,” diye hırladı ve Kalp Ağacı gıcırtyla esnerken kendisini atlamaya hazırladı. Mila ve Ayı, Mila’nın babasının gövdeden çıktığı yere baktılar.

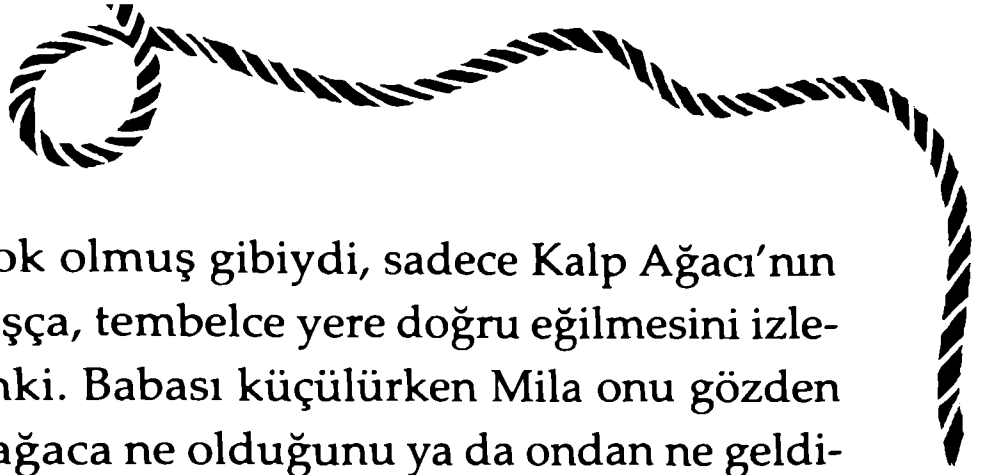
Ağaç yine gıcırdadı, sonra sallandı. Aniden, müthiş bir çatırtıyla gövde başlarının üzerinde yarıldı ve tüm dallar aşağı doğru devrilmeye başladı.

Ayı kükredi ve bu, Mila’nın duyduğu en üzücü, en korkutucu sestti. Acı, öfke ve korkuydu; hepsi bir araya gelmiş ve bütün vücudunu donduran güçlü bir seste birleşmişti.

Babası onu omzuna atıp kendini ağacın gövdesine doğru savurduğunda dünyası altüst oldu. Gerçek olduğuna zar zor inanabiliyorken işte buradaydı, onu kucaklamıştı, vücudu sıcak, kavrayışı sertti.

“Tutun, Milenka!”

Ayı sustu. Şok olmuş gibiydi, sadece Kalp Ağacı'nın neredeyse yavaşça, tembelce yere doğru eğilmesini izleyebiliyordu sanki. Babası küçülürken Mila onu gözden kaybetti. Ama ağaca ne olduğunu ya da ondan ne geldiğini gözden kaçıramazdı.

Kabuk, için için yanıyormuş gibi kararıyordu ve bütün mağara ışıkla dolmuştu. Mila ısıyı hissettiğinde, bunun ateş olması gerektiğini anlamıştı... ama duman kokusu almıyor, çatırdayan alevler duymuyordu.

Bunun yerine, burun deliklerini yosunlu, yeşil bir koku dolduruyordu. Thule'ye varmadan önce neredeyse unuttuğu ama şimdi ağaçlardaki kuşlar ve ayaklarının altındaki çiçekler olarak hatırladığı bir koku. Bu, gerinip uyanan dünyanın kokusuydu.

Bahar gibi kokuyordu.

Mila'nın eli fena hâlde acıyordu, nabızıyla aynı anda beliren, mide bulandırıcı ritmik bir sancı. Sancılı elini sımsıkı kapayıp diğer eliyle babasının tuniğine tutunurken içinin geçtiğini hissetti. Parmakları, mutfak ateşinin yanında oturan annesinin onardığı lanet yamayı buldu. Mila o zamanlar en fazla dört yaşındaydı, sarkan iple oynamıştı. Annesinin Pípa'yla beraber güldüğünü duydu...

Ve şimdi Sanna'nın, "Baba!" diye bağırdığını, Oskar'ın "Koş!" dediğini ve daha bir sürü çatlak ses duyabiliyordu ve bahar kokusu gitgide güçleniyordu.

Etraflarında inilti ve haykırışlar vardı ve Mila kuruğun bir esintiye kapılmış gibi sallandığını gördü.

Altın kordonlar soluyor, Kalp Ağacı'nın kabuğu gibi kararıyordu. Ağaç ölüyordu ve Ayı'nın gücünü de beraberinde götürüyordu. Oğlanlar uyanıyor, kendilerini hatırlıyor, kömürleşmiş ağaç kabuğundan kurtulmaya çalışırken dallar uzuvlara, gövdelere ve yüzlere dönüşüyordu.

Mila yağmuru hissettiğini sandı ama yukarı baktığında, serbest kalan bahar her şeyi öyle bir ışıkla yıkıyordu ki gözleri yanmıştı; o esnada mağaranın kardan kubbesinin eridiğini gördü.

Gözlerini tekrar kapattı ve Oskar'ın onu kollarına aldığı hissetti; yarı kapalı gözkapaklarının arasından babasının yeni kurtulmuş Geir ve Sanna tarafından desteklendiğini ve Pípa'nın yanlarında koştuğunu gördü. Ağaç köklerinden kurtulurken bütün mağara sarsılıyordu.

Peki ama Ayı nerede?

Kendine gelen oğlanlara, "Tepemize inecek," diye bağırdı Oskar. "Çıkın! Koşun!"

Mila artık yanık kokusu alıyordu. O kadar yersiz geldi ki hemen anlayamadı ama devrilmiş ağaca döndüğünde, serbest kalan bahar güneşinin ölü gövdeyi ağzına alıp yutmaya başladığını gördü; göz kamaştııcı bir parlaklık göründü, alevler her saniye hızlanarak daha yükseğe sıçradı.

"Acele edin!" diye bağırdı Pípa ve onu takip ettiler, merdivenlerden yukarı, yanan havaya çıktılar; henüz adını bile almayacak kadar küçüktü ama yine de birliklerini savaşa götüren bir kontes gibiydi.

Oskar hafifçe sallanmasına rağmen Mila'yı yavaşça yere indirdi, nefes nefeseydi ama elinden geldiğince ona destek oldu.

Mila etrafına baktı. Geçtikleri ormandan iz yoktu. Kır çiçeği tarlası gözlerinin önünde soluyor, yerini çorak ve ölü görünen toprağa bırakıyordu ve Mila denizi oldukça yakından görebiliyordu. Ada, Ayı'nın mağarasını bulmak için geçtiklerinden çok daha küçülmüştü. Bahar serbest bırakılmıştı ve Thule ölüyor gibiydi.

Ya da belki de sadece gerçek hâlini gösteriyordu, Ayı gelmeden önce nasıl olduğunu.

Ada'nın kıyısının, kış buzunun altında kalmış denizin ötesinde kara vardı: Eririken parıldayan şelalesiyle Bovnik.

Ama şimdi yeni bir tehlike vardı. Mila'nın bulanık görüş alanının ötesinde bir yerden kırbaç gibi bir çatırtı duyuldu ve Sanna nefesini tuttu.

"Buz!" diye bağırdı. "Eriyor!"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Donmuş Denizin Ötesinde

Oskar, Mila'yı koşturaya zorladı. Mila'nın göğsündeki her nefes gitgide daha da sıkışan ve içeri daha az hava girmesine neden olan bir mence gibiydi ama hayatlarını kurtarmak için koşarlarken gözlerini Oskar'dan ve hemen önündeki babasından ayırmadı.

Soğuğu ya da sıcaklığı hissedebilmenin ötesine geçmişti; kaburgalarını, ciğerlerini ve en çok da elini kazıyan acı dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Şöyle bir aşağı baktı ve eriyen karda bir gelincik gibi daha da kırmızı olan avucunun kırmızı çizgisini gördü. Başını döndü.

Oskar onunla konuşuyor, rüzgâr kadar anlaşılmaz, ılık su kadar yatıştırıcı şeyler söylüyordu. Babaları, Sanna ve Geir'le birlikte koşabilmek için geride kaldı. Mila onun yüzüne, endişeyle açılmış mavi gözlerine baktı. Arkalarında Ayı'nın ağacını yutan duman sütunu vardı. Onlara doğru gelen geniş ve karanlık bir şey gördüğünü sandı. Koşan bir şey.

Bazen karanlıkla bazen de ışıqla körleşirken, kalkıp

düşerken, acının kırmızı sınırı kolunu kemirip kemiklerine kadar yerken, beyinde bir sis oluştururken bayıldığı sırada babası onu kaldırdı. *Soğuk gibi*, diye düşündü. Kar fırtınasına yakalanmak ya da çığın altına gömülmek gibi. O kadar bütüncüldü ki varlığının en uç noktasına kadar yayılmıştı.

“Mila,” dedi Oskar, bir dua ya da dilek gibi. “Mila. Mila.”

Babası onu nazikçe yere bırakılırken tekrar geri çekildi.

“Onu karşıya taşıyamam,” dediğini duydu. “Dağılmamız gerekiyor.”

“Zaman yok!” dedi Geir’in panik dolu sesi.

Mila, Oskar’ın kolunu altına sıkıştırıp ağırlığını taşıdığını hissedince gözkapaklarını zorla açtı. Adanın kenarında durdular ve önlerinde mavi-beyaz ve gökyüzü kadar geniş Donmuş Deniz uzanıyordu. Oğlanlar çoktan buza doğru pervasızca koşuyordu.

Fakat deniz donmuş kalmayacaktı. Kabarcıklardan oluşan ağlar çatlaklardan hızla geçiyordu, şimdilik saç teli kadar inceydi ama güneş ışığında çabucak kurtulup dışarı çıkıyordu. Denizin hapsolmuş bedenini gerip sonunda kışın pençesinden kurtulurken iç geçirerek nefes aldığını duyar gibi olduğunu düşündü.

Pípa’nın sesinin hemen yanı başında, “Kanama neden durmuyor?” dediğini duydu.

Gözünün ucuyla baktığında endişeli ellerle solgun yüzler etrafında uçuşuyordu. Boş gözlerle aşağı baktı.

Pípa ve Sanna kolunu oynatıyorlardı ama sarmak için en iyi noktayı arayarak dokunduklarının kendi eli olduğuna inanamıyordu. O şeyin bir el olduğuna bile zar zor inanabiliyordu. Kapalı gözkapaklarından görünen bir fırtına misali mor, siyah ve kırmızıydı, beyaz kemik tıpkı bir şimşek...

Hayır.

Başka tarafa baktı. Dengesini ve kavrayışını korumak daha iyiydi. Babasına yaslandı. *Hayatta.*

Kollarının arasında sağladı, nefesi düzenli ve güçlüydü. O buradaydı. Gerçektir ama kendisinin solduğunu, azaldığını, kanının yanlış yöne çekildiğini, bacaklarından uzağa aktığını hissedebiliyordu...

Kaşlarını çatıp aşağı baktı. Bacakları orada daha az görünüyordu. Öyle de hissettiriyorlardı, sanki bir kar yığınının batmışlar gibi uyuşuklardı. Görünüşe göre, kışın buzu onu yerinde tutmuyor, Thule eriyordu ve onlar da adayla beraber yok olacaktı.

"Git," diye fısıldadı.

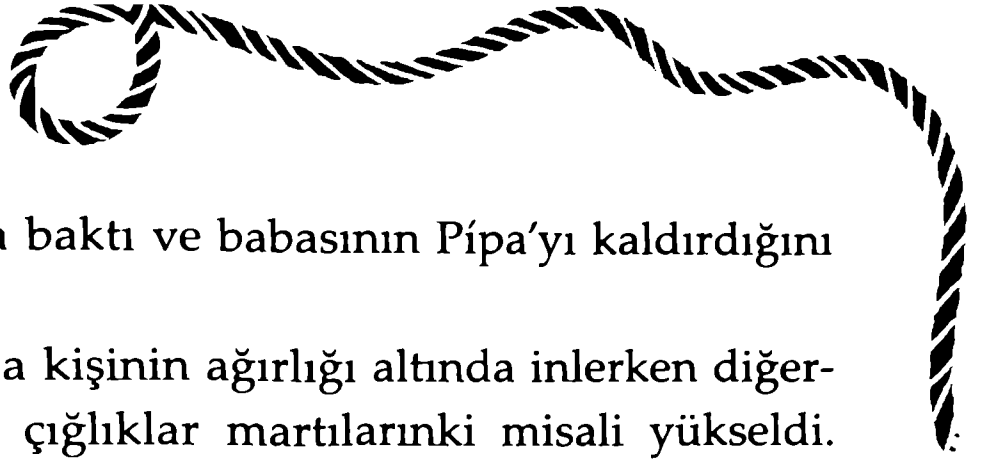
"Mila, bir şey mi dedin?" Oskar başını onun yüzüne yaklaştırdı ve Mila tekrar kulağına söyledi.

"Thule yok oluyor. Gitmemiz lazım."

Oskar da aşağı baktı ve ciyakladı. Babasının yayılma konusundaki düşünülmüş tavsiyesini tamamen yoksayarak Mila'yı kollarına aldı ve Sanna'ya seslendi.

"Pípa'yı al, koşmamız lazım!" Buzun üzerine çıktı ve çatırdama gelmeyince hızlandı; sabit, küçük adımlarla, neredeyse kayarak ilerliyordu. Mila omzunun üze-

rinden arkasına baktı ve babasının Pípa'yı kaldırdığını gördü.

Buz çok fazla kişinin ağırlığı altında inerken diğerlerinden gelen çığlıklar martılarınki misali yükseldi. Thule büyük yudumlarla gözden kayboluyordu. Beyaz buz, yıkanmaktan eprimiş bir kumaş kadar inceydi ve adanın kaybolan kenarı boyunca aralıklara asılmıştı.

Mila dev bir kediden yükseliyora benzeyen bir mırıltı duydu ve buz daha da parçalanırken bir pençe gıcırtsı geldi. Okyanusun buz camı inceliğinde bir baloncuk akıntısı üflediğini gördü. Thule solup giderken o da hızla eriyordu.

Ve işte orada bir adam vardı, altın kordon hâlâ ayak bileklerini bağlıyordu ve altın gözleri Mila'ya kilitlenmişti.

Ayı hâlâ hayattaydı ve onun peşindeydi.

Oskar, Mila'ya olduğu kadar kendisine de, "Neredeyse geldik," dedi soluk soluğa. "Bovnik'i görebiliyorum."

Fakat zamanında ulaşamayacaklardı. Ayı onlara ulaşmasa da, buz biraz daha dayansa da Oskar yoruluyordu. Mila, babasıyla Pípa'nın da sallandığını görebiliyordu; şimdiden oğlanların bazıları onları geçmişti. Hiçbiri yardım etmek için durmuyordu, yakınlarda sağlam toprak yokken yapamazlardı. Mila, Oskar'ı yavaşlatıyordu.

"Beni indir," dedi.

"Ne?"

“O benim için geliyor.”

Oskar arkaya baktı ve ciyakladı, onları daha da hızlı ilerletecek enerjiyi buldu. Ama yeterli değildi.

“Bensiz daha hızlı ilerlersin.”

“Sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim, Milenka,” diye yanıtladı Oskar.

Mila yaşlarla dolan gözlerini Ayı’nın korkunç şek-
linden ayırıp Bovnik’e çevirdi. Buzun üzerinde, kıyıdan
fırlayan bir böceğe benzeyen bir gölge geliyordu. Daha
da birleşti, bir sürü hâline geldi.

Mila bulanıklığı geçirmek için gözlerini kırptırdı ve
yanlarında koşan çocuklardan birinden bir çığlık yük-
seldi.

“Kızaklar!”

Mila gözlerini tekrar kırptı ve kıyıya en yakın buz
üzerinde kızak üstüne kızak çeken köpeklerin olduğu-
nu gördü. Biri diğerlerinden daha hızlı hareket ediyor-
du ve daha sürücünün yüzünü görebilecek kadar yak-
laşmadan Mila anlamıştı.

“Rune!”

Buz altlarında gürültüyle çatladı. Oskar kardeşleriyle
babalarını almaya koşmadan önce Mila’yı kızak ya-
tağına atarken, Mila Dusha ve Danya’nın tanıdık uyarı
havlamalarını duydu.

Bilincini kaybetmemeye çabaladı, Pípa ve Sanna kı-
zağa atlarken Rune’un elinin omzunu nazikçe sıkıldığını
hissetti, babası ve Geir de üzerlerine yığıldılar, bedenle-
ri birbirine dolanmış uzuvlar hâlindeydi.

“Oskar, dizginleri al!” diye bağırdı Rune.

Ama Ayı hâlâ geliyordu. Mila, onları yakalayana kadar durmayacağını biliyordu.

“Rune, o...”

“Biliyorum.”

Gözkapaklarını araladığında Büyücü’nün, hemen yanı başındaki tuhaf, sevecen yüzünü ve kendisine sabitlenmiş aytaşı gözlerini gördü.

“Seninle gelemediğim için özür dilerim. Onları özgür bırakan sen olmalıydın.”

“Sen ne?..”

“Sen olmalıydın ki böylece yeterince güçlü olduğunu görebilesin. Anladın mı? Artık ormanın koruyucusu sensin, Mila.” Soğuk eli Mila’nınkini sıktı. “Onunla ilgilen.”

“Ben mi?” Mila’nın başı döndü.

“Benim için Lunka’ya göz kulak ol,” dedi.

“Rune? Beni korkutuyorsun. Nereye gidiyorsun?”

“Ayı’ya.”

Mila onu umutsuzca tuttu ama Rune yavaşça geri çekildi. “Olması gereken hep buydu, Mila. Bu yüzden beni almasına izin vermedim. Hazırlanmak zorundaydım. Bunu yapmak zorunda olan bendim.”

“Neyi?”

“Bunu.”

Sonra gitmişti. Mila, Rune’un hafif şeklinin rüzgâr hızında Ayı’ya koşmasını izlerken kendini doğrulmaya zorladı.

“Ne yapıyor?” diye seslendi Sanna.

"Tüm alevyemişlerini almış olmalı," diye haykırdı Pípa.

"*Farash!*" diye bağırdı Oskar.

Yola koyulduklarına Mila midesinde bir burkulma hissetti. Köpekler uçarcasına ilerledi. Thule artık âlemlerinden tamamen silinmişti ve buz, bıraktığı boşluğu doldurmak için parçalanıp yüzüyordu.

Rune ve Ayı, etraflarındaki havayı ışığa boğan bir çarpışmayla buluştu. İnsan formunda yakalanmış olmasına rağmen Rune Ayı'nın dengi değildi galiba.

"Bakma, Milenka," dedi babası. Onun yanına doğru geldi ve kolunu kızına doladı. Ama Mila gözlerini Rune'dan ayırmadı ve Büyücü'nün Ayı'nın arkasına siyah bir toz attığını gördü. Bir kükürt patlaması ve ardından bir çatırdama geldi, sonra ikisi de buzun altında kayboldu.

"Hayır!" Mila Rune'a doğru atılmaya çabaladı ama babası, Sanna ve Pípa tarafından hızla tutuldu. Öfkelen-di, ağladı, umutsuzca arkasına baktı ama buz etraflarında kırılmaya devam ediyordu. Denizden kimse çıkmadı.

"*Farash!*" diye haykırdı Oskar yine ve kemikleri titreten başka bir çatırtı gelirken köpekler daha hızlı koşmaya başlamış gibiydi.

Buzun üzerinde iki gölge yükseldi. Mila'nın ağzı açık kaldı. Bu mesafeden bile birinin kocaman bir ayı, diğeri-ninse bir tür kuş olduğu görülebiliyordu.

"Bir akdoğan!" diye haykırdı Pípa. "Mila, bu Rune'un akdoğanı!"

Mila onların, Ayı ve Rune'un ruhlarının savaşmalarını bekledi ama onlar bunun yerine parçalanan denizin üzerinde yüzleri birbirine dönük biçimde havada asılı kaldılar.

"Ne yapıyorlar?" dedi Sanna, kardeşlerinin altından boğuk bir sesle. "Neden saldırmıyor?"

Akdoğan yavaşça dönüyor, Ayı havada süzülüyor ve güçlü omuzları kabarıyordu. Sonunda Rune kanadıyla Ayı'nın omzuna dokundu ve Ayı solup giden Thule'ye döndü. Kendine karşın, Mila'nın göğsündeki ağrının bir kısmı onun içindi, yanan ormanını hiçliğe doğru takip ediyordu. Ruhu soldu ve Ayı gitmişti.

Thule ve Ayı başka bir âleme doğru gözden kaybolurken ufuk titreşti ve sonra duruldu. Rune'un ruhu, Mila parlaklık ve gözyaşları yüzünden göremez olana kadar yükseldi de yükseldi.

Sanna da Mila'nın öteki yanına uzanabilmek için yalpaladı ve ona sımsıkı sarıldı. Sonra tepelerinde baskı yapan başka bir ağırlık çıktı ortaya ve Mila, Pípa'nın hepsinin üzerine uzandığını anladı. Bir sarsıntı oldu ve kızıağın pürüzsüz buzda kayarken çıkardığı ses yerini tıkanmış, derin bir karın üzerindeki sürüşün sessizliğine bıraktı.

"*Stuta,*" dedi Oskar, gözyaşlarıyla dolu bir sesle.

Köpekler durdu ve Mila onların nefes nefese kaldıklarını, vücutlarının yumşak kara çöküşünü duydu. Oskar uzanırken bir başka ağırlık da onların yanına

yuvarlandı, parmakları kol ağına dolanarak her birine dokundu.

Ailesinin nefes sesleri Mila'nın kulaklarını doldurdu ve o da Thule gibi, Rune ve Ayı gibi kendini hiçliğe bıraktı.

KAKTUS TEAM

Otuzuncu Bölüm

İsim-Verme

Mila bir bulutun üzerinde, yüzünde güneşin sıcaklığıyla yatıyordu. Vücudu çok uzakta ve hava kadar hafif geliyordu. Kâğıt kadar soğuk ve kuru bir el onunkini tuttu ve biri adını söyledi. *Rune?*

Gözlerini açtı. Güneş, ateşin gıdıklayan parmaklarına, bulut ise altındaki hasır şilteye dönüştü. Ve tanıdık ama yaşlı bir yüz ona ışıldayarak baktı.

“Tekrar hoş geldin,” dedi babası.

“Uyandı mı?” Bir tökezleme oldu ve biri canını acıtarak saçlarının üzerine çöktü. Kaşları çatık ve endişeli Pípa tepesinde durdu. “Uyandı!”

“Çok bağırmadan, Pípa,” diye azarladı Oskar, Mila’nın saçlarını kurtararak. Pípa, Mila’nın üzerine eğilmeye devam etti ve nefesi yüzünü gıdıkladı. Bir daha ortadan kaybolmayacağından emin olmak için yüzünü zihnine sabitlemek istiyor gibiydi.

Mila gözlerini kırptırdı. Küçük, aydınlık bir odadaydı. Duvarlar taştandı, dış kenarları kavisliydi ve böylece Bovnik’teki evlerden birinde olması gerektiğini anladı.

“Elim,” dedi Mila, sesi boğazından çiğ çıkmıştı.

“Bir süre acıyacak ve kötü bir yara izin olacak.” Oskar çarpık dikişlerinin bıraktığı pürüzlü çizgiyi göstererek kendi elini kaldırdı. “Birbirimize uyacağız.”

“Neredeyiz?..”

“Bovnik’teyiz,” dedi Sanna, Mila’nın diğer yanına diz çökerek. “Rune bizi kurtardı. Bovnik’te kalanları topladı ve buzun eridiğini görünce bize doğru yönlendirdi.”

“Hatırlıyorum,” dedi Mila, buzdan geçişlerini yeniden hatırlarken. “O... Ayı’yı öldürdü.”

Sanna elini nazikçe koluna koyarak başıyla onayladı. Mila, Sanna’nın dokunuşla vücuduna geri döndü. İçinde dönüp duran hüznü onu bir girdap gibi içine çekiyordu.

“Kendini feda etti. O bir kahraman.”

“Hepiniz öylesiniz,” dedi babaları. Sesi sıcak ve harikaydı. Mila başını kaldırıp ona baktı; mavi gözleri ve geniş yüzü, kalbini sızlatan bir gülümsemeye daha da genişledi.

“Ne oldu, baba?” Mila zarar görmemiş eliyle uzandı ve babası elini geniş avucuna aldı. Mila onun lal taşlı yüzüğünü taktığını gördü.

Adamın yüzü buruştu ve boğazına boğuk bir hıçkırık takıldı. Oskar elini onun omzuna koydu. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Ben hiç istemedim...”

“Anlat ona, baba,” dedi Sanna.

Babası, Mila’nın gözlerine bakamıyordu. Bakışları-

nı çenesine sabitledi. "Gittiğim gün. Tamamen gitmeyi planlamamıştım. Annenizi özlemiştim." Durdu, göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu. "Onu çok fena özlemiştim. Gittiği için ona, onu korumadığı için ormana öfkeliydim. İstedim ki..." Mila'ya baktı. "Zarar vermek istedim... Herhangi bir şeye. Ben de yürüdüm. Kilometrelerce yürüdüm ve birden Kalp Ağacı'na vardım..." Aniden durdu. "Öfkeden gözüm görmüyordu. Sadece baltamı kaldırdım ve savurmaya başladım."

Mila'nın gözlerine yeni yaşlar doldu. "Ama Kalp Ağacı, baba. O kutsaldı."

Babası başını eğdi. "Affedilmezdi. O geldiğinde zar zor karşı koydum. Yüzüğümü bir hiçmiş gibi bıraktım, baltamdan vazgeçtim. Başıma gelenleri hak ettim."

Mila'nın bir yanı onunla aynı fikirdeydi. Rune'un, bazı yönlerden Ayı'yla birbirlerine benzediklerini söylediğini hatırladı ve bunun onlardan biri olduğunu düşündü.

"Ağaçtakinin babam olduğunu nereden bildin?" Oskar ona kaşlarını çatmış bakıyordu. "Ayı'nın onu aldığını nereden bildin?"

"Ayı bize anlattı," dedi Mila. Derin bir uykudan uyanmış olmasına rağmen birden kendini bitkin hissetti. "Beş yıl önce bir adamın Kalp Ağacı'nı kesmeye çalıştığını söyledi; bu yüzden bir budak alıp Thule'ye götürmüş ve kalbi olarak da adamı dikmiş." Babasının tahta vücudunu hatırlayınca titredi. "Ve baltası tanudık geldi." Babasına baktı. "Senindi."

“Affet beni, Milenka. Hepiniz.” Babasının yüzü asıktı. “Asla böyle bir zarar vermek istemedim.”

Ama yaptın, diye düşündü Mila. Yıkılmış Kalp Ağacı’nı düşündüğünde kalbi acıdı; orman çok uzun süre soğuk ve yavaş bir ölüme hapsolmuştu. Ama Eldbjørn hayatta kalmıştı ve şimdi bahar geri dönüyordu.

“Yeni bir Kalp Ağacı dikmemiz gerekecek,” dedi Mila. “Ve bundan sonra ona daha iyi bakmalıyız.”

“Elbette,” dedi babası.

“Hepimiz öyle yapacağız,” dedi Oskar. “Oğlanlar sen ne dersen onu yapacaklar. Aileleri de iki gün önce Stavgar’dan geldi. Haberi yayabiliriz.”

“Her gün ziyafet çekiyorduk,” dedi Pípa heyecanla. “Şimdiden üç kez erik şekerlemesi yedim.”

“Harika bir yer,” dedi Sanna. “Burada çok güzel şeyler var.”

Oskar uzanıp Sanna’nın elini tuttu ve Mila onların bakiştığını, bunun da Sanna’nın daha fazlasını söylemesini engellediğini gördü. Pípa gevezeliğe devam etti.

“Ağacı yaktığımız için bize Bahar Kız Kardeşler diyorlar,” diye güldü. “Geir uydurdu. Onun zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi Sanna?”

Sanna kızarıp aşağı baktı.

Mila ona göz attı. “Çok şey kaçırdım, değil mi?”

“Bu kadar yeter,” dedi babası yarı sert bir tavırla. “Sözümü yeniden gözden geçirmeli miyim, Pípa?”

“Ne sözü?” dedi Mila.

“Babam dedi ki, sen uyandığında ismimi alabilirmi-

şim." Pípa, boğazını temizleyen babalarına beklentiyle baktı.

"Adın," dedi babaları ciddiyetle, "Agneta."

Bir duraksama oldu. Pípa yüzünü buruşturdu. "Sevmedim."

Sanna, "Annemizin adıydı," diye homurdandı.

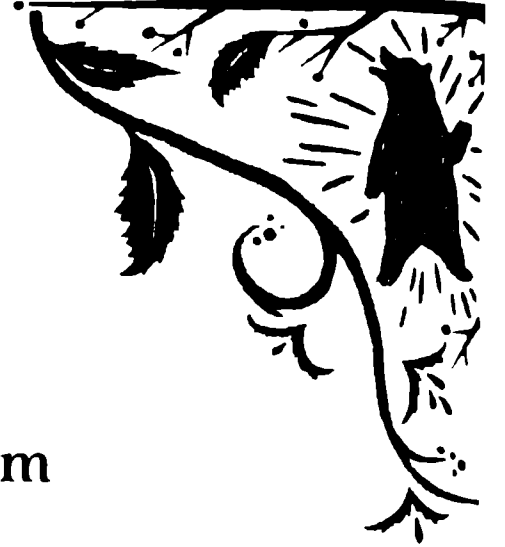
Pípa, "Eh, öyleyse paylaşmamalı," dediğinde Oskar kahkahasını bastırdı. "Başka seçebilir miyim?"

Babaları itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama yüzü çabucak yumuşadı, eğlenirmiş gibi bir ifade aldı. "Sanırım bir Bahar Kız Kardeşi'ne en azından bu kadarına izin verilmeli."

"Rune," dedi Pípa tereddüt etmeden. "Agenta göbek adım olacak," dedi aceleyle babasına. "Ama benim adım, eğer sakıncası yoksa, Rune."

Babaları uzun bir nefes verdi. Uzandı ve Pípa'nın yüzüne düşen bir tutam saçı çekti. Onu izlerken, Mila içinden bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti, içini acıtacak kadar hafif, mutlu bir hüznün.

"Pekâlâ," dedi babaları sonunda. "Rune Agneta Orekson. Pekâlâ."

Otuz Birinci Bölüm

Ev

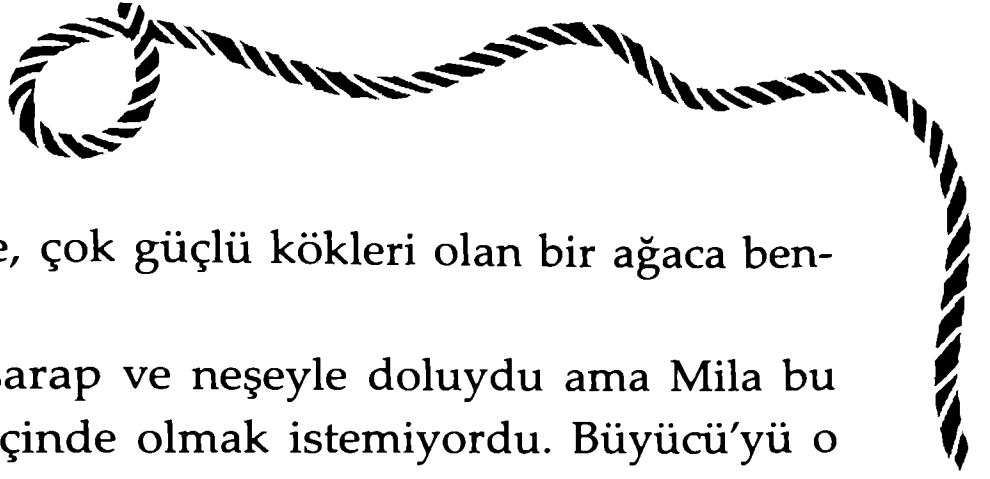
Mila öyle çok erik şekerlemesi yedi ki ertesi gün damarlarında kan yerine şeker aktığına emindi. Bovnik sakinleri, onun baygın olduğu sırada çoktan dönmeye başlamışlardı ve muhteşem bir şölen olmuştu.

Buluşma Evi dağın yamacına oyulmuştu ve Stavgar'ınkinden beş kat büyüktü. Duvarlara Bovnik'in tüm aileleri oyulmuştu ve kendi anne babasının adının altındaki annelerinin adını buldular. Oskar bıçağını babasının adını yanına yazmak için kullandı, ebeveynlerinin adları arasına bir çizgi çekti ve sonra da aşağı doğru başka bir dikey çizgi çizdi. Onun altına da kendisinin ve kız kardeşlerinin isimlerini şöyle yazdı:

Agneta – Yelfer

|

Sanna Oskar Mila Rune

İşi bittiğinde, çok güçlü kökleri olan bir ağaca benziyordu.

Oda kürk, sarap ve neşeyle doluydu ama Mila bu kadar kişinin içinde olmak istemiyordu. Büyücü'yü o kadar özlemişti ki her şeyi fazla gürültülü, fazla parlak yapan kalıcı bir baş ağrısı gibiydi.

O, Oskar ve yeni adıyla Rune cepleri meyve şekerlemeleriyle dolu hâlde erkenden sıvıştılar, ticaret platformuna tırmandılar ve artık çözülmüş şelaleye ve uçsuz bucaksız denize tepeden bakarak şekerleri yediler. Sanna ziyafette kalmış, babası kötü kötü bakarken Geir'le gülüp dans etmişti.

Küçük bir kızak hepsini yüklenmiş, onları önce Stavgar'a, oradan da eve götürmeye hazır bekliyordu. Dusha ve Danya iyice dinlenmişlerdi, bahar yolları neredeyse çözülecekti ve böylesine büyük bir grupla kurt tehlikesi daha az olacaktı. Mila yakında evde olacağı düşüncesiyle heyecanlandı. Hem her şey eskisinden daha da iyi olacaktı çünkü babaları onlarla beraber dönüyordu.

Küçük kardeşiyle beraber kızıağın yatağına yığıldı.

"Bak," diye fısıldadı Rune Agneta, ceplerini Mila'ya göstererek. İçi erik şekerlemeleriyle doluydu. Oskar köpekler için fazladan yiyeceklerle köpek kulübesinden çıkarken Mila başını iki yana salladı.

"Nerede kaldı bu kız?" dedi babası sabırsızlıkla.
"Dikkat etmezsek bizsiz yola çıkarlar."

“İşte geliyor,” dedi Oskar işaret ederek ve Mila, Sanna’nın önceki taş merdivenden inen zarif figürünü gördü. Oskar kızağın yanında durmak için geldi ve iki kardeşinin de saçlarını teselleli edercesine nazikçe okşadı.

Mila ona sertçe baktı. “Ne var?”

Fakat o sadece başını iki yana salladı ve Sanna yaklaştıkça Mila artan bir huzursuzluk hissetti. Geir’in yeni tamir edilmiş broşunu takıyor ve dudağını çiğniyordu.

“Çantan nerede?” dedi babaları. “Gitmemiz lazım.”

“Ben...” Sanna’nın sesi boğazında takıldı ve Oskar’a neredeyse yalvararak baktı. Mila anladı.

“Sen gelmiyorsun,” dedi.

Sanna gözleri cam gibi, ağzını açtı ve tekrar kapadı. Başını iki yana salladı.

“Gelmiyor da ne demek?” dedi Rune Agneta.

“Ben – ben burada kalıyorum,” dedi Sanna. “Ben burada, Geir’le kalacağım.”

“Ama eve gelmen lazım. Bunca yol geldik.”

Mila’nın yanaklarından yaşlar süzüldü. Ablasının güzel yüzüne bakarken tüm renkler tekrar soldu, Mila kendini Thule’ye dönmüş gibi hissetti.

“Aynen öyle. Bunca yol geldik. Ve ben devam etmek istiyorum. Dünya çok büyük ve ben onu görmek istiyorum. Geir” –Sanna’nın yanakları kıpkırmızı oldu ama konuşmayı kesmedi– “o da görmek istiyor. Burada bir bahar geçireceğiz ve yaz gelince de güneye gideceğiz.”

Yüzü sanki tekrar ağaca dönmüş gibi hareketsiz olan

babasına baktı. Gitgide hızlanarak konuşmaya devam etti. “Evin oradan geçeceğiz. Belki... belki bir daha bize ulaşamasın diye kışla yarışırız.” Titrek bir nefes aldı.

Hiçbiri konuşmadı, sadece ona baktılar. Oskar hâlâ Mila’nın saçını okşuyordu ve Mila onun her şeyi bildiğini anladı. Bir öfke dalgası hissetti.

“Bunu nasıl yaparsın? Bizi nasıl bırakırsın, hem de eve dönmek için yaptığımız...”

“Hayır,” diye böldü Oskar nazikçe. “Beni bulmak için geldiniz.”

“Evet ama şimdi eve dönmeliyiz,” dedi Mila umutsuzca. “Her şey olması gerektiği hâline dönmeli!”

Oskar üzgün üzgün gülümseyerek başını salladı. “Her şey her zaman aynı kalamaz, Milenka.”

Mila acı acı, “Bizi hep terk etmek istedin,” dedi Sanna’ya.

“Bunun sizi terk etmekle alakası yok,” dedi Sanna, hızla kızağa doğru ilerleyip kollarını Mila’ya uzatarak. “Seni seviyorum. Hepinizi seviyorum.” Rune Agneta’ya döndü, sonra Oskar’a ve nihayet babalarına. “Seni tekrar görmek umduğum her şeyin ötesinde.”

Elini babasına uzattı ve o da tutup kızını yanına çekti. Hâlâ çenesinin altına tam uyuyordu. Sanna nazikçe geri çekilip başını kaldırmadan önce uzun bir an öylece durdular.

“Okyanusları geçmek istiyorum, baba. Maceralar yaşamak istiyorum. Tabii bu kadar tehlikeli olmayan.” Hafifçe güldü ve sonra Mila’nın yüzünü gördü. Mila

öldürücü görüldüğünün farkındaydı. “Eğer gitmemi istemiyorsan, Milenka, gitmem.”

Mila’nın içinden acı bir inat geçti. Ona gitmemesini söyleyebilir, onu yanında alıkoyabilir, her şeyi olduğu hâlde tutabilirdi. Fakat Mila yolculuk düşüncesiyle Sanna’nın yüzünün nasıl parladığını gördü. Şimdi, ormandan o kadar uzaktayken nasıl hissettiğini düşündü, sanki kalbi huzur bulamıyormuş gibi. Sanna böyle hissediyorsa, bir yerde sıkışıp kalmış gibi, Mila onun fikrini değiştirecek bir şey söyleyemezdi.

“Mutlu ol,” dedi sesi çatlayarak. “Mutlu olacağına söz vermelisin.”

Sanna onu sımsıkı kendine çekti. “Olacağım.”

Artık açık açık ağlayan Rune Agneta, “Bizi görmeye gelecek misin?” diye sordu.

“Elimden geldiğince,” dedi Sanna. “Ve sizi daima yanımda taşıyacağım. Orman hakkında hissettiklerin, Milenka, ben de bir süre öyle hissettim. Ve şimdi Bovnik hakkında da bunu hissedebileceğimi düşünüyorum. Burası için hissetmeyi bıraktığımda da başka yere gideceğim. Belki yüzlerce evim olacak. Ama sen neredeyse, Píp –yani Rune– neredeyse, ya da Oskar ya da babam, orası benim gerçek evim.”

“*Farash!*” İlk kızak kapılardan ve dağın kenarından sıyrılmaya başladı.

“Seni seviyorum,” dedi Mila ve kollarını ablasının boynuna dolayarak kokusunu içine çekti.

“Daima,” dedi Sanna da onun sarılışına karşılık vere-

rek ve Oskar, Rune ve babaları da onlara katıldı. Kızakların art arda yola çıktıklarını duydular; sonunda sıra onlara geldi. Mila bırakmak istemedi. Sanna'nın yüzüne baktı ve ablası eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

“Sağ salim gidin.”

Babaları dizginleri çekmeden önce onu sımsıkı kucakladı. Mila, Sanna'nın elini kaldırıp gözden yitişini izlemek için iki büklüm oldu.

Oskar, babalarıyla beraber kızıağın önünde kollarını birbirinin omzuna atmış dururken, Mila küçük kardeşine sarıldı. Rüzgârı yüzünde hissetti, soğukluğunu çoktan yitirmiş havayı soludu. Tepelerinde bir gölge döndü. Gözlerini iyice kıstı. Üzerilerinde, aytaşı kadar solgun bir akdoğan dönüyordu.

Mila'nın göğsündeki hafifleme onun kanat çarpışına uydu. Yakında evde olacaklardı ve yıllardır ilk kez yeşil sürgünler kollarını yerden çıkaracak, ağaçlar yapraklarını açıp onları güneşe uzatacaklardı. Yeni bir Kalp Ağacı dikecekler ve ormanı güçlendireceklerdi – hem de Ayı'nın yaptığından bile güçlü olacaktı.

Yakında, yanlarında götürdükleri baharla beraber, evde olacaklardı.

Teşekkürler

İlk önce daima aileme teşekkür ederim. Her taslağı okuyan ve her panikle aradığımda telefonu açan anneme. Bana dünyanın vahşi taraflarını gösteren ve onlar hakkında yazmamı söyleyen babama. Bu kitabı ithaf ettiğim kardeşime çünkü o her şeyde, özellikle de kendi yolunda gitmekte çok cesurdur. Maceralarında güvende ol. Büyükbabama ve büyükanneme – size bütün kalbimle tapıyorum. O, L ve hepsinden önemlisi N'ye.

Dünyadaki tüm Millwoodlara, Hargravelere, Karerlara, Kakkarlara, Slomanlara, de Frestonlara, Caut-heryselere, Furnivalllara ve Joneslara. Özellikle benim değerli Sabine'm ve muhteşem Tilly, Fred, Emily, Isla, Pippa ve 6 numaralı afacanıma (ismi henüz belli değil). Çocukların ne kadar harika olduğunu bana gösteren sizlerin hayatımda olması büyük bir lütuf.

Bana rehberlik etmekle yoldan çıkarmak arasında mükemmel bir denge kuran arkadaşlarıma ve özellikle Daisy Johnson, Sarvat Hasin, Katie Webber, Anna James, Kate Rundell, Kevin Tsang, M.G. Leonard, Maz

Evans, Melinda Salisbury, Cat Doyle, James Nicol, Lucy Strange, Frances Hardinge, Lucy Ayrton, Laura Theis, Sam Guglani, Samantha Shannon, Abi Elphinstone ve Unruly Writers'a. Desteği ve nezaketi için Fiona Noble'a teşekkürler.

Janklow & Nesbit ekibine ve hem menajerim hem de arkadaőım olan Hellie Ogden'a teşekkür ederim. Sen korkusuz ve harikasın ve benim tarafımda olduğun için çok mutluyum.

Chicken House'taki herkese: Barry, Rachel L., Rachel H., Elinor, Jazz, Kesia, Sarah, Esther, Daphne ve Laura M.'ye sürekli enerjiniz, zeniniz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu kitap hepimiz için bir sevgi emeğiydi ve ben daha editlemenin ortasında ve umudumu kaybetmeye baőlamıőken ona inandığınız için teşekkür ederim! Helen Crawford-White'a bir başka tasarım baőarısı için teşekkürler.

Bu maceralara benimle atılmak isteyen siz okurlarıma teşekkür ederim.

Son teşekkür her zaman eőim Tom'a. Moral konuőmaları, sesli okumalar, bitmek bilmez ilham ve sonsuz, sonsuz sevgi için teşekkürler. Hayatımı seninle paylaőmak ne muhteşem şey.